

ФАНТАСТИКА

019

ОРФИЯ

СЕДЕМ СТЬПКИ ДО САТАНАТА

Абрахам Мерит

АБРАХАМ МЕРИТ СЕДЕМ СТЬПКИ ДО САТАНАТА

Превод: Красномир Крачунов

chitanka.info

Опипах бронзовата врата — тя не бе заключена. Като държах пистолета си готов за стрелба, бавно започнах да я отварям. Ние се оказахме в единия край на разкошна зала, истинска съкровищница на красотата, която бе създал за себе си Сатаната. Това вълшебно място ми бе произвело такова впечатление, че си бях тръгнал от него с мисълта да не се ли откажа от Ева и да се предам напълно в ръцете на Сатаната.

В тихото иначе помещение се виеше дим, обхванал и безценните картини, и гоблените, и дърворезбите, и изделията от камък. Побързахме да го преминем и влязохме в следващото, което бе още по-голямо. Зад стелещия се дим, съвсем наблизко, проехтя нов взрив. И през тази стена от пушек вървеше, спъвайки се, Сатаната!

Демоничен престъпник търси власт не само над хората, но и над техните души. Известен учен и пътешественик е отвлечен от центъра на Ню Йорк. Но опитите да бъде подчинен и спечелен за странния култ го карат да започне неравна борба.

Абрахам Мерит (1884–1943) е един от основателите на жанровете *fantasy*, *horror* и *science fiction* в САЩ. Роден е в Бевърли, Ню Джърси. Когато навършва десет години семейството му се премества във Филаделфия. След завършване на училище се опитва да направи кариера на адвокат, но вместо това започва да работи за сензационния вестник „Philadelphia Inquirer“ — пише за убийства, насилия, линчувания и големи политически скандали. Същевременно сътрудничи на списание „The American Weekly“ — притежание на прословутия Хърст — където през 1912 г. става заместник главен редактор и което от 1937 г. до смъртта си ръководи, като увеличава тиража му от 5 на 8 милиона. Пише най-разнообразни произведения в областта на криминалната литература и фантастиката. Първото издание на „Корабът на Ищар“ днес е библиографска рядкост. Романът „Седем стъпки до Сатаната“ се радва на значителен интерес и веднага бива филмиран. Следват романите „Майката на змията“, „Жители на миража“, „Лунното езеро“, „Металическо чудовище“, „Гори, вещице,

гори!“ и продължението му „Пълзящата сянка“. Посмъртно разказите му са събрани в два тома и издадени.

ПЪРВА ГЛАВА

Часовникът удари осем, когато излязох от Клуба на откривателите, спрях и погледнах надолу по Пето авеню. Отново с пълна сила изпитах неприятното чувство на следен човек, което ме спохождаше и тревожеше през последните две седмици. Почувствах странно студено пробождане под кожата от страната, където ме гледат; някакво необикновено усещане на звънтящо напрежение. Хората, прекарвали по-голямата част от живота си в пустинята или в джунглите, са особено чувствителни. Изглежда си възвръщат примитивното шесто чувство, което притежават всички диваци, докато не се запознаят със силните напитки на белите хора.

Но бедата бе там, че не успях да определя откъде идва това усещане. То налетяваше от всички страни. Огледах улицата. Три таксита стояха до тротоара пред клуба. Те не бяха заети и шофьорите им весело бърбеха помежду си. Не видях никакви зяпачи. Два стремителни насрещни автомобилни потока летяха по Пето авеню. Прехвърлих погледа си към прозорците на отсрещното здание, но не открих и следа от наблюдатели.

И въпреки това знаех със сигурност, че ме следят!

През последните две седмици осъзнавах това на различни места. Усетих присъствието на невидимите наблюдатели в музея, където отидох да погледна юнанските нефрити: именно аз създадох благоприятната възможност на стария богаташ Рокбилд да ги изложи там и така значително да укрепи репутацията си на филантроп; усещах го в театъра, по време на сутрешната ми разходка с кон из парка, в брокерската кантора, където виждах как парите ми, спечелени от същите тези нефрити, се превръщат в едно нищо, участвайки в игра, за която аз — признавам си го — знаех по-малко и от нищото. Усещах го и на улицата, но това поне следваше да се очаква. Ала го усещах и в клуба, където не можех в никакъв случай да го очаквам и това ме безпокоеше най-много.

Намирах се под непрекъснато наблюдение. Но защо?

Днес, през настъпващата нощ, реших да разкрия наблюдателя.

Някой ме докосна по рамото и аз подскочих, пъгнах ръка под палтото, където се намираше пистолетът ми, и веднага разбрах колко силно действа нерешената загадка на нервите ми. Обърнах се и едва ли не глуповато се ухилих на огромния Ларс Торвалдсен, който от няколко дни се намираше в Ню Йорк след двегодишно пребиваване в Антарктида.

— Защо си толкова нервен, Джим? — ме попита той. — Каква е тази работа? Някакви неприятности ли имаш?

— Нищо подобно, Ларс — отвърнах аз. — Мисля, че градската обстановка ме изнервя. Непрекъснат шум и движение. И толкова много хора — добавих с такава искреност, за която той и не подозираше.

— Боже мой! — възкликна Ларс. — А пък на мен толкова ми харесва! Наситих се на самота през тези две години сред ледовете. Но след някой и друг месец съм сигурен, че ще изпитвам същото. Дочух, че отново тръгваш на път. Къде? Пак в Китай ли?

Поклатих глава. Не исках да кажа на Ларс, че посоката изцяло зависеше от това, което припечеля, докато изхарча наличните шестдесет и пет долара в портфейла ми и няколкото монети в джоба.

— Май наистина имаш неприятности, а, Джим? — Той ме погледна по-внимателно. — Ако наистина е така, ще се радвам... да ти помогна.

Пак поклатих отрицателно глава. Всички знаеха щедростта на стария Рокбилд заради проклетите нефрити. Аз си имам чувство за гордост и макар да ме обърка мигновеното изчезване на златния ми запас, който разчитах да превърна в непристъпна бариера пред всякакви несгоди на оставащия ми живот, за да бъда независим от случайността, все пак нямах никакво намерение да разказвам на Ларс за собствената си глупост. При това нещата не изглеждаха чак толкова безнадеждни и аз не съм бездомен скитник в големия Ню Йорк, все нещо ще се нареди.

— Почакай малко — каза той, когато някой го викна от клуба.

Но аз не останах да го чакам. Още по-малко ми се искаше да му разказвам за моите наблюдатели. И затова тръгнах по улицата.

Кой ме следи? Защо? Може би някой от Китай, който върви след мен от онази древна гробница, където намерих съкровището? Ки Ванг, разбира се, е разбойник, макар и с добро образование, но не би пратил

шпиони след мен. Нашата, нека така да я наречем, сделка, макар и необикновена по характер, той смята за завършена, независимо от загубата си. Колкото и да е нечестен в играта на карти, не е човек, който да не държи на думата си. В това съм сигурен. Освен това нямаше да забави толкова време удара. Не, тези не са хора на Ки Ванг.

Сетих се и за фалшивото арестуване в Париж, което трябваше да ме отстрани за няколко часа; доказателство за това бе състоянието на стаята и багажа ми, когато се върнах. А се бях върнал несъмнено много по-рано, отколкото смятаха крадците, тъй като бързо открих измамата; с удоволствие си спомням внезапната си поява независимо от болезнената рана с нож: на единия мой пазач счупих шията, а другият май няма да може да използва главата си по прякото предназначение през следващите няколко месеца.

Имаше и втори опит: задържаха колата, с която отивах на парахода, между Париж и Хавър. Той можеше да бъде успешен, ако брошките с нефритите не бяха в багажа на мой познат, който пътуваше към същия кораб с обикновен влак; всъщност смяташе, че носи старинни съдове, и тръскането на колата по пътя може да ги повреди и изпочупи.

Дали наблюдателите са от същата банда? Те трябва да знаят, че нефритите не са вече у мен, а в музея, в безопасност. Повече не представлявах интерес за тях, освен ако не са решили да ми отмъстят. Но и това не обяснява постоянното, прикрито и търпеливо наблюдаване. И защо не бяха осъществили удара си по-рано? Досега имаха множество удобни случаи.

Които и да са те, реших да им дам възможност да се доберат до мен. Аз съм си изплатил напълно дълговете. Шестдесет и пет долара и няколко цента представляваше сега богатството ми на земята. В каквото и пристанище да се отправях, поне след мен не оставаха неизпълнени обещания.

Да, реших да подмамя врага — ако беше враг, да излезе от скривалището си. И дори избрах мястото, където това трябваше да стане.

В целия Ню Йорк най-безлюдното място в осем часа вечерта през октомври, както впрочем във всяка друга вечер, е това, което денем е най-многолюдно. Долната част на Бродуей, лишена от дневните орди, се превръщаше в каньонообразна пустиня и между

стените ѝ се разхождаше само тихият вятър. Именно там се канех да отида.

Когато завих по Пето авеню от Клуба на откривателите, край мен мина човек, чиято походка и осанка, фигура и дрехи ми се сториха странно познати. Спрях се и загледах как бавно изкачва стъпалата.

После някак обезпокоен продължих пътя си. Нещо необикновено познато, така познато, че ме изплаши, имаше в този човек. Но какво бе то? Тръгнах към Бродуей и продължих да усещам чуждото присъствие.

Чак когато стигнах кметството, разбрах какво ми се бе сторило познато. И това предизвика у мен нещо като шок. По походката и осанката, по фигурата и дрехите: от лекото кафяво палто и меката сива шапка до здравето малакско бастунче, този човек беше... бях аз!

ВТОРА ГЛАВА

Спях. Най-естествено бе да предположа, че приликата е случайна. Макар и рядко, но такова нещо се случва. В Ню Йорк има поне петдесетина души, които, ако не се вгледаш по-внимателно, може да вземеш за мен. Но шансът подобен човек и да е облечен в същия този момент напълно като оригинала, т.е. мен, е почти равна на нула. Но е възможно. Какво да предположа? Защо му е на някого съзнателно да ме копира?

Но от друга страна, защо му е да ме наблюдава?

Спях се нерешително: да взема ли такси и да се върна в клуба? Разумът ми нашепваше, че съм видял непознатия за миг, че може да ме е измамила играта на светлосенки и видяната прилика е само една илюзия. Като наругах опънатите си нерви, предпочетох да продължа пътя си.

Минах Кортланд стрийт. Пешеходците станаха по-редки. Църквата „Света Троица“ ми напомни селски параклис. Заобикаляха ме мълчаливите отвесни грамади на многочислени празни кантори; почувствах, че надвисват над мен и ме задушават. Зданията сякаш спяха и в съня си се поклащаха. Безбройните им прозорци приличаха на слепи очи. Но други очи, този път не слепи, нито за миг не се откъсваха от мен. Погледът им ставаше по-напрегнат, по-натрапчив.

С чувство на известно разочарование стигнах края на Бродуей и погледнах Батъри парк. Той беше безлюден. Приближих стената на пристанището и седнах на една пейка. Фериботът за Стейтън Айланд приличаше на голям позлатен бръмбар. Пълната луна щедро лееше сребрист огън върху вълните. Беше много тихо, толкова тихо, че чух далечния звън на камбаните на „Света Троица“ — точно девет часа.

Не чух нищо, но неочаквано усетих, че до мен има някой. Приятен глас ме помоли за огънче. Подадох му кибрита си. В светлината на трепкащото пламъче видях мургаво аскетично лице, гладко избръснато, устата и очите изглеждаха добри, а зениците бяха воднисти, сякаш от напрегната и уморителна работа. Ръката, която

държеше цигарата, бе дълга, изящна и добре поддържана. От нея се излъчваше необикновена сила: ръка на хирург или скулптор. Безспорно професионалист, реших аз в себе си. Тази мисъл се потвърждаваше от непромокаемата пелерина и меката тъмна шапка. Широките рамене под пелерината подсказваха наличието на необикновена физическа сила.

— Ноцта е прекрасна, нали, сър? — Той хвърли клечката. — Нощ само за приключения. А зад нас се намира град, в който всичко е възможно.

Погледнах го внимателно. Странна забележка, особено ако се има предвид, че днес аз бях тръгнал да търся приключения. Но в края на краищата какво е странното? Може би в мен говори прекалената подозрителност? Той не би могъл да знае какво ме е довело в това тихо място. Добрите очи и приветливото лице ме накараха незабавно да се откажа от тази мисъл. Това трябва да е някакъв учен, който изглежда идва тук заради тишината на парка.

— Погледнете ферибота — посочи към пристанището, като очевидно не подозираше, че го изучавам. — Истинско съкровище на потенциални приключения. В него мълчаливи Александровци, неизвестни Цезаровци и Наполеоновци, неосъществени Язоновци са почти готови да тръгнат за златното руно и по следите на още по-неосъществените Елени и Клеопатри. Не им достига само някаква дреболия, която да ги подтикне и те да потеглят да завоюват света.

— Какво щастие за света, че не са успели да се осъществят — разсмях се аз. — Колко ли време ще измине, докато тези Цезаровци, Наполеоновци и други величия биха се хванали за гърлото и светът би се забулил в огън и дим?

— Николко — отвърна ми той сериозно. — Николко, ако се контролират от воля и интелект, които са по-големи от сумата на тяхната воля и интелект. От мозък, по-моцнен от техния в съвкупност, от разум, който планира нещата вместо тях, от воля по-силна от тяхната, способна да ги застави да изпълняват тези планове точно както ги е съставил грандиозният мозък.

— И в резултат, сър, ще се получат — възразих аз, — не някакви суперпирати, суперпрестъпници или суперкуртизанки, а просто суперроби.

— Но те ще бъдат по-малко роби, отколкото останалите в историята — отвърна ми той. — Персонажите, които споменах като типични, винаги са били под контрола на провидението или Бога, ако предпочитате този термин. Волята и интелектът, за които ви казах, ще са по-ефикасни, те се появяват в човешките черепи благодарение грешките на съдбата или на Бога, който, естествено, ако съществува, е длъжен да наблюдава множество светове и няма възможност прекалено внимателно да следи всеки индивид, населяващ тези безбройни светове. Не, мозъкът, за който приказвам, ще използва талантите на своите слуги най-пълноценно и няма да ги изразходва напразно. Той ще ги възнаграждава справедливо и достойно, а ако трябва да ги наказва, наказанието ще бъде напълно справедливо. Този мозък гигант няма да разпръсква хиляди семена с надеждата, че случаят ще ги захвърли на плодоносна почва и те ще дадат добри кълнове. Той ще избира неколцина, ще им подбира почвата и ще следи нищо да не им пречи да растат.

— Такъв мозък ще бъде нещо повече от съдбата или, ако предпочитате другия термин, повече от Бога — казах аз. — Повтарям, това ми прилича на свръхробство. Колко прекрасно е за света, че той не съществува!

— Да — той се замисли, — но, виждате ли, той съществува.

— Нима? — опитах се да съобразя шегува ли се, или е сериозен. — И къде се намира?

— Скоро ще узнаете... мистър Къркхайм — студено ми отвърна той.

— Вие ме познавате! — За миг ми се стори, че не съм чул правилно.

— Дори много добре — отвърна той. — И мозъкът, в чието съществуване вие се съмнявате, знае за вас всичко, което му е необходимо да знае. Той ви призовава. Да вървим, Къркхайм, време е!

Ето какво било! И така, срещнах се с този, когото търсех. Те, които и да бяха, заиграха с открити карти.

— Минутка, моля. — При звука на този високомерен глас, който само преди миг ми се струваше толкова учтив, усетих, че в мен се пробужда гняв. — Който или каквото да ви е изпратило при мен, нито вие, нито той не ме познавате така, както си мислите. Позволете ми да ви кажа, че аз не отивам никъде, ако не зная къде отивам, и се срещам

само с тези, с които искам. Кажете ми къде искате да ме отведете, при кого и защо. Тогава ще реша да отговоря ли на този... както го нарекохте... хм... призив.

Той спокойно ме изслуша. Изведнъж ръката му се стрелна и се впи в китката ми. Срещал бях извънредно силни хора, но такъв още не бях виждал. Ръката ми се парализира и бастунчето падна на земята.

— Казах ви всичко, което е необходимо — студено отговори той.
— Вие веднага тръгвате с мен!

Той ме пусна и аз скочих на крака, направо разтреперан от гняв.

— Проклет да сте! — възкликнах. — Аз отивам там, където искам и когато искам... — и се наведох да си вдигна бастунчето.

В същия миг той ме обхвана с ръце и ме стисна.

— Вие ще отидете там, където иска изпратилият ме, и тогава, когато той го иска! — прошепна моят събеседник.

И докато шепнеше, усетих как ръцете му ме пребъркват. Чувствах се като малко котенце — не можех да се освободя. Той намери автоматичния ми пистолет под мишницата и го измъкна от кобура. И със същата бързина, с която ме бе хванал, ме пусна и се дръпна крачка назад.

— Да вървим! — заповяда той.

Аз не мръднах, гледах го и обмислях положението. Никой и никога не бе имал възможността да се усъмни в моята храброст, но по мое мнение храбростта няма нищо общо с безразсъдността, тя означава студено претегляне на всички особености на събитията, преценка на времето, с което разполагате, и после определени действия в избраната посока с използване на всички резерви на мозъка, нервите и мускулите. Въобще не се съмнявах, че загадъчният посланик не е сам и наоколо се крият доста негови помощници. Ако се нахвърля върху него, какво ще постигна? Имам само бастунчето. А той държи пистолета ми и сигурно има и собствено оръжие. Колкото и да съм силен, той ми показва превъзходството си в тази насока. Възможно е дори да се надява на нападението ми и да разчита, че така ще постъпя.

Разбира се, можех да викам за помощ или да бягам. Но и двата изхода от ситуацията ми се виждаха нелепи и предвид скритите съучастници — направо безполезни.

Наблизо се намират станцията на метрото и оживена улица. Там има достатъчно светлина и аз ще бъда в относителна безопасност — ако успея да се добера... Тръгнах през парка към Уайтхол стрийт.

За мое учудване, непознатият не възрази нищо и спокойно тръгна до мен. Скоро се оказахме недалеч от станцията Боулинг грийн. Гневът ми се поутоложи, негодуването ми се разсея и на тяхно място се настани любопитство. Абсурд е да предполагам, че някой в Ню Йорк може да принуди другия да го придружава против волята му, когато наблизо се въртят много хора и полицаи. Невъзможно е да бъда отвлечен край метрото, а ако влезем вътре, то просто е невероятно. Но защо тогава моят придружител така спокойно върви до мен и с всяка крачка допуска да се приближавам към мястото, където позицията ми ще се превърне в непристъпна крепост? Нали само преди няколко минути бе в състояние много лесно да ме хване. Или защо не ми се е представил в клуба? Имал е толкова възможности да ме примами от там.

Съществува само един отговор: нужна им е пълна тайна. Схватката в парка можеше да привлече вниманието на полицията, а пък в клуба — да се появят нежелани свидетели. Но колко се различаваха тези разсъждения от действителността, разбрах скоро.

Когато приближихме входа на станцията на Боулинг грийн, видях един полицаи. И без срам си признавам — видът му стопли сърцето ми.

— Вижте какво — казах на спътника ми, — там има един полицаи. Пъхнете пистолета ми в джоба и ме оставете да се прибера вкъщи. Вие вървете където щете. Направите ли така, нищо няма да кажа. Ако ли не — ще викам. Полицаят ще ви задържи. И ще ви съдят по закона на Съливан, а може и да добавят още нещичко. Вървете си незабелязано и ако искате, елате при мен в Клуба на откривателите. Ще забравя всичко и ще си побъбрим. Но повече не се опитвайте да действате със сила, защото мога да избухна.

Той ми се усмихна като на дете, лицето и очите му бяха самата доброта, но не си тръгна. Напротив, хвана ме здраво за ръката и ме поведе право към полицаия. И когато се приближихме достатъчно, за да бъдем чути, високо заговори:

— Е, Хенри, достатъчно. Поразходихте се. Сигурен съм, че не искате да причинявате на този симпатичен полицаи напразни

главоболия. Хайде, Хенри! Бъдете разумен!

Полицаят се приближи до нас и ни огледа от глава до пети. Не знаех да се смея или да плача. Преди да успея да произнеса дума, човекът до мен протегна на униформения служител визитната си картичка. Той я прочете и с уважение козирува.

— Докторе — запита той. — Какво се е случило?

— Извинете за безпокойството — отвърна удивителният ми спътник. — Ще ви помоля да ми помогнете малко. Нашият млад приятел е мой пациент. Летец, с травма от войната. При катастрофа във Франция главата му е пострадала и сега смята, че е Джеймс Къркхайм. Да, същият, изследователят. А всъщност е Хенри Уолтън.

Полицаят ме погледна със съжаление. А аз се усмихнах, сигурен в безопасността си.

— Продължавайте — казах аз. — Какво друго си мисля?

— Всъщност той не е опасен — непознатият добродушно ме потупа по рамото, — но понякога се опитва да избяга от нас. Безвреден е, но е изобретателен. През цялата нощ ни бягаше. Разпратих доста хора да го търсят. А самият аз отидох в парка, където го открих. В подобни случаи той смята, че го грози отвличане. Бъдете така добър, изслушайте го и го уверете, че подобни неща са невъзможни в Ню Йорк. Или ако са възможни, похитителите, както аз например, не биха посвещавали полицаите в плановете си.

Направо се възхищавах на ловкостта, с която измисляше, на това, колко хумористично, но търпеливо и напълно професионално разказва. И понеже се считах в безопасност, си позволих да се разсмея.

— Напълно е прав — казах. — Но така се случи, че аз наистина съм Джеймс Къркхайм. Никога досега не съм чувал за човек на име Хенри Уолтън. И до тази вечер не съм го срещал. Имам всички основания да смятам, че той се опитва да ме отведе някъде, където аз не искам да отида.

— Ето, видяхте ли! — Спътникът ми многозначително кимна на полицаия, който не отвърна на усмивката ми, а продължи да ме гледа съжалително.

— Не се вълнувайте — каза ми той. — Както каза добрият чичко доктор, бандитите не се обръщат към полицията за помощ. Не могат да ви отвлекат от Ню Йорк, във всеки случай не по този начин. Вървете спокойно с доктора и не се вълнувайте.

Време бе да свърша с този абсурд. Пъгнах ръка във вътрешния джоб и извадих портфейла си, където се намираха визитките ми, добавих към тях едно-две писма и ги протегнах на полицая.

— Може би това ще ви накара иначе да погледнете на нещата — изрекох аз.

Той ги взе, внимателно ги прочете и ми ги върна с още по-голяма жал в очите.

— Разбира се, момко. — Тонът му бе успокояващ. — Нали ти казвам, няма никаква опасност. Да ви спра ли такси, докторе?

Направо се изумих. Погледнах го, после визитката и пликовете. На всичките прочетох едно и също. И не повярвах на очите си! На визитката бе изписано името „Хенри Уолтън“. А пликовете бяха адресирани до същия джентълмен, намиращ се под грижите на доктор Майкъл Консърдайн; на адрес, в който познах района на най-скъпо платените нюйоркски специалисти. Освен това портфейлът в ръцете ми не беше същият, с който започнах нощната си разходка преди един час.

Тогава разкопчах палтото си и потърсих етикета на шивача, на който трябваше да бъде изписано името ми. Но нямаше никакъв етикет. Неочаквано чувството ми на безопасност се изпари. Започнах да разбирам, че ще ме заставят да отида там, където не желяех... Дори от това място — станцията на нюйоркското метро.

— Чуйте ме — казах и в гласа ми повече нямаше смях, — вие ще направите голяма грешка. С този човек се срещнах само преди няколко минути в Батъри парк. Той настоя да тръгна с него. Къде? Не ми каза. Трябвало да се срещна с човек, чието име не спомена. Когато отказах, той със сила ме обискира и ми взе оръжието. По време на борбата е сменил портфейла ми с друг, в който са визитната картичка и писмата с името на Хенри Уолтън. Искам да го обискирате и да намерите моя портфейл, освен това искам, независимо дали ще го намерите или не, да ни закарате заедно в участъка.

Полицаят ме погледна със съмнение. Моята искреност и очевидното ми здравомислие го поразиха. Нито външността ми, нито маниерите ми подсказваха разстроено мислене. От друга страна, ласкавото лице, добродушият поглед, биещите на очи възпитание и професионализъм на човека от Батъри съвсем не подхождаха на нагъл похитител.

— Нямам нищо против разпит в участъка, нито съм против обиска — каза моят придружител. — Но ви предупреждавам, че възбудата влияе зле на състоянието на моя пациент. Впрочем... повикайте такси.

— Не искам такси — възпротивих се аз твърдо. — Ние ще тръгнем само в полицейска кола и ако ни съпровождат полицаи.

— Момент, моля. — Лицето на полицаия се проясни. — Идва сержантът. Той ще реши какво да правим.

Сержантът се приближи.

— Какво става, Мъни? — попита той и започна да ни оглежда.

Полицай Мъни накратко описа положението. Сержантът този път ни разгледа още по-внимателно. Аз му се усмихвах весело.

— Всичко, което искам — казах аз, — е да ни закарат в участъка, и то в патрулна кола. Никакво такси, докторе... как ви беше името? Аха, доктор Консърдайн. Патрулна кола, няколко полицаи и докторът до мен. Нищо друго не искам.

— Добре, сержанте — търпеливо произнесе докторът. — Съгласен съм. Но както вече предупредих полицай Мъни, това означава известно забавяне и следователно възбуда за пациента. Вие ще трябва да понесете отговорността за последствията; в края на краищата неговото здраве е моята главна грижа. Аз казах, че той не е опасен, но днес намерих в него ето това! — и той протегна на сержанта автоматичния ми пистолет. — Под лявата му мишница ще откриете кобура. Честно казано, мисля, че колкото по-бързо го закараме в болницата, толкова по-добре.

Сержантът се приближи до мен и ме опипа под мишницата. По очите му познах, че този рунд печели Консърдайн.

— Имам разрешително за носене на оръжие — отсякох рязко аз.

— Къде е то? — последва неизбежният въпрос.

— В портфейла, който този човек прибра заедно с пистолета ми — отвърнах аз. — Ако го обискирате, ще го намерите в него.

— О, бедното ми момче! Бедното момче! — завайка се тихо Консърдайн. И огорчението му бе така искрено, че едва ли не сам усетих жалост към себе си. А той отново заговори със сержанта: — Този въпрос може да решим, без да отидем до участъка. Както вече ви каза Мъни, умственото разстройство на пациента ми се състои в това, че се смята за някой си Джеймс Къркхайм, който живее в Клуба на

откривателите. Истинският мистър Къркхайм може в този миг да се намира в клуба. Нека позвъним и да попитаме. Ако наистина е там, мисля, че това ще сложи край на случая. Ако го няма, ще се наложи да отидем до участъка.

Сержантът ме погледна, а аз направо зяпнах доктора.

— Ако наистина можете да говорите с Джеймс Къркхайм в Клуба на откривателите — казах накрая, — то аз наистина съм Хенри Уолтън.

Отидохме при близката телефонна кабина. Казах на сержанта номера на клуба.

— Попитайте за Робърт — допълних. — Днес е портиер. Само минути преди да тръгна оттам размених няколко думи с Робърт. Той и сега трябва да се намира на поста си.

— Робърт ли е? Портиерът? — запита сержантът, когато се обадиха от другата страна. — Мистър Къркхайм да е в клуба? Обажда се Доуни, сержант от полицията.

Последва пауза. Сержантът ме погледна.

— Изпратиха да повикат Къркхайм — измърмори той, а после заговори в слушалката: — Кой е? Вие мистър Къркхайм ли сте? Почакайте за миг, моля. Дайте ми отново портиера... Робърт? Аз наистина ли говорих с мистър Къркхайм? Изследователят Къркхайм? Сигурен ли сте? Добре, добре. Не се ядосвайте. Знам, че го познавате добре. Дайте ми го отново. Ало, мистър Къркхайм... Не, всичко е наред. Просто... един малко мръднал... Той мисли, че... той сте вие...

Аз измъкнах слушалката от ръцете му, притиснах я до ухото си и чух глас:

— Не му е за пръв път, нещастния...

Това бе моят собствен глас!

ТРЕТА ГЛАВА

Измъкнаха слушалката от ръката ми, впрочем достатъчно внимателно. Сержантът отново я пое. Мъни ме държеше за едната ръка, Човекът с пелерината — за другата. Чух как сержантът каза:

— Да, Уолтън, Хенри Уолтън, така го наричат. Извинете за безпокойството, мистър Къркхайм. Довиждане. — Той постави слушалката на мястото и съчувствено ме изгледа. — Колко жалко! — възкликна сержантът. — Да повикам ли Бърза помощ, докторе?

— Не, благодаря — отвърна моят похитител. — Това е особен случай. Манията му за отвличане е така силна, че той ще бъде най-спокоен, когато е сред хора. Ще тръгнем с метрото. Дори нормалната му същност да бездейства, подсъзнанието ще му подсказва, че отвличането е невъзможно сред тълпата в метрото. Е, Хенри — той ме потупа по рамото, — съгласен ли сте? Вие, надявам се, вече започвате да осъзнавате реалността, нали?

Аз се освободих от обхваналото ме вцепенение. Човекът, който мина край мен на Пето авеню! Човекът, който толкова странно приличаше на мен! Колко глупаво от моя страна, че не се замислих за това преди.

— Чакайте! — завиках отчаяно. — Онзи в клуба е самозванец. Той много прилича на мене. Аз го видях...

— Е, момко — сержантът постави ръка на рамото ми. — Ти нали даде дума. Мисля, че ще я сдържиш, нали? Върви спокойно с доктора.

За пръв път почувствах безнадеждност. Хвърлената мрежа бе оплетена с дяволска изобретателност. Очевидно нито една възможност не бе пропусната. Усетих безпощадната преса. Ако някой е заинтересуван от... изчезването ми, лесно ще ме унищожи. Щом този двойник е измамил портиера, който ме познава толкова години, щом с такава лекота общува с приятелите ми в клуба, без да се страхува от разобличаване, щом е способен на всичко това, какво ли ще извърши в моя вид и с моето име? Кръвта ми замръзна. Какъв е този заговор? Трябва да ме отстранят, двойникът ми да заеме моето място в моята

среда за известно време и сигурно ще извърши някое гнусно престъпление, което навеки ще очерни името ми. Ситуацията загуби и последните си забавни черти. Можех да очаквам най-лошото. Но следващият етап на принудителното ми пътешествие бе по метрото. Както каза докторът, нито един човек със здрав разсъдък не би казал, че оттам може да се отвлече човек. Там е по-лесно да избягам, да намеря човек, който да ме изслуша, да създам при нужда такива условия, че похитителят ми да не може повече да ме задържа, въобще да го надхитря по някакъв начин.

Във всеки случай нищо друго не ми остава, освен да вървя с него. Безсмислено е да очаквам нещо повече от полицаите.

— Да вървим... докторе — казах аз спокойно.

Тръгнахме към метрото. Той продължаваше да ме държи за ръка. Влязохме в станцията. Влакът бе на перона. Аз се качих в последния вагон. Консърдайн ме последва. Вътре нямаше никой. Продължих напред. Във втория ми се мярнаха един или двама невзрачни пасажери. Но в противоположния край на третия видях няколко морски пехотинци начело с един лейтенант. Пулсът ми заби ускорено. Ето възможността, която търсех. Тръгнах право към тях.

Когато влязох във вагона, видях с периферното си зрение една двойка в ъгъла до вратата, но не ѝ обърнах никакво внимание, устремил се към моряците.

— Хенри! — чух вик, преди да направя и пет крачки. — О, доктор Консърдайн, вие го намерихте!

Неволно спрях и се обърнах. Към мен тичаше едно момиче. Тя ме прегърна с две ръце и отново възкликна:

— Хенри! О, скъпи Хенри! Слава богу, той те намери!

По-красиви кафяви очи не съм виждал през живота си. Дълбоки и нежни, те ме гледаха с такава жалост, че по краищата на дългите мигли увиснаха бистри сълзи. Вцепенението не ми попречи да забележа нежната бледа кожа, къдравите като коприна късо подстригани коси с топъл бронзов оттенък, над които елегантно властваше изящна шапчица, леко вирнатия нос, изисканите устни и миниатюрната брадичка. Именно такава девойка, при други обстоятелства, разбира се, бих предпочел да срещна; а сега тя ми подежда... направо смуцаващо.

— Е, е, мис Уолтън! — Гласът на доктор Консърдайн прозвуча успокояващо. — С вашия брат засега всичко е наред!

— Стига, Ева. Престани да се суетиш! Докторът го намери. Казвах ти, че така ще стане.

Гласът бе на втория човек, който седеше до момичето. Изглеждаше горе-долу на моя възраст и бе облечен изключително добре. Но лицето му, слабо и обгоряло от слънцето, и очите му подсказваха за разхайтен начин на живот.

— Хенри, как сте? — запита ме той и грубовато добави: — Ама че ни разтревожихте днес!

— Нима е станало нещо, Уолтън — упрекна го момичето, — щом Хенри е в безопасност?

Махнах ръцете на девойката от врата си и ги изгледах и тримата. На пръв поглед те бяха това, което трябваше да бъдат — известен специалист, скъпоплатен и с богат опит, който проявяваше разбиране и безпокойство към непокорния пациент с размътено съзнание; привлекателната и изплашена сестрица, зарадвана, че побърканият ѝ избягал брат се е намерил, и верният приятел, възможно и неин поклонник, леко изгубил равновесие, но все така верен и предан, доволен, че безпокойствата на любимата му са свършили, готов да ме удари, ако отново започна да се държа лошо. Те бяха толкова убедителни, че за миг се усъмних в собствената си личност: аз ли съм наистина Джеймс Къркхайм? Може само някъде да съм чел за него! Умът ми трепна от възможността наистина да съм Хенри Уолтън, загубил разсъдъка си в катастрофа във Франция.

Доста усилие ми трябваше за да отхвърля тази идея. Двойката, без съмнение, бе чакала да се появя в метрото. Но в името на всички предвидливи дяволи, как са могли да узнаят, че аз ще се появя именно на тази станция и именно по това време?

Тогава си спомних една от странните фрази на доктор Консърдайн: „Разум, който планира нещата вместо тях, воля по-силна от тяхната, способна да ги застави да изпълняват тези планове точно както ги е съставил грандиозният мозък“.

И около мен се затвори паяжината, чиито безбройни нишки държеше една-единствена грижлива ръка и тя ме теглеше, теглеше... непреодолимо, неизвестно накъде... и защо?

Обърнах се към моряците. Те ни гледаха с интерес. Лейтенантът се надигна и тръгна към нас.

— Мога ли с нещо да ви помогна, сър? — запита той доктора, но очите му гледаха момичето и бяха пълни с възхищение.

Разбрах, че не мога да разчитам нито на неговата, нито на помощта на хората му. Въпреки това на лейтенанта отвърнах аз:

— Можете! Наричам се Джеймс Къркхайм и живея в Клуба на откривателите. Не мисля, че ще ми повярвате, но тези хора се опитват да ме отвлекат...

— О, Хенри, Хенри! — измърмори девойката и докосна очите си с малка, толкова малка, че изглеждаше нелепа, везана кърпичка.

— Всичко, за което ще ви помоля — продължих аз, — е да позвъните в Клуба на откривателите, да потърсите Ларс Торвалдсен, да му разкажете какво сте видели и да му предадете, че човекът в клуба, който се нарича Джеймс Къркхайм, е един самозванец. Ще го направите ли?

— О, доктор Консърдайн! — изхлипа девойката. — О, бедното ми братче!

— Бихте ли дошли с мен за минута, лейтенанте? — проговори докторът и после каза на човека, който нарече момичето Ева: — Уолтър, наглеждайте Хенри... — Той хвана лейтенанта за ръка и те тръгнаха напред по вагона.

— Хенри, седнете, старче — предложи Уолтър.

— Моля те, скъпи — каза момичето.

Те ме хванаха от двете страни за ръцете и ме насочиха към седалката. Аз не се съпротивлявах. Обхвана ме някакво ожесточено удивление, смесено с възхищение. Видях как лейтенантът и докторът разговарят за нещо, а останалите моряци слушат разговора им. Знаех какво им казва Консърдайн. Лицето на лейтенанта се смекчи. Той и хората му ме поглеждаха с жалост, а девойката — със съчувствие. Лейтенантът зададе някакъв въпрос. Консърдайн кимна в знак на съгласие и те тръгнаха към нас.

— Друже — каза успокоително лейтенантът, — разбира се, ще изпълня молбата ти. Щом слезем на моста, веднага ще позвъня. Клубът на откривателите ли?

Бе така прекрасно, но за съжаление знаех какво си мисли: успокоява един луд. Кимнах уморено.

— Това го разкажете на баба си. Разбира се, че няма да го направите. Но ако по някакъв чудодееен начин искрица интелект засвети в мозъка ви тази вечер или поне утре, моля ви, позвънете, както ви помолих.

— О, Хенри! Моля те, успокой се! — почти проплака девойката и обърна изпълнения си с благодарност взор към лейтенанта. — Аз съм сигурна, че този офицер ще изпълни обещанието си.

— Разбира се, че ще го изпълня — увери я той и при това дори ѝ намигна.

Не ми остана нищо друго, освен да се засмея с пълно гърло. Нито един моряк, нито един офицер или редник не би устоял пред такъв поглед — умоляващ, благодарен и така прелестно замислен и признателен.

— Както решите, лейтенанте — казах аз. — В нищо няма да ви виня. Аз сам бях готов да се обзаложа, че от центъра на Ню Йорк е невъзможно да се отвлече човек пред очите на полицаите, но явно загубих. После бях готов да се обзаложа, че това е невъзможно във вагоните на метрото. И отново загубих. Но ако вие продължите да гадаете луд ли съм или не, позвънете в клуба.

— О, братко! — въздъхна Ева и отново заплака.

Аз се отпуснах на седалката и зачаках нова възможност. Девойката ме държеше за ръката и често поглеждаше лейтенанта. Консърдайн седна отдясно, а Уолтър се настани до Ева.

На Бруклинския мост моряците слязоха, като неведнъж се обръщаха към нас. Сардонично отдадох чест на лейтенанта, девойката му изпрати прекрасна благодарствена усмивка. И ако още нещо бе нужно да забрави молбата ми, то бе именно това.

Качиха се много хора. С надежда разглеждах влизащите и сядащите. Но като се взирах в лицата им, надеждата ми помръкваше. Тъжно разбрах, че старият Вандербилт е сгрешил, когато е казал: „Проклетата тълпа“. Трябвало е да каже: „Тъпа тълпа“.

Имаше еврейска делегация от десетина души, която се прибираше в Бронкс, закъсняла стенографка, която веднага започна да си черви устните, трима млади хулиганчета със заешки муцуни, италианка с четири неуморими деца, почтен стар джентълмен, който подозрително поглеждаше детската игра, добре облечен негър, мъж на средни години и жена с приятна външност, която би могла да бъде

учителка, две хилещи се момичета, които веднага се захванаха да флиртуват с хулиганите, трима мъже с вид на чиновници и около десетина незабележими и явно по-слабоумни пътници. Въобще типично население на един вагон на нюйоркското метро. Погледнах наляво и надясно и заключих: тук не може и да се мисли за богат интелект.

Безсмислено бе да се обръщам към тези хора. Тримата ми пазачи изпреварваха всички по качеството на сивото си вещество и най-вече по изобретателността си. Те ще успеят да неутрализират всеки мой опит, но въпреки това бях длъжен да опитам нещо. Все у някого можеше да има развито любопитство и той да позвъни в клуба. Погледнах почтения стар джентълмен — заприлича ми на човек, който няма да се успокои, ако не си изясни за какво става дума. Но преди да си отворя устата и да го заговоря, Ева ме потупа по ръката и се наклони към човека с пелерината.

— Докторе. — Гласът ѝ бе ясен и отчетлив и се чуваше из целия вагон. — Докторе, Хенри изглежда по-добре. Може ли да му дам... е, вие знаете какво?

— Прекрасна мисъл, мис Уолтън — отвърна докторът. — Дайте му я.

Момичето пхна ръка в дългото си спортно палто и извади малък пакет.

— Вземи, Хенри. — Тя ми го протегна. — Ето ти приятелчето, то беше толкова самотно без тебе.

По-скоро автоматично взех пакета и го разгънах. В ръцете ми се оказа мръсна и отвратителна стара парцалена кукла. Тъпо я гледах и едва сега започнах да разбирам цялата дяволска изтънченост на подготовения ми капан. В самата смехотворност на куклата имаше някакъв първичен ужас.

И след думите на момичето целият вагон ме гледаше. Видях как възрастният господин, сякаш не вярвайки на очите си, се взираше в мен над очилата си и същевременно забелязах, че Консърдайн отвърна на погледа му с многозначително почукване по челото — и всички видяха това. Грубият смях на негъра внезапно стихна. Евреите се вцепениха и ме загледаха. Стенографката си изпусна козметиката. Италианските деца с очарование загледаха куклата. Двойката на средна възраст срамежливо отмести очи.

Изведнъж осъзнах, че стоя и стискам куклата в ръце, сякаш се страхувам, че могат да ми я вземат.

— По дяволите! — изругах и се наках да я хвърля на пода.

Разбрах, че по-нататъшната съпротива и борба са безсмислени. Играта против мен е с белязани карти от начало до край. Мога само да се предам. И да отида, както каза докторът, там където иска „грандиозният мозък“, независимо дали искам, или не. И то когато му е нужно, което ще рече, веднага!

Какво пък, достатъчно ме разиграваха, ще трябва да вдигна ръце, но като сядах обратно, реших и аз да си направя малко развлечение. Седнах и пяхнах парцалената кукла в горния джоб на палтото си, откъдето остана само главата ѝ да стърчи нелепо. Възрастният джентълмен издаде съчувстващи звуци и с разбиране кимна на Консърдайн. Едно от заешките хулиганчета подхвърли: „Мръднал“, и момичетата нервно се разхилиха. Негърът бързешката стана и тръгна към съседния вагон. Едно от италианчетата захленчи и започна да сочи куклата: „Дай ми я“.

Аз взех ръцете на девойката в моите.

— Скъпа Ева — казах аз, също така ясно и високо като нея. — Ти знаеш, че избягах заради Уолтър. Той не ми харесва. — Прегърнах я през талията. — Уолтър — наведох се над нея, — човекът, който току-що е излязъл от затвора, където си е излежал заслуженото наказание, не е достоен за моята Ева. Макар и да съм луд, знаеш, че съм прав.

Възрастният джентълмен прекъсна дразнещото си примляскване и потрепери. Всички останали във вагона подобно на него се загледаха в Уолтър. Обзе ме задоволство, като видях как почервенява.

— Доктор Консърдайн — обърнах се към похитителя си, — като медик вие сте запознат с клеймото, имам предвид признаците на родения престъпник. Погледнете Уолтър. Очите му са така мънички и разположени близо едно до друго, устата му е отпусната от лошите навици, а ушните миди са недоразвити. Ако мен не бива да ме пускат на свобода, то него още повече, нали, докторе?

Сега всички във вагона започнаха да го разглеждат и да преценяват думите ми. Това си беше почти истина. Лицето на Уолтър стана тухленочервено.

Консърдайн невъзмутимо ме изгледа.

— Не, Ева — продължих аз. — Той не е достоен за тебе!

И я притиснах до себе си. Това започна да ми харесва — тя бе така красива.

— Ева! — възкликнах аз. — Толкова отдавна не сме се виждали, а ти дори не ме целуна!

Повдигнах брадичката ѝ, и... да, целунах я. Целувката ми съвсем не беше братска. Чух, че Уолтър изруга тихо. Как възприе това докторът, не мога да съдя. На мен ми бе все едно — устата на Ева бе толкова сладка. Целувах я отново и отново под бурния смях на хулиганите, хиленето на момичетата и възклицанията на изпадналия в ужас възрастен джентълмен. Лицето на момичето, което почервения при първата целувка, сега пребледня. Тя не се съпротивляваше, но между целувките чух нейния шепот:

— Ще ми платите за това! О, как само ще ми платите!

Аз се разсмях и я пуснах. Повече не се безпокоях. Ще вървя след доктор Консърдайн, дори той да не иска, докато тя е с нас.

— Хенри — прекъсна мислите ми неговият глас. — Да вървим. Пристигнахме на нашата спирка.

Влакът спря на станцията „Четиринадесето авеню“. Консърдайн стана и с поглед даде сигнал на девойката. Като наведе очи, тя ме хвана за ръка. Дланта ѝ бе ледена. Продължавайки да се смея, аз също станах. Вървах между девойката и доктора, Уолтър бе зад нас. Слязох на перона и тръгнах към улицата. Веднъж се обърнах и сърцето ми се стопли при вида на лицето на Уолтър. Най-малкото това бе туш за тях двамата — в собствената им игра.

Шофьор в ливрея ни чакаше до изхода. Той ме погледна любопитно и поздрави доктора.

— Насам, Къркхайм! — заповяда той кратко.

И така, отново съм Къркхайм. Какво ли значи това?

До бордюра ни чакаше мощна кола. Консърдайн ми я посочи. Като продължавах да стискам Ева за ръката, аз седнах и я привлякох до себе си. Уолтър се настани на предната седалка, докторът — зад него. Шофьорът затръшна вратата. Вътре имаше още един човек в ливрея. Автомобилът потегли.

Консърдайн натисна някакво лостче и прозорчетата се закриха от непрозрачни завеси. Заобиколи ни полумрак. И веднага Ева се издърпа от мен, удари ме по устните и като се сгуши в ъгъла, мълчаливо заплака.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Скъпата кола, европейски модел, бързо и плавно премина Пето авеню и сви на север. Докторът дръпна друго лостче и непрозрачна завеса ни отдели от шофьора. Скрита лампа замъждука в мрака. В тази слаба светлина забелязах, че девойката започна да си възвръща душевното равновесие. Тя се бе съсредоточила върху изящните си тесни обувки. Уолтър извади табакера. Аз реших да последвам примера му.

— Ева, нали не възразявате? — попитах я загрижено.

Тя не ме погледна и не отговори. Уолтър бе насочил ледения си поглед някъде над главата ми. Запалих цигара и се съсредоточих в маршрута ни. Часовникът ми показваше десет без петнадесет.

През грижливо затворените прозорци не се виждаше нищо. По честото спиране разбирах, че още сме на авенюто. После колата започна поредица завои, сякаш се движеше по странични улици. Веднъж ми се стори, че направи пълен кръг. Изгубих всякаква ориентация, което несъмнено бе целта на подобни маневри.

В десет и петнадесет колата рязко дръпна и полетя с голяма скорост. Реших, че сме излезли от района с интензивно движение. И скоро през вентилационната система до нас стигна порив на свеж и прохладен въздух. Изглежда, се намирахме или в Уестчестър или в Лонг Айланд. По-точно не можех да определя.

Точно в единадесет и двадесет колата спря и след кратък престой отново продължи. Чух звъntenето на тежки железни врати зад нас. В продължение на десет минути се движехме много бързо, после отново спряхме. Консърдайн сякаш се събуди от обхваналите го мисли и свали пердетата. Шофьорът отвори вратата. Ева излезе, Уолтър я последва.

— Ето че ние пристигнахме, мистър Къркхайм — учтиво каза докторът и ми заприлича на гостоприемен домакин, който кани в дома си желан гост, а не човек, похитен от него с помощта на възмутителни хитрости и измами.

Изскочих от колата. В лунната светлина, разводнена като очите на трезвен алкохолик и вещаеща буря, видях огромно здание, наподобяващо замък, донесен направо от бреговете на Лоара. В крилата и кулите му ярко светеше. Девојката и Уолтър вече влизаха през вратата. Аз се огледах. Никъде другаде, освен в замъка, нямаше никаква светлина. Това създаваше впечатление, че се намираме в отдалечено и обширно пространство, обрасло с гори, които ни заобикаляха и гарантираха неговата изолираност.

Консърдайн ме хвана за ръка и ние преминахме през вратата. От двете ѝ страни стояха двама високи лакеи. Помислих, че са араби. И двамата бяха необикновено силни на вид. Влязохме в огромна зала и аз спрях и неволно възкликнах възхитен. Сякаш от най-хубавите съкровища на средновековна Франция бе избрано най-прелестното и бе събрано тук. Дългите галерии, на една трета от разстоянието до високия сводест таван, бяха в изтънчен готически стил. От тях висяха гоблени, с подобни на които едва ли можеха да се похвалят много музеи в света; а закованите по стените щитове и мечове са били оръжия на покорени крале.

Но Консърдайн не ми даде време да разгледам всичко това. Отново ме хвана за ръка и аз видях до себе си типичен английски лакей с безукорни маниери.

— Томас ще се погрижи за вас — каза докторът. — До скоро виждане, Къркхайм.

— Последвайте ме, сър — поклони се лакеят и ме заведе в миниатюрна ниша в ъгъла на залата. Натисна нещо на украсената с резба стена, която се плъзна настрана, и ние влязохме в малък асансьор. Когато той спря, задвижи се друга стена. Оказах се в спалня, обзаведена също толкова разкошно, колкото и голямата зала. Зад тежка завеса се намираше банята.

На кревата бе проснат вечерен костюм, белоснежна риза, връзка и всички необходими неща. След няколко минути бях измит, обръснат и облечен във вечерния костюм. Той ми беше точно по мярка. Когато лакеят отвори вратата на гардероба, вниманието ми привлече висящото палто. Надзърнах вътре. Там се намираха точните копия на всички вещи, които държах в гардероба си в клуба. Да, те всички бяха тук и когато погледнах етикетчетата на шивачите, навсякъде открих собственото си име. Стори ми се, че лакеят ме наблюдава скрито и

очаква да се изненадам, но ако бе така, аз го разочаровах. Моята способност да се удивявам се бе изчерпала.

— А сега накъде? — поинтересувах се аз.

Вместо отговор той отвори подвижната стена и почака да вляза в асансьора. Когато спряхме, очаквах отново да се озовем в голямата зала. Нищо подобно — оказахме се в малък вестибюл, чиито стени бяха облицовани с дъбова ламперия, без мебели и с една врата от черен дъб. До нея стоеше висок арабин, който очевидно ме чакаше, защото лакеят се поклони, върна се обратно в асансьора и стената се плъзна на мястото си.

Арабинът ме поздрави по източен маниер, отвори вратата, отново ме поздрави и аз влязох вътре.

Часовникът удари полунощ.

— Добре дошли, Джеймс Къркхайм! Вие сте точен до секундата — каза някой.

Гласът бе удивително звучен и мелодичен; напомняше изпълнение на орган. Говорещият седеше начело на дълга маса, сервирана за трима. Всичко това видях, преди да срещна очите му; после за известно време загубих способност да виждам каквото и да било. Тези очи, най-живите, които някога бях виждал, притежаваха дълбочината на синия сапфирен цвят. Големи и леко издължени, те проблясваха, сякаш непосредствено зад тях се криеше самият източник на живота. По яркостта си ми напомняха бисери, а по твърдостта си — диаманти. Вежди нямаше и очите не мигаха, като очи на птица или на... змия!

Доста трудно ми бе да се откъсна от тях и да разгледам лицето, върху което бяха разположени. Главата бе необикновено голяма, с високо и широко чело и съвършено плешива. Черепната кутия бе с поразителна вместимост — поне два пъти повече от средната. Ушите бяха дълги, тесни и подчертано заострени в краищата. Носът — тежък, гърбав, а брадичката едра и масивна. Устните, доста пълни, класически източени и неподвижни, наподобяваха гръцка статуя. Цялото това огромно и закръглено лице, мраморнобяло, без нито една бръчица или гънка по него, бе лишено от всякакво изражение. Единственото живо място на него бяха очите и те бяха удивително живи — свръхестествено, ужасяващо живи!

Тялото или поне това, което виждах, показваше, че този човек с мощна гръд притежава невероятна жизнена сила. Още при първия му поглед усетих нещо необикновено, нещо като радиация с нечовешка мощ.

— Седнете, Джеймс Къркхайм — отново прозвуча ехтящият глас.

От сянката зад гърба му се появи прислужник и дръпна приготвения за мен стол от лявата ми страна. Аз се поклоних на необикновения домакин и мълчаливо седнах на посоченото място.

— Вие сигурно сте гладен след дългото пътешествие — каза той. — Много мило от ваша страна, Джеймс Къркхайм, че ми оказахте такава чест и задоволихте каприза ми.

Погледнах го, но не открих и следа от насмешка.

— Задължен съм ви, сър — учтиво отвърнах аз, — за изключително интересното пътешествие. Що се отнася до задоволяването на каприза ви, както го нарекохте, какво ми оставаше да направя, когато вашите пратеници бяха... хм... така убедителни.

— А, да — кимна той. — Доктор Консърдайн действително умее да убеждава. Той скоро ще се присъедини към нас. Пийнете нещо и хапнете.

Прислужникът наля шампанско, аз вдигнах чашата си и мълчаливо, с удоволствие я заразглеждах. Това бе изделие от планински кристал, изящна и доколкото можех да съдя — изключително древна, въобще едно безценно съкровище!

— Да, прав сте — забеляза домакинът, сякаш бях казал мислите си на глас. — Действително е рядкост. Това са чашите на Харун ал Рашид. Когато пия от тях, представям си халифа в обкръжение на любимите му сътрапезници и хурии в двореца му в стария Багдад. Цялата разкошна панорама на арабските нощи се разкрива пред мен. Съхранил ги е за душата ми — продължи той замислено — покойният султан Абдул Хамид. Във всеки случай нему са принадлежали те, преди да ги пожелаея.

— Изглежда, сър, вие имате изключителната способност да убеждавате, щом султанът се е съгласил да се раздели с тях — промърморих аз.

— Както забелязахте, Джеймс Къркхайм, моите пратеници са... доста убедителни — подхвърли той с тих глас.

Отпих от виното и не можах да скрия удоволствието си.

— Да — каза моят необикновен домакин, — виното е рядко. То е било предназначено изключително за испанския крал Алфонсо, но пратениците ми бяха... убедителни. Когато пия от това вино, моето възхищение от великолепия му вкус се помрачава само от съчувствие към краля за лишенията, които търпи.

С удоволствие пийнах отново. После са нахвърлих на великолепия дивеч. Погледът ми се спря на златна ваза, украсена със скъпоценни камъни. Тя бе толкова изящна, че неволно се надигнах да я разгледам.

— Работа е на Бенвенуто Челини — осведоми ме домакинът. — Един от неговите шедьоври. Италия в течение на векове го е съхранявала за мен.

— Но Италия никога доброволно не би се съгласила да даде подобна вещ! — възкликнах аз.

— Не, съвсем доброволно, уверявам ви, съвсем доброволно — учтиво отвърна той.

Тогава започнах да разглеждам стаята, осветена с неярка светлина, и разбрах, че и тя, подобно на огромната зала, е една истинска съкровищница. Ако и половината от съдържанието ѝ са оригинали, цената ѝ надхвърля милиони. Но това не може да бъде! Дори американски милиардер не може да събере такива неща.

— Оригинали са — каза той, сякаш отново бе прочел мислите ми. — Аз съм колекционер — всъщност най-големият в света. Събирам не само картини, скъпоценности, вина и други плодове на човешкия гений, колекционирам мъже и жени — онова, което неточно се наричат души. Именно затова вие, Джеймс Къркхайм, сте тук!

Прислужникът напълни чашите и постави до мен още една бутилка в кофичка с лед. На масата се появиха ликьори и пури, а самият прислужник като по знак излезе. С интерес забелязах, че той изчезна през друга подвижна стена, която скриваше още един асансьор. Освен това видях, че този човек е китаец.

— Не, манджурец — поправи ме домакинът. — От истински княжески род. Но смята, че службата при мен е голяма чест за него.

Аз кимнах небрежно — обикновена работа. Сякаш прислужници — манджурски князе, вина на крал Алфонсо, чаши от арабските ноци на халифите и вази на Челини се срещат всеки ден. Бях разбрал, че

играта, започнала преди няколко часа в Батъри парк, навлиза във второто си действие, и смятах да участвам в нея с най-добрите си маниери.

— Вие ми харесвате, Джеймс Къркхайм. — Гласът продължаваше да бъде лишен от всякакви емоции и устните му почти не помръдваха. — Мислите си: „Аз съм пленник, моето място в света е заето от двойник, дори и най-добрите ми приятели не подозират, че той не съм аз. Човекът, който сега говори с мен е чудовище, безжалостен, безсъвестен и безстрастен интелект, който може да ме унищожи толкова лесно, както се духа свещ“. Вие сте напълно прав, Джеймс Къркхайм.

Той помълча известно време. Реших, че е най-добре да не гледам тези режещо ярки сини очи. Запаших пура и кимнах, като впих поглед в димящия ѝ край.

— Да, прав сте — продължи той. — Но вие не задавате въпроси и за нищо не молите. Гласът ви не трепери, ръцете не помръдват, а в очите ви не личи страх. И същевременно мозъкът ви не дреме, вие сте цял като на иглички и искате да се хванете за нещо, което би ви дало някакво преимущество. Като жител на джунглата с невидимите антени на нервите си усещате опасността. Всяко ваше сетиво е нащрек и търсите пролука в омоталата ви мрежа. Усещате ужас, но външно не личат никакви следи. Само аз го долавям. Вие ми харесвате много, Джеймс Къркхайм. По душа сте истински играч!

Той отново млъкна и ме изгледа над ръба на чашата си. Заставих се да срещна погледа му и да се усмихна.

— Вие сте на тридесет и пет години — продължи той. — Отдавна ви следя. За пръв път привлякохте вниманието ми с работата си за френската секретна служба през втората година на войната.

Пръстите ми неволно стиснаха чашата. Аз бях сигурен, че освен мен и шефа ми никой друг не знае нищо за тази опасна работа.

— Така се случи, че не противоречахте на моите планове. — Гласът продължаваше да бъде без никаква интонация. — Затова вие... още продължавате да съществувате. Втори път привлякохте вниманието ми, когато решихте да върнете изумрудите на Спирадов, които комунистите пазеха в Москва. Изобретателно ги подменихте с копия и избягахте с оригиналите. Те не ми бяха нужни, имам си по-красиви и скъпи. Затова ви позволих да се върнете при хората, които

ви бяха наели. Но смелостта на плана ви и хладнокръвната храброст, с която го изпълнихте, доста ме развлякоха. А аз обичам развлеченията, Джеймс Къркхайм. И това, че съвсем равнодушно приехте... неадекватната награда, доказваше, че за вас приключенията са по-важни. Вие, както казах вече, сте истински играч.

Независимо от всичко не успях да съдържа изумлението си. Делото Спирадов премина в пълна тайна. Аз настоях никой освен собственика да не знае за връщането на изумрудите. Те бяха препродадени като обикновени скъпоценности и историята им никъде не се споменаваше. Комунистите и досега не са забелязали подмяната и няма да я забележат, както смятах, докато не решат да ги продадат. Но този човек знаеше!

— Тогава реших да... как да го кажа... да ви получа за себе си — обясни той. — Ала времето още не бе дошло. Отидохте в Китай по молба на Рокбилд. Причината бе древна и неясна легенда, но вие намерихте гробницата и на гърдите на превърналия се на прах принц Су Кансе — брошките с нефрити. Взехте ги, но бяхте заловен от разбойника Ки Ванг. Открихте слабото място на хитрия грабител и съзряхте единствения начин да избягате със скъпоценностите. Той също е играч и вие го знаехте. И ето че при една игра на карти в палатката му заложихте брошките срещу две години робство. Мисълта, че можете да станете негов роб, и то доброволно, развесели разбойника. Освен това той разбираше каква ценност представляват за него мозъкът и храбростта ви. Затова се съгласи. Вие забелязахте, че преди започването на играта той изкусно беляза картите. Одобрявам ловкостта, с която белязахте другите. Ки Ванг сбърка картите. Щастие то се оказа на ваша страна. Спечелихте играта.

Бях направо изумен, изправих се и го загледах втренчено.

— Не искам повече да ви заинтригувам — и ми посочи със знак да седна. — Ки Ванг често ми е полезен. В различни страни много хора изпълняват молбите ми, Джеймс Къркхайм. Ако бяхте загубили, Ки щеше да ми изпрати брошките и би се погрижил от главата ви да не падне косъмче. Защото знаеше: мога по всяко време да ви поискам от него!

Аз въздъхнах, седнах и усетих как се затръшва някакъв безмилостен капан.

— После — погледът му не се откъсваше от мен — ви подложих отново на изпитание. Два пъти мои хора се опитаха да отмъкнат от вас брошките. Съзнателно, в нито един от опитите не планирах стопроцентов успех. Иначе вие бихте ги загубили. Оставях по някоя вратичка, която да можете да използвате, ако имате достатъчно ум да я видите. Вие успяхте и това наистина ме развлече. И бях доволен!

Той се наведе напред:

— Сега стигаме до днешната вечер. За нефритите получихте солидна сума. Но изглежда играта престана да ви интересува. Вие се насочихте към друго развлечение — глупостта да играете на борсата. В плановете ми не влизаше да печелите оттам. Знаех какви книжа купувате. И извърших известни действия. Без да бързам, долар след долар, ви прибрах всичко. Може би предполагате, че методът, който приложих спрямо вас, повече подхожда за крупен финансист, отколкото за собственик само на няколко хиляди. Но не е така. Дори и да имахте милиони, краят ви щеше да бъде същият. Разбрахте ли поуката?

С усилие на волята потиснах надигацията се у мен гняв.

— Разбрах — отвърнах късо.

— Обърнете внимание! — прошепна той и за миг ярките му очи се изпълниха с мрак. — И така, ние стигаме до сегашната вечер. Бих могъл лесно да ви хвана и да ви доставя тук било вързан, било пребит, било приспан с наркотици. Но това са методи на убийци, на лишениите от въображение диваци от нисшите слоеве. Пък и аз не бих усетил никакво удоволствие. След такава грубиянска работа вие нямаше да уважавате разума, който стои зад нея. Не, постоянното наблюдение, което най-сетне ви накара да започнете открита игра, двойникът ви — един великолепен актьор, той ви изучава в продължение на няколко седмици и сега се наслаждава на живота в клуба, всичко изпитано от вас, бе предварително планирано с цел да ви покаже изключителния характер на организацията, която ви повика. И отново отбелязвам: поведението ви ми хареса. Можехте да се съпротивявате на Консърдайн. Но ако бяхте постъпили така, щяхте да покажете липса на въображение и на истинска храброст. Пак щяхте да бъдете тук, но аз щях да бъда разочарован. Доста ме позабавлява отношението ви към Уолтър и Ева — девойката, която съм предвидил за велико дело и я подготвям за него. Сигурно ви е удивило как са се оказали там, нали?

Само пет минути след като седнахте на пейката в Батъри парк, на всички околни станции на метрото седнаха подобни двойки. Уверявам ви, нямахте никакви шансове да избягате. Всяка ваша постъпка бе предвидена и бяха взети мерки да се обезвреди. Цялата полиция на Ню Йорк не би могла да ми попречи днес да ви получа. Защото аз ви повиках, Джеймс Къркхайм!

Изслушах тази удивителна смесица от тънки ласкателства, прикрити заплахи и гигантски хвалби с усилващо се изумление. Накрая станах.

— Кой сте вие? — запитах направо. — Какво искате от мен?

Свръхестественото синьо на очите непоносимо проблесна.

— Понеже всички на Земята, към които се обръщам със заповеди, ги изпълняват — бавно ми отвърна той, — можете да ме наричате... Сатана! И ви предлагам възможността заедно с мен да управлявате този свят — срещу определена цена, разбира се!

ПЕТА ГЛАВА

Двете последни предложения звъняха в ушите ми като заредени с електричество. При други обстоятелства биха ми се сторили абсурдни, но тук те бяха далеч от абсурда.

Тези очи, лишени от мигли, невероятно живи, невероятно сини, забодени на гладкото неподвижно лице, бяха сатанински! Отдавна усещах докосването на дявола до всичко, което ставаше с мен през последните часове. Неподвижното огромно тяло, звучността на органичния глас без никаква изразителност и излизащ от почти неподвижните устни, придаваха на ставащото нещо сатанинско, сякаш тялото му бе само автомат, в който обитаваше адски дух, някакво чуждо същество, проявяващо се само в погледа и в гласа. Това, че домакинът ми се различаваше коренно от високия и слаб мургав Мефистофел от операта, пиесата или романа, го правеше още по-ужасен. Освен това от собствен опит знам, че пълните хора са способни на по-изтънчено коварство от слабите.

Не! В този човек, който ме помоли да го наричам Сатана, нямаше нищо абсурдно. В душата си трябваше да призная, че изпитах ужас.

Мелодично прозвъня звънче. На стената светна лампа, ламперията се плъзна встрани и в стаята влезе Консърдайн. Успях да забележа, че стената не е същата, през която изчезна прислужникът. В същия миг съобразих, че в голямата зала не видях нито една стълба. И в спалнята, където ме заведе лакеят, нямаше нито врати, нито прозорци. Мисълта се мярна в мозъка ми и изчезна, не ѝ придадох значение. Ще я обмисля по-късно.

Станах и отговорих на поклона на Консърдайн. Без церемонии и приветствия той се настани от дясната страна на Сатаната.

— Разказах на Джеймс Къркхайм колко занимателен ми се струва — каза домакинът.

— И аз съм на това мнение — усмихна се Консърдайн, — но се страхувам, че спътниците ми не го споделят. Кобхъм се разстрои

много. Джеймс, вие постъпихте жестоко. Тщеславието е един от греховете на Кобхъм.

Охо, значи фамилията на Уолтър е Кобхъм. Интересно как се казва Ева?

— Уловката ви с куклата беше... деморализираща — поясних аз. — Смятам, че дори бях съдържан в изводите си за Кобхъм. Знаете ли, имах такива богати възможности, пък и достатъчно поводи за тях.

— О, куклата бе отвличаща идея — подметна Сатаната. — И то ефикасна.

— Дяволски ефикасна — обърнах се към Консърдайн. — Впрочем това трябваше да се очаква — точно преди да влезете, открийте, че вечерям... със Сатаната.

— А, така ли? Да — студено потвърди Консърдайн. — Вие сигурно очаквате да извадя скалпел и да ви пусна кръв, а Сатаната да постави пред вас документ, написан със сярата, и да поиска да го подпишете със собствената си кръв.

— Не очаквам чак такива детски приказки — възразих аз и се постарах да покажа известно възмущение.

Сатаната се разсмя, но лицето му остана неподвижно и само очите му затрепкаха.

— Стари методи — подхвърли той. — От тях се отказах след срещата си с покойния доктор Фауст.

— Възможно е да смятате, че именно аз съм покойният доктор Фауст — учтиво се обърна към мен Консърдайн. — Не, съвсем не и запомнете — той ме изгледа лукаво, — Ева не е Маргарита.

— Да речем — поправи го Сатаната, — не е вашата Маргарита.

Почувствах как кръвта ми се качи в лицето. Сатаната отново се разсмя. Те двамата си играеха с мен, но в тази игра непрекъснато се усещаше една зловеща нотка и това бе несъмнено. Чувствах се като мишка между две котки. И си помислих, че и девойката много прилича на подобна мишка.

— Да — обади се звучният глас на Сатаната, — да, аз станах съвременен човек. Както и преди купувам души, вярно е, или си ги взимам, но не съм така строг при условията на покупко-продажбата, както в древността. За определени периоди давам душата под аренда. А за извършената работа заплащам богато, Джеймс Къркхайм.

— Няма ли най-после да престанете да се обръщате към мен като към дете? — студено попитах аз. — Признавам всичко, което казахте за мен. Вярвам на всичко, което разказахте за себе си. Допускам, че сте Сатаната. Добре. Но какво следва от това?

Настъпи кратко мълчание. Консърдайн запали пура, наля си коняк и премести настрани свещника, който стоеше пред него. Мисля, че направи това, за да вижда по-добре лицето ми. Сатаната за пръв път през цялото време откъсна поглед от мен и го насочи нагоре. Започваше третото действие на тази загадъчна игра.

— Чувал ли сте някога легендата за сияещите следи на Буда-детето? — запита Сатаната.

Поклатих отрицателно глава.

— Именно тя ме накара да се откажа от древните начини за съблазняване на душите — продължи той сериозно. — Понеже тази легенда означава нова адска епоха, тя е много важна. Но за вас е важна и по други причини. Така че слушайте внимателно.

— Когато трябвало да се роди великият Буда, Гаутама Всезнаещият — напевно започна Сатаната, — той бил като скъпоценен камък, пламтящ в утробата на майка си. Така бил изпълнен със светлина, че майчиното му тяло се превърнало в светилник, а самият той бил Свещеният пламък в този светилник.

За пръв път в гласа на Сатаната се появи нещо като сардоничен елей.

— А когато времето да се роди дошло, той излязъл през хълбока на майка си, който по чудодееен начин веднага се затворил след него. Седем крачки направило детето Буда, преди да спре пред поклонилите се деви, гении, риши и цялата небесна йерархия, която се била събрала за събитието. И останали седем сияещи следи, седем детски стъпки, които блестели като звезди на меката трева. Когато започнали да се покланят на Буда, тези седем следи се размърдали и тръгнали в различни посоки, сочейки пътищата, по които по-късно ще потегли възрастният Буда. Пред него тръгнали седем мънички Йоан Кръстителчета — ха, ха, ха! — Сатаната се закиска с неподвижното си лице и застинали устни.

— Една тръгнала на запад, друга на изток — продължи той. — Една на север, друга на юг. Те откривали пътищата за спасение по всичките четири страни на света. Но какво станало с останалите три?

Уви! Мара, царят на илюзиите, с лошо предчувствие следял раждането на Буда, защото в светлината на думите на Буда сянка има само истината и по този начин може да бъде позната. Всички измами, с които Мара държал в ръцете си Земята, станали безполезни. Ако Буда победи, Мара ще бъде унищожен. Царят на илюзиите не харесал това, защото най-много ценял развлеченията, а за тях му била нужна власт. По това — продължи напълно сериозно Сатаната — той прилича на мен. Ала интелектът му куцал — не разбирал, че истината, която изкусно се манипулира, създава къде по-ефикасни илюзии от лъжата. Но...

Преди онези три стъпки да отидат далеко, Мара ги хванал! И постепенно, с помощта на лъжа, хитрост и магия, ги развратил. Научил ги на греховност, възпитал ги да вършат великолепни измами и ги пратил да вървят по света. Как се развили нещата? Естествено, мъжете и жените тръгнали след онези трите. И пътищата, които те избирали, били къде по-приятни и възхитителни, по-меки и ароматични, по-прекрасни от каменистите, твърди, сурови и студени пътища, избрани от неподкупните четири стъпки. Кой може да обвинява хората, че са избрали трите? При това и седемте по нищо не се различавали — били съвършено еднакви. Различията се изяснявали накрая. Душите, които ги следвали, неизбежно се връщали в самото сърце на измамата, във вътрешната същност на илюзията и там блуждаели вечно. А последвалите четирите намирали свободата.

И все повече хора поемали след порочните стъпки, а бог Мара се радвал и веселил. Докато не му се сторило, че на земята не останал никой, който да върви по пътя на Просветения. Тогава Буда се разсърдил. Той заповядал и четирите свещени стъпки се устремили към него от всички страни на света. Те проследили трите заблудени и ги пленили.

Тогава обаче възникнало затруднение. Понеже трите заблудени все пак били стъпки на Буда, не могло да ги унищожат. Те си имали неотменимите права. Но и Мара така дълбоко ги бил развратил, че с нищо не успели да ги очистят от злото.

И така, те са под ключ до края на света. Някъде близко до грандиозния Боробудур на Ява има по-малък, скрит храм. В него се намира един трон. За да се стигне до него, трябва да се изкачат седем стъпала. На всяко стъпало сияе една от детските стъпки на Буда. По

нищо не се различават една от друга — но колко са различни всъщност! Четирите от тях, свещените, охраняват другите три, нечестивите. Храмът е таен и пътят дотам е пълен със смъртоносни опасности. Онзи обаче, който го достигне жив, може да се качи на трона.

Но качвайки се, той трябва да стъпи на пет от седемте сияещи стъпки!

Слушайте какво ще стане после. Ако три от петте отпечатъка са нечестиви, той ще има на разположение всички земни желания, които може да му предостави царят на илюзиите. А цената — робство, дори може би унищожаване на душата му! Но ако три от следите са свещени, тогава той е свободен от всички земни желания и става неподвластен на съдбата. Носител на светлината, Съд на мъдростта — душата му ще бъде вечно с Пречистия!

Светец или грешник, който стъпи на трите нечестиви следи, става притежател на всички земни илюзии!

Грешник или светец, който стъпи на трите свещени следи, е свободен от всички илюзии и вечно благословената му душа изпада в нирвана!

— Бедничкият! — измърмори Консърдайн.

— Легендата е такава. — Сатаната отново откъсна погледа си от мен. — Никога не съм се опитвал да открия тези интересни следи. За нищо не ми трябват. Нямам никакво желание да превръщам грешниците в праведници. Но легендата ми подсказа интересна мисъл, каквато не си спомням... да кажем, от доста столетия. Животът, Джеймс Къркхайм, е дълга игра между двама безжалостни играчи — раждането и смъртта. Всички хора, мъже или жени, играят на нея, макар и повечето да са лоши играчи. Често в тях възниква желание, за което те доброволно биха дали душата си, а понякога и живота си. Но животът е такава груба игра, направлявана единствено от случая, ако въобще е направлявана, и с такива объркани, противоречиви и безвкусни правила... Е, какво пък, аз ще усъвършенствам тази игра за неколцина избраници, ще играя с тях на великите им желания и за собствено развлечение ще ползвам модела на седемте отпечатъка от краката на Буда. А сега, Джеймс Къркхайм, превърни се цял в слух, защото следващото непосредствено те засяга. Аз изградих два трона на възвишение, към които водят не седем, а двадесет и едно стъпала. И на

всяко трето блести по един отпечатък, така че са седем следи. На единия трон, той е по-ниският, седя аз. На другия се намират корона и скиптър. По-нататък. Три от отпечатъците носят нещастие. Четири — щастливи в истинския смисъл на думата. Този, който играе с мен, се изкачва към трона, на който се намират короната и скиптърът. Той е длъжен да стъпи на четири, а не на пет отпечатъка от седемте. Ако и четирите отпечатъка, на които стъпи, са щастливи, на този човек, докато е жив, ще се изпълняват всички желания. Аз ще бъда негов слуга заедно с цялата мощна организация, която съм създал и която ми се подчинява. Негови ще бъдат и моите милиарди и той може да прави с тях каквото си пожелае. Всичко ще му принадлежи: власт, жени, титли. Тези, които ненавижда, аз ще наказвам или унищожавам. Негови са короната и скиптърът на трона, който е по-висок от моя. Под властта му ще бъде цялата земя! Той ще може всичко!

Погледнах Консърдайн. Той нервно отваряше и затваряше със силните си пръсти сгъваем сребърен нож, а очите му проблясваха.

— А какво ще стане, ако стъпи на другите?

— А, това вече е моята част в играта. Ако стъпи на една моя стъпка, ще ми направи една услуга и ще извърши онова, което го помоля. При две — ще ми служи година. Ако стъпи на три — усетих, че огънят на сините очи ме изгаря, а до мен се раздаде сподавеният стон на Консърдайн, — той става мой духом и тялом. Ако поискам, ще го убия в мига, който пожелае, и по начин, който измисля. Мога и да му позволя да живее, и то колкото пожелае, а после да го убия, щом поискам. Той ще бъде мой! Тялом и духом! Мой!

Гръмовният глас се разнасяше над мен и ставаше непоносим. Пред мен наистина бе Сатаната с тези свръхестествени очи, изгарящи ме като огъня на ада, името на чийто домакин бе взел.

— Но трябва да помните няколко правила. — Гласът изведнъж стана спокоен. — Не е задължително да стъпите веднага на четирите стъпки. Можете да стъпите на една и да спрете. Или на две. Или на три. Не е задължително да направите следващата крачка. Ако стъпите на моя следа и не се изкачвате повече, вие изпълнявате задължението си към мен, заплащам ви добре и можете отново да се изкачвате. Подобно е и при две мои стъпки. Година служба и ако останете жив — в правото си сте да опитате още един път. А за изминалата година ще ви платя добре.

Замислих се. Власт над света! Изпълнение на всички желания. Като лампата на Аладин — само я потъркай! Нито за миг не се усъмних, че той ще изпълни обещанията си.

— Продължавам с механизма — каза Сатаната. — Очевидно е, че относителното разположение на следите не може да остава едно и също за всички случаи. Комбинацията лесно ще се разбере. Затова я предоставям на случая. Никой не бива да я знае, дори аз. Така ще получа най-висшето развлечение. Аз ще седя на трона си. И ще държа лост, който ще завърта едно колело; то ще обръща седем кълба — три отбелязани като мои, останалите четири като щастливи. Когато кълбата заемат мястото си, те ще направляват електрически контакт със седемте следи. Както се наместват кълбата, така ще бъдат поставени и следите. Има индикатор, аз и другите присъстващи можем да го виждаме, но не и изкачващият стълбите. Когато... претендентът... постави крака си на отпечатък, индикаторът ще покаже на каква именно стъпка е попаднал — от моите или от щастливите. И последното правило. Като се изкачвате, нямате право да поглеждате индикатора. Следващата стъпка извършвате, без да знаете резултата от предишната. Ако се поддадете на слабостта и се огледате, дължен сте да се върнете и да започнем процедурата отначало.

— Струва ми си, че така вие имате предимство в играта — отбелязах аз. — Да предположим, че някой стъпи на щастлив отпечатък и спре. Какво му носи това?

— Нищо — отвърна той. — Само възможност да продължи нататък. Вие забравяте, че той може да спечели неизмеримо повече, отколкото аз ще спечеля, когато той загуби. Печелейки, той печели мен и всичко, на което съм способен. Губейки, аз получавам само един мъж... или жена. Освен това добре им плащам за извършената работа. И ги защитавам.

Кимнах с разбиране. В действителност бях силно възбуден. Всичко, което бях изпитал досега, бе така разчетено, че да възпламени въображението ми. Разтреперих се от мисълта какво бих могъл да постигна, ако спечеля и той наистина е Сатаната. Той и неговата сила!

Сатаната невъзмутимо ме гледаше. А доктор Консърдайн ме гледаше с разбиране и в очите му се мярна сянка на жалост.

— Чакайте — казах аз рязко, — обяснете ми още нещо. Да допуснем, че откажа да играя. Какво ще стане с мен?

— Утре вие ще бъдете отново в Батъри парк — отвърна Сатаната. — Двойникът ви ще напусне Клуба на откривателите. Ще откриете, че той не е накърнил с нищо вашата репутация. И ще можете да вървите по своя път. Но...

— Така и предполагах, че ще има и едно „но“ — измърморих аз.

— Но ще бъда разочарован — продължи той спокойно. — А аз не обичам да се разочаровам. Страхувам се, че вашите дела няма да процъфтяват. Възможно е да сметна, че вие сте нещо като постоянен укор, живо напомняне за извършените грешки в разсъжденията ми, че...

— Разбирам — прекъснах го. — Живото напомняне веднъж ще престане да бъде живо...

Той не каза нищо, но прочетох отговора в очите му.

— А какво ще ми попречи да приема предизвикателството ви частично? — запитах отново. — После да се махна и...

— Да ме предадете ли? — Смехът потече през неподвижните устни. — Усилията ви няма да доведат до нищо. А за вас би било най-добре въобще да не сте се раждали на света, Джеймс Къркхайм. И това ви го казвам аз, Сатаната!

Сините му очи направо ме изгаряха. Над креслото му се издигна сякаш сянка, която го погълна. Той излъчваше нещо дяволско, нещо толкова ужасно, че сърцето ми започна да бие с прекъсвания, а дъхът ми секна.

— Това казвам аз, Сатаната! — повтори той.

Настъпи кратко мълчание. Постарах се да си възвърна изгубеното равновесие.

Камбанката отново звънна.

— Време е — каза Консърдайн, но аз забелязах, че е преbledнял и знаех, че и моето лице е бледо.

— Така се случи — органният глас се успокои, — че точно сега ще имате щастието да видите какво става с тези, които се опитват да ме премятат. Ще ви помоля да вземете някои предпазни мерки. Те ще са необходими. Но лично вие няма с нищо да пострадате. Много важно е да не говорите, да не мърдате, да не се вижда лицето ви, когато гледате към... това което ще видите.

Консърдайн стана, аз го последвах. Човекът, който се нарече Сатана, също се изправи. Досещах се, че е висок, но не съм

предполагал, че е такъв гигант. Самият аз съм метър и осемдесет, но той ме надвишаваше поне с още тридесетина сантиметра. Неволно погледнах краката му.

— А-а — учтиво каза той. — Търсите да видите копитата ми. Хайде, вървете, скоро ще ги видите.

Той докосна стената. Ламперията се плъзна и пред нас се отвори широк, но къс коридор без никакви прозорци и врати. Сатаната тръгна напред, Консърдайн бе след мен. Така изминахме няколко метра. Сатаната спря, докосна отново ламперията и тя безшумно се разтвори. Той влезе в отвора.

Тръгнах след него и се спрях, като гледах тъпо удивителната... стая... или зала... не, по-скоро храм — единствената дума, която най-добре показваше характера на помещението — та, повтарям, стоях и тъпо гледах необикновената гледка, която може би не бяха виждали човешки очи.

ШЕСТА ГЛАВА

Храмът бе изпълнен с нежна кехлибарена светлина от някакъв скрит източник. Куполът се извисяваше високо над мен — поне на тридесетина метра. Само едната стена, огромна полусфера, бе равна и отвесна, останалите наподобяваха вътрешността на грамаден мехур. Равната стена бе направена от блестящ зелен камък, най-вероятно малахит, и по нея — картини в древноегипетски стил. Изобразен бе ликът на богините на съдбата: мойрите на Древна Гърция, римските парки и норвежките норни. Виждаше се Клото с хурката си, от която излизаха нишките на човешките съдби. Лахезис ги оправяше, а Атропос ги отрязваше с ножици, когато това се харесваше на божественото трио. А над богините величествено се издигаше лицето на Сатаната. В едната си ръка той държеше Клото, с другата насочваше съдбоносните ножици на Атропос и същевременно нещо шепнеше на ухото на Лахезис. Четирите фигури бяха очертани с алени, яркозелени и сини линии. Очите на Сатаната не гледаха нишките, чиято съдба му бе подвластна, а право в помещението на храма.

Който и да бе неизвестният гениален създател на тези картини, той бе постигнал удивително сходство. Очите на Сатаната проблясваха със същата диамантена яркост, както и в живота.

Вдлъбнатите стени бяха покрити с черно дърво — тик или абанос, и по тях пробягваха светещи линии, наподобяващи паяжина. Това наистина бе изображение на паяжина. Мрежите обхващаха черното дърво и блестяха като сребърни нишки под лунна светлина. Стотици и хиляди подобни нишки пресичаха стените и се събираха на тавана.

Подът на храма се издигаше към задната част — пейки, направени от черен камък, следваха ред след ред, като в древноримските амфитеатри.

Но това забелязах после, когато откъснах поглед от съоръжението, доминиращо това необикновено място. Стълба от полукръгли стъпала се издигаше нагоре във вид на постепенно

намаляващи се арки. Бяха двадесет и едно на брой! Най-долното беше дълго тридесет метра, а най-горното — девет. На височина бяха по тридесет сантиметра, а на ширина — около метър. Направени бяха от черен като смола камък.

Тази необикновена стълба водеше към два трона с изкусна резба, единият от черно дърво, другият изработен от злато с матов блясък, бе поставен на пиедестал, който го издигаше значително над първия.

Черният трон бе празен. Облегалката на златния бе покрита с пурпурно кадифе, а седалката — с възглавница от същата материя. На възглавницата се намираха корона и скиптър!

Короната просветваше с разноцветните пламъчета на големи брилянти, с меката синя светлина на огромни сапфири, с червеното сияние на необикновени рубини и зеления блясък на изумруди. В дръжката на скиптъра бе вграден огромен диамант. А целият бе обсипан с бисери и скъпоценни камъни подобно на короната.

От двете страни на стълбата стояха по седем души в бели одежди, приличащи на арабските бурнуси. Дори и наистина да бяха араби, те принадлежаха на племе, което не ми е познато; по-скоро ми напомняха персийци. Лицата им изглеждаха изтощени и странно бледи. Очите сякаш бяха лишени от зеници. Всеки държеше в дясната си ръка камшик, който завършваше накрая с примка като на ласо.

На всяко трето стъпало сияеше отпечатък на детски крак, очертан с жив огън. Седемте следи блестяха с неземна яркост, изглеждаха като живи и готови сами да се изкачат по стълбата.

Отначало видях короната и скиптъра и ме обзе такова желание, каквото не бях изпитвал никога преди това: пламтяща страст да ги притежавам заедно с властта, която идва с тях. Желанието ме обхвана като силна треска.

После погледнах блестящите детски следи и те предизвикаха у мен необяснимо благоговение, ужас и отвращение, които бяха дори по-силни от желанието за притежание на короната и скиптъра.

Тогава чух гласа на Сатаната:

— Седнете, Джеймс Къркхайм!

Наблизо до мен, до самата стена и непосредствено до първото стъпало, се оказа кресло със странна форма и с облегалки за ръцете. По нещо ми заприлича на по-ниския трон. Проснах се в него и се зарадвах на така необходимата ми почивка.

Веднага от облегалките изскочиха стоманени пластинки и ме захванаха за лактите, за глезените, на главата ми падна воал, дебел и мек, закри лицето ми, а долният му край плътно се прилепи за устните ми. За миг ме завързаха, запушиха ми устата и закриха лицето ми.

Разбрах, че това бяха необходимите „предпазни мерки“, за които стопанинът на това място ме бе предупредил. Пластинките ме държаха наистина здраво, но не пречеха на правилното кръвообращение; възглавничката на устните ми не предизвика гадно усещане; воалът, макар и да скриваше лицето ми, позволяваше да виждам ясно, сякаш нищо не покриваше главата ми.

Сатаната бе в подножието на стълбата. Грамадното му тяло бе обвито с черна мантия. Той бавно започна да се изкачва. Когато стъпи на първото стъпало, хората в бели бурнуси с камшиците му се поклониха до земята и не помръднаха, преди да седне на черния трон.

Кехлибарената светлина започна да отслабва и накрая съвсем угасна. После мигновено тъмната около трона и стълбата бе прогонена от ярка бяла светлина. Осветеното пространство рязко се прекъсваше на три метра от чупката на първото стъпало. Сатаната, четиринадесетте телохранители и аз бяхме в осветената част. А под влияние на тази светлина седемте отпечатъка запламтяха още по-ярко; те сякаш бяха обтегнали невидима нишка, която не им даваше да се спуснат към господаря си. Немигащите очи на човека на трона и на неговия каменен двойник на стената блестяха.

Чух слаб шум от множество крака. Хора изпълваха местата в амфитеатъра, тихо се отваряха черните стени, и от тайните коридори излизаха нови и нови невидими зрители. Кой бяха, как изглеждаха — не можех да видя. Падащата върху стъпалата и тронове светлина разделяше залата като непроницаема завеса на две части и в едната цареше абсолютна тъмнина.

Удари гонг. Настъпи пълна тишина. Всички врати се затвориха. Завесата бе готова да се вдигне.

Високо над мен, между тавана и пода, се появи кълбо, напомнящо пълна луна. Бързо половината на яркочалата му повърхност се замъгли и потъмня. Дясната страна продължи да блести, а лявата, черната, бе заобиколена от тънка светеща ивица.

Неочаквано светлината угасна. Но само миг храмът се намираще в тъмнина — светлината отново пламна.

Ала сега този, който дръзко се нарече Сатана, не беше сам на върха. До него се виждаше фигура, сякаш повикана от самия дявол направо от ада!

Това бе негър, черен и гол, ако не се смята набедрената му превръзка, с необикновено широки рамене и дълги ръце; мускулите му се издуваха, а вените напиреха навън като дебели въжета. Носът му бе дебел и плосък, долната челюст се издаваше напред и въобще цялата му външност наподобяваше маймуна. В малките, близко разположени очички проблясваше дяволски огън. Устата му приличаше на пукнатина, а обликът излъчваше хищна жестокост. В дясната си ръка държеше бич с примка накрая, тънък и дълъг, изpletен сякаш от женски коси. От превръзката му стърчеше дръжката на огромен нож.

От тъмнината зад мен се понесе въздишка, излетяла едновременно от десетки пресъхнали гърла.

Отново прозвуча гонгът. В осветения кръг стъпиха двама души. Единият бе Консърдайн, другият — висок и безупречно облечен мъж на средна възраст. Приличаше на английски джентълмен с аристократичен произход. Когато застана пред черния трон, чух възглас на удивление и жалост сред невидимата аудитория.

В позата му имаше галантна безгрижност, но аз забелязах, че лицето му трепна при вида на чудовището, стоящо до Сатаната. Човекът извади цигара от табакерата си и я запали. В движенията му личеше страх, по-силен от показната храброст; ръката му слабо трепереше. Въпреки това той пое дълбоко дим и срещна спокойно погледа на Сатаната.

— Картрайт — гласът на Сатаната изпълни залата, — вие не ме слушахте, опитахте се да ми противоречите, противопоставихте се на моята воля. Вашето непослушание почти провали плана, който бях съставил. Опитвахте се да пожънете плодовете и да избягате от мен. Дори замислихте предателство. Не ви питам дали наистина сте го извършили. Знаем, че е така. И не питам защо сте го направили. Вие сте го направили. Това е напълно достатъчно.

— Не се каня да се защитавам, Сатана — отвърна достатъчно хладнокръвно обвиняемият на име Картрайт, — обаче твърдя — че неудобството, което смятате, че съм ви причинил, е изцяло по ваша вина. Твърдите, че мисълта ви е съвършена. Но сте си избрали лошо

оръдие. Ако то не изпълнява задачите на занаятчията, кого трябва да виним? Оръдието или занаятчията?

— Оръдието не бива да се вини — отвърна Сатаната. — Но какво прави занаятчията с подобно оръдие? Просто повече не го ползва. Унищожава го.

— Не — отвърна Картрайт, — добрият стопанин го ползва за работа, която то може да изпълнява.

— Не и ако има богат избор от добри сечива — засмя се Сатаната.

— Ваша воля — каза Картрайт. — Но аз си казах думата. Аз съм малка грешка във вашите разсъждения. И ако те са безупречни, както се хвалите, това означава, че вие съзнателно сте ме избрали, с цел да претърпя неуспех. И в двата случая наказвайте себе си, Сатана! А не мен!

Дълги мигове черната фигура гледаше към него. Картрайт смело издържа този поглед.

— Аз моля само за справедливост — каза той. — Не моля за милосърдие, Сатана.

— Не... засега — отвърна Сатаната бавно и святкащите му очи станаха студени и сурови.

До мен отново достигна приглушената въздишка на залата. Настъпи още една безкрайна минута тишина.

— Картрайт, вие дадохте своя отговор — прогърмя органичният глас без всякакво изражение. — И за него ще бъдете възнаграден. Вие ми напомнихте, че мъдрият занаятчия използва лошото сечиво само за работа, която то може да изпълни, без да се счупи. Аз ще ви възложа такава работа. Ето решението ми, Картрайт! Вие ще стъпите на четири следи. Незабавно. И на четирите, не забравяйте. Преди всичко ще получите възможността да спечелите короната и скиптъра, следователно властта над земната империя, която носят със себе си. Естествено, при условие че и четирите следи са щастливи. Ако стъпите на три щастливи и на една моя, аз ще ви простя. Това е справедливо признание на вашето сравнение за занаятчията и лошо избраното сечиво.

Видях как напрежението на Картрайт спадна и сянка на облекчение премина по лицето му.

— Ако стъпите на две щастливи и две мои, ще ви дам право на избор: или бърза и лека смърт, или възможността да се присъедините към моите роби кефт. Казано с други думи, вие трябва да изберете между незабавното унищожаване на тялото и бавното разрушаване на душата. Това милосърдие проявявам като признание за истинността на думите ви, че занаятчията си подбира сечивото, което ще е подходящо за работата му.

Отново въздишка, лицето на Картрайт пребледня.

— Стигаме до последната възможност — вие стъпвате на трите мои мънички, капризни слуги. В този случай — гласът предизвикваше трепет, — Картрайт, вие ще умрете. Ще умрете от ръцете на Санчал, от неговия бич. И не от една смърт, Картрайт. Не, от хиляди смърти. Бавно и мъчително бичът на Санчал ще ви притегля към вратата на смъртта. И бавно и мъчително ще ви връща към живота. Отново... и отново... докато изтормозената ви душа не намери повече сили да се връща в опротивялото ѝ тяло и не прелази през прага. И портите не се затворят завинаги след нея! Така реших! Такава е волята ми! Така и ще стане!

Черното чудовище злобно се ухилваше, когато чуваше името си, и със заплашителен жест разтърсваше бича от женски коси. Що се отнася до Картрайт, след ужасната присъда лицето му пребледня като на смъртник, цигарата падна на пода и цялата му показна смелост изчезна. Консърдайн, който през цялото това време стоеше зад него, се дръпна в сянката и го остави сам.

Сатаната натисна лоста между двата трона. Чу се леко бръмчене. Седемте отпечатъка на детските крачета засвяткаха, сякаш отново бяха запалени.

— Стъпалата са готови — провъзгласи Сатаната. — Картрайт, изкачвайте се!

Хората в бяло се разшаваха, камшиците им замятаха дълги езици и примките бяха готови да се захванат за работа, ако е необходимо. А горе черното чудовище се наведе напред, отвори с нетърпение уста, от нея потече слюнка, а с ноктите си поглаждаше бича.

Тишината в храма се сгъсти — сякаш всички бяха забравили да дишат.

Картрайт тръгна бавно напред, като внимателно се вглеждаше в светещите отпечатъци. Сатаната се облегна на трона си, ръцете му се

скриха под мантията и огромната глава изглеждаше като лишена от тяло; плаваше над подиума, както каменната глава на двойника му плаваше над трите норни.

Картрайт мина първия отпечатък и изкачи още две стъпала. После, без да се колебае, постави крак на втория сияещ отпечатък.

И веднага пламтящ дубликат се появи на бялата половина на кълбото. Разбрах, че Картрайт бе уцелил щастлива следа. Но кълбото се намираше зад него, бе му забранено да се обръща и следователно не знаеше нищо за първата си сполука! Той бързо погледна Сатаната и затърси следа от досада или триумф, ала мраморното лице остана безстрастно и очите не промениха израза си. Нито звук не се чуваше и от страната на черните седалки.

Картрайт бързо премина още две стъпала и пак без колебание стъпи на следващия отпечатък. И отново той запламтя на светлата страна на кълбото. Вече два шанса са спечелени. Мина заплахата от хиляди мъчителни смърти. Сега най-много го заплашва или милосърдна смърт, или загадъчното робство, което спомена Сатаната.

А той продължава нищо да не знае!

Отново Картрайт погледна лицето на мъчителя си, надявайки се, че поне някакъв намек ще покаже какъв е резултатът. То продължаваше да е неподвижно, както и преди. Сатаната просто го гледаше; а и лицето на чудовището с бича не изразяваше нищо.

Картрайт бавно изкачи още две стъпала. За дълго се спря пред поредната „дяволска“ стъпка — стори ми се толкова продължително, сякаш изтекоха часове. И ето че видях устата му да се изкривява и по челото му да избиват капчици пот.

Ясно, като казани на глас, можех да прочета мислите му. На какви стъпки бе стъпил? Може би са на Сатаната? И няма ли третата крачка да го отведе направо на ешафода? Или досега само едната е несполучлива? Избягнал ли е участта, която му готви Сатаната?

Той не го знаеше!

Тогава мина отпечатъка и бавно продължи да се изкачва. Дълго стоя пред петата следа. И ето че главата му започна бавно да се обръща! Сякаш някаква силна ръка я извърташе. Измъченият от очакването мозък я заставяше да се извърта в забранената посока... да се оглежда... докато види показанията на кълбото.

Стон се изтръгна от посивелите му устни. Картрайт се хвана за главата с две ръце, задържаеше я да не се обърне напълно и скочи на петия отпечатък. Спря и задиша като човек след дълго и тежко бягане. Устата му се разтвори, дъхът му излизаше с хлипане. Косите му се измокриха от побилата пот, по лицето се застичаха струйки... Измъчените очи въпросително се насочиха към Сатаната.

На бялото поле се появи трети светец символ.

Картрайт бе спечелил.

Но не можеше да го знае!

Собствените ми ръце трепереха, покрих се с лепкава пот, сякаш се намирах на неговото място. Думите искаха да се изтръгнат от устата ми — нямаше от какво повече да се страхува! Изтезанието свърши! Сатаната загуби! Но устата ми бе плътно затворена. И едва сега напълно осъзнах цялата дяволска жестокост и изобретателност на това изпитание.

Картрайт стоеше и трепереше. Отчаяният му поглед не се откъсваше от безстрастното лице, което сега беше близо до него. Така ли ми се стори, или наистина на него се отрази зловна радост? Но дори и тъй да беше, тя изчезна като вълнички по застояла вода.

Видя ли я Картрайт? Сигурно, защото отчаянието му се усили и се превърна в израз на невероятна мъка. И отново главата му започна да се извърта под силата на ужасяваща принуда. Той се олюля бавно напред, спъна се в стъпалото и едва се задържа.

Знаех, че с отчаяни усилия се заставя да погледне поредната горяща следа.

Вдигна треперещ крак...

И бавно, бавно главата му се извърещаше назад... назад... към контролното кълбо.

Той пусна крака си. Вдигна го... и отново го пусна. Изплака.

Аз се напрегнах в оковите си, запроклинах всичко и заплаках заедно с него...

Главата му се обърна наполовина, виждах лицето му. Той се отдръпна от следата. Тялото му се разгъна със скоростта на скъсана пружина. Погледна кълбото и видя... всичко.

Три отпечатъка на щастливата половина!

Гръмко въздъхване се понесе от тъмния амфитеатър.

— Оръдието отново демонстрира непригодността си. — Това бе гласът на Сатаната. — Помислете само! Спасението бе в ръцете ви, Картрайт. И вие, подобно на жената на Лот, се обърнахте и погледнахте. А сега трябва да се върнете обратно и да започнете отначало. Но почакайте. Да погледнем, не сте ли загубили нещо повече, от простото спасение? Да стъпите на тази стъпка ви попречи липсата на мъжество. Каква е тя? Любопитно ми е да узная.

И на бялото кълбо избухна още една сияеща следа!

Короната и скиптърът! Земната империя! Не само свобода, но и Сатаната ще бъде негов слуга!

Това можеше да спечели Картрайт.

Но се обърна и загуби.

От мрака се носеха стонове и бърборене. Заглуши ги ужасяващ смях, който заизтича от устата с неподвижните устни.

— Загуби! Загуби! — надсмиваше се той. — Връщай се, Картрайт. Започвайте наново. Но мисли, че втори път не ще ви се усмихне такова щастие. Хайде, предателю, слизайте. И започвайте да се изкачвате! — Той натисна лоста, невидимият механизъм забръмча и седемте стъпки пламнаха с нова сила.

Картрайт се запуска по стъпалата. Вървеше като кукла, която дърпат с конци. Спря в подножието на стълбата и като марионетка започна да се качва, стъпвайки машинално на всяка следа, до която стигнеше. Очите му не се отделяха от короната и скиптъра. Устата му бе изкривена като на дете, което бе постигнато от убийствена мъка. Вървеше и плачеше.

Едно — светна белег на черната страна на кълбото.

Две — още един на същата страна.

Три — следа на бялата страна.

Четири — на черната страна!

Пристъп на адски смях разтърси Сатаната. За миг ми се стори, че черната му мантия се е стопила, станала е въздушна и се е превърнала във всеобхватна сянка, черна сянка, която надвисна над жертвата си.

Смехът гърмеше, а Картрайт се изкачваше по стълбата с изкривено лице, не откъсваше очи от проблясващите на златния трон дрънкулки и протягаше ръце към тях...

Чу се свистящ звук. Черното чудовище се наведе напред и хвърли ласото. То се нахлузи на главата на Картрайт и обхвана

раменете му. Рязко дърпане и човекът падна. Мъчителят го потегли, без да среща съпротива, по стъпалата.

Светлината изгасна. Настъпилата изведнъж тъмнина изглеждаше по-страшна от демоничното кикотене.

Смехът рязко прекъсна. Долових тънък жален писък. Светлината отново се запали. Черният трон бе празен. Подиумът — също. Нито Сатаната, нито палачът, нито Картрайт!

Само скиптърът и короната насмешливо горяха на златния трон между двете редици неподвижни хора, облечени в бяло.

СЕДМА ГЛАВА

Някой ме докосна по ръката, трепнах и видях Консърдайн. По лицето му бе изписан същият ужас, който и аз усещах. Пластинките, които ме държаха, се разтвориха, воалът от главата ми падна, изправих се, а през това време в храма отново стана тъмно.

Бавно се разгоря кехлибарената светлина. Погледнах към задната част на храма. Редиците на амфитеатъра бяха празни, никой не бе останал от невидимата аудитория, чието мърморене и въздишаме бе достигало до ушите ми.

Изчезнал бе и златният трон, и това, което бе лежало на него. Нямаше ги хората в бели бурнуси, освен двама, които пазеха черния трон. Святкаха сините очи на каменния Сатана. Пламтяха седемте стъпки на детските крачета.

„Те му показаха пътя за рая, но той отслабна и те го изведоха право в ада“.

Консърдайн гледаше седемте следи и на лицето му се изписа онова алчно изражение, което бях виждал по лицата на посетителите на Монте Карло, навели глава над рулетката; лица, изпълнени с изгарящата страст към хазарта, присъща повече на жените; лица, жадно гледащи въртящото се колело; тези хора виждат не колелото, а златото, което могат да изтръгнат от пълните шепи на съдбата. Като тях и Консърдайн не виждаше пламтящите следи, а онази омагьосана и привлекателна страна на изпълнените желания, където те могат да отведат.

Мрежата на изкушенията, хвърлена от Сатаната, го бе хванала!

Какво пък, независимо от видяното, тази мрежа бе хванала и мен. Чувствах нетърпение, страстно желание да опитам собствения си късмет. Но по-силно от стремежа да завладее съкровищата, които ми бе обещал, бе желанието да принудя този насмешлив, студен и безжалостен дявол да ми се подчинява, както той ме бе заставил да му се подчинявам.

Консърдайн се откъсна от привлекателното зрелище и се обърна към мен.

— Денят ви бе тежък, Къркхайм — каза той. — Как ще предпочетете: да се приберете направо или ще се отбиете у мен да пийнем по едно питие?

Поколебах се. Измъчваха ме хиляди въпроси. Но още по-настойчива бе необходимостта да остана сам и да премисля всичко, което видях и чух в това странно място. Освен това на колко от хилядите ми въпроси ще може да отговори? Съдейки от опита ми досега, предполагах, че ще бъдат малко. Но той сам взе решението.

— Най-добре ще бъде да си легнете. Сатаната иска да премислите неговото предложение. В края на краищата не ми е позволено — той се изпусна и побърза да се поправи, — аз няма какво повече да добавя към това, което той каза. Искан отговора утре, точно — той погледна часовника си — днес, тъй като часът е почти два.

— Кога ще го видя?

— О, не по-рано от обед. Той — Консърдайн леко трепна — ще бъде зает сутринта. Може спокойно да се наспите, ако желаете.

— Добре — отвърнах аз, — прибирам се.

Без повече да произнесе нито една дума, той ме преведе през амфитеатъра към задната стена на храма. Натисна нещо, ламперията се плъзна настрана и разкри още един малък асансьор. Като влезе в него, Консърдайн погледна назад. Отпечатъците тревожно проблясваха. Двама, облечени в бяло пазачи стояха от двете страни на черния трон и ни съпровождаха внимателно със странните си очи.

Консърдайн отново трепна, после въздъхна и затвори вратата на асансьора. Излязохме в дълъг сводест коридор, облицован с мраморни плочи. Не се виждаха никакви врати. Той натисна една от плочите и се показа следващият асансьор. Спря и аз се оказах в стаята, където се бях преобличал във вечерния костюм.

На кревата бе приготвена пижама, на креслото — хавлия, под него — домашни чехли. На масата бяха подредени гарафи с уиски, ром и коняк, сода, чаша с лед, плодове и сладки, няколко кутии с любимите ми пури и освен всичкото това изобилие — моят изчезнал портфейл.

Веднага го отворих. Нищо не беше пипано — визитните ми картички, писмата, парите се намираха вътре. Без да чакам покана,

налях на себе си и предложих на Консърдайн да се присъедини към мен.

— Да прием за щастливите стъпки — вдигна той чашата си. — Нека ви провърви в избора!

— И на вас също — отвърнах аз.

Лицето му трепна, в очите му се появи измъчено изражение, той странно ме погледна и едва не остави чашата.

— Тостът е за вас, не за мен — каза накрая и на един дъх я пресуши. После отиде при асансьора и преди да го отвори, се спря.

— Къркхайм — произнесе бавно, — спете спокойно и от нищо не се страхувайте. Но се дръжте далеч от стените. Поискате ли нещо, позвънете — той ми посочи копчето на масата, — ще дойде Томас. Повтарям. Не се опитвайте да отворите тези панели. На ваше място веднага бих си легнал и за нищо няма да мисля до събуждането си. Между другото, да се нуждаете от сънотворно? Аз наистина съм лекар — увери ме той и се усмихна.

— Благодаря — отвърнах аз. — Ще заспя и така.

— Лека нощ — пожела ми той и панелът се затвори след него.

Налях си още от питието и започнах да се събличам. Не ми се спеше. Бях прекалено възбуден да затворя очи. Независимо от предупреждението на Консърдайн внимателно огледах стените на спалнята и банята, като ги опипах на различни места. Те ми се сториха здрави, плътни, от яко дърво, имитиращо мрамор и полирано прекрасно. Както си и мислех, нямаше нито прозорци, нито врати. Стаята ми всъщност си бе просто разкошна килия. Една след друга изгасих всички лампи, легнах в постелята и тогава загасих и последната, която се намираще на масичката до мен.

Не знам дълго ли лежах в тъмнината и размишлявах, преди да усетя, че не съм сам в стаята. Не бях доловил никакъв звук, но бях сигурен, че вътре има още някой. Изхлузих се от леглото покривало и се преместих в краката на кревата. Клекнах на един крак и се приготвих да се нахвърля върху неканения посетител, когато се приближи до кревата. Да запаля светлината означаваше да му се напъхам в ръцете. Който и да е той, очевидно ме смята за спящ и нападението, ако последва такова, ще стане на мястото, където би трябвало да се намира спящият. Но тялото ми бе на съвсем друго място и ми се удаваше възможност да удивя посетителя.

Но вместо нападение чух шепот:

— Това съм аз, капитан Къркхайм, Хари Баркър. За бога, сър, не вдигайте шум!

Стори ми се, че познах този глас. После си спомних. Баркър, малкият войник, лондончанин, когото намерих ранен в обезобразените от снарядите храсти край Марна. Бе изгубил много кръв. Оказах му първа помощ и го отнесох в полевия лазарет. Така се случи, че прекарах няколко дни в града, където се разполагаше основния хоспитал и където накрая докараха и Баркър. Бе ми станало нещо като навик да го посещавам, да му нося цигари и разни дреболии и да приказваме за разни неща. Благодарността и предаността му бяха кучешки и така трогателни; оказа се сантиментален. Но, за бога, как се появи тук?

— Помните ли ме, капитане? — Шепотът бе изпълнен с тревога. — Почакайте, сега ще ви покажа...

Светна малка лампичка, така засенчена между дланите на говорещия, че за миг освети само част от лицето му. Но и това бе достатъчно — познах Баркър. Това бе неговото фино, слабо лице, разрошените коси с цвят на пясък и късата му горна устна.

— Баркър, проклетнико! — тихо изрекох, но не добавих колко ми е приятно да го видя; ако бе достатъчно близо, бих го прегърнал.

— Ш-ш-ш! — предупреди ме той. — Сигурен съм, че никой не ме следи. Но на това проклето място на нищо не трябва да вярваш. Хванете ме за ръка, сър. Там, до стената, от която излязох, има стол. Седнете на него и запалете пура. Ако чуя нещо, ще се дръпна назад, а вие ще продължите да си пушите.

Ръката му докосна моята. Сякаш виждаше в мрака: безпогрешно ме прекара през стаята и настани на стола.

— Запалете, сър — каза той.

Драснах клечка кибрит и запалих една пура. Пламъчето освети стаята, но не и Баркър. След миг чух на ухото си неговия шепот:

— Преди всичко, сър, не му позволявайте да ви мами, че е дявол. Наистина, той е проклет, гнусен като дявол, но не е истински. Лъже ви, сър. Той е човек като вас или мен. Забийте нож в черното му сърце или куршум в корема му и ще се убедите.

— Как разбра, че съм тук? — запитах аз също шепнешком.

— Видях ви в креслото — отвърна той. — Ето ръката ми. Когато поискате да кажете нещо, стиснете я и аз ще се наведе към вас. Така е по-безопасно. Да, видях ви в креслото — там. Работата е в това, сър, че аз се грижа за креслото. Но и за много други неща. Затова той, Сатаната искам да кажа, ме остави жив. — И с горчивина се върна на първата тема. — Той не е истински дявол, сър. Никога не забравяйте това. Аз съм възпитан в страх от Бога. Родителите ми са петдесетници. Учеха ме, че Сатаната е в ада. Когато тази проклета свиня попадне в ада, истинският дявол ще му покаже как се краде име! Боже, как бих искал да видя това! Но отвън — побърза да добави.

Стиснах ръката му и усетих, че ухото му почти докосва устните ми.

— Хари, как попадна тук? — зашепнах аз. — Кой е той, Сатаната, какъв е в действителност?

— Всичко ще ви разкажа, капитане — отвърна Баркър. — Малко време ще ни отнеме, но кой знае кога ще ни се удаде отново такава възможност. Затова побързах да дойда веднага, щом успях. Този кръвожаден звяр се гаври над бедния Картрайт. Гледа го как умира! Останалите спят или се напиват до смърт. Но все пак е необходима предпазливост. Позволете ми да ви разкажа, а после ще отговоря на въпросите ви.

— Давай — съгласих се аз.

— Преди войната бях електротехник — донесе се шепот от тъмнината. — По-добър от мен нямаше. Истински майстор бях. Той го знае и затова ме остави жив, признавам си. Сатаната — ох-х-х! След войната нещата вървяха зле. Животът бе скъп, а работа трудно се намираще. Пък и по другояче гледах вече на нещата. Видял бях толкова много лицемери, които през войната и пръста си не помръднаха, а живееха разкошно и прибираха всичко за себе си. Какво право имаха на това, когато онези, които бяха воювали, и семействата им гладуваха и мръзнаха? Ръцете ми винаги са били сръчни. И краката ми са бързи. Лесно се катеря, като котка съм, като проклета стеножка. Движа се тихо. Призракът е като манифестация в сравнение с мен. Не се хваля, сър. Просто разказвам. И си казах: „Хари, време е да приложиш талантите си. Време е да се захванеш за истинска работа“. От първите дни в новата си работа започнах да се издигам. От вилите се прехвърлих на апартаментите, после към фамилените къщи. И никога

не ме хванаха. Наричаха ме Хари Царя на котките. Изкачвах се по водосточните тръби като цирков артист по прът, а по стените на къщите — като по улуци. Така че и тук се оказах майстор. Срегнах Меги. Такава като Меги се среща веднъж в живота, сър. Какви бързи пръсти имаше! В сравнение с нея Худини и Херман са като забавено кино. И изглеждаше като истинска лейди. Когато искаше. Много момчета се навъртаха край нея. На всичките отказа. Цялата бе погълната от работата си. „Дяволите да ви вземат! — казваше тя като херцогиня. — Защо ми е мъж? Дяволите да ви вземат! От мъжа чакай само неприятности!“ Около нея не можеше да се размотаваш. Такава си беше Меги. Капитане, ние си допаднахме, така си загубихме ума, че скоро се оженихме. Наехме къщичка в Мейд Уейл. Бях ли щастлив? А тя? О, боже! „Слушай, Меги“ — казах аз, когато меденият месец свърши. — „Ти вече не трябва да работиш. Аз ще се грижа за прехраната на семейството. Печеля добре, като добросъвестен работник. Наслаждавай се на живота и направи дома ни уютен.“ „Добре, Хари!“ — отвърна Меги. Помня, тогава носех игла за вратовръзката си, подарък за сватбата от нея. С голям рубин. Подари ми и часовник, и моден пръстен с бисери. Видях го на един джентълмен, в хотела, където бяхме спрели през нощта, и се възхитих от него. А когато влязохме в стаята ни, тя ми подари тези неща. Ето как работеше Меги!

С труд съдържах смеха си. Тази романтична история, разказана с шепот в тъмнината, как добросъвестният войник и електротехник се бе превърнал в не по-малко добросъвестен и умел крадец, напълно подходдаше за край на необикновената нощ. Тя изчисти мозъка ми от ужаса и ми възвърна формата.

— След ден-два си дадох почивка и отидохме на театър. „Харесва ли ти тази игла, Хари?“ — прошепна Меги и с поглед ми посочи проблясващата искра във вратовръзката на един солиден господин. „Прекрасна е“ — отвърнах безгрижно. „Ето я“ — каза Меги, когато излязохме от театъра. „Меги — казах тогава, — нали се разбрахме да не работиш? Нима не те издържам, както обещах? Аз самият мога да се сдобия с която и да е разкошна игла. Меги, искам ние да си имаме приятен, удобен и щастлив дом, в който, като се върна след нощна работа, да ме посреща жена ми. Не ти позволявам повече да работиш, Меги!“ „Добре, Хари“ — отвърна тя. Но, капитане, съвсем

не беше добре. Стигна се дотам, че като излизахме, не смеех да поглеждам нито игли за вратовръзки, нито часовници, нито разни други неща. Не биваше да похваля нещо дори в магазин. Направех ли го, щом се върнехме вкъщи и нещото се оказваше пред мен. А Меги бе така горда и радостна, че не се осмелявах... Да, това бе любов, но... дяволска! Тя ме чакаше, когато се връщах вкъщи. Но ако се събудех по-рано, нея я нямаше. А когато се успивах, първото нещо, което виждах, бяха нахвърляните небрежно на масата дантели, кожено палто или един-два пръстена. Тя продължаваше да работи! „Меги — казах аз, — това не е хубаво. Не щадиш гордостта ми. Какво ще стане, когато се появят децата? Таткото работи през нощта и спи през деня, а мама работи през деня и спи, докато татко го няма. По дяволите, Меги, те ще бъдат като сирачета!“ Но нищо не й действаше, капитане. Тя обичаше работата си повече от мен, а може би просто не можеше да ни подели. В края на краищата аз се разделих с нея. Сърцето ми е разбито, сър. Аз я обичах, обичах и нашата къща. Но това не успях да понеса. Така се оказах в Америка. Аз, Хари Царя на котките отидох в изгнание, защото моята жена не можеше да престане да работи. Тук нещата също потръгнаха. Но не бях щастлив. Веднъж, като излязох вън от града, се натъкнах на голяма стена, хубава стена, привлекателна. След известно време видях вратите и зад тях къщата на охраната. Какви врати само! Плътни, стоманени! „Боже всемогъщи! — казах си аз. — Тук би трябвало да живее херцогът на Ню Йорк.“ И се огледах. Стената бе дълга поне пет мили. Скрих се наблизко, а през нощта се изкачих на нея. Нищо не видях, освен дървета и далечни светлини. Явно там се намираше някакво голямо здание. Най-напред видях проводника по самата стена. Не го докоснах. Реших, че е под напрежение. Погледнах надолу и дори рискувах да запаля фенерчето си. Там, точно където би трябвало да се приземи човек, ако се осмели да скочи, забелязах още два реда проводници. А до земята — близо четири метра! Всеки друг на мое място би загубил кураж, но ненапразно ме наричаха Царя на котките. Скорих. Приземих се наистина като котка. Плъзнах се между дърветата като сянка. Приближих голямата къща. Наоколо се въртеше истинско гъмжило от странен народ. После повечето светлини угаснаха. Изкачих се до мястото, което си бях набелязал, и се оказах в голяма стая. А каква плячка имаше в нея! Главата ми се завъртя. Взех няколко нещица и тогава забелязах нещо странно — тази стая нямаше

нито една врата. „Как ли влизат тук, да ги вземат дяволите?“ — запитах се. И тогава се обърнах към прозореца, през който бях влязъл. Боже господи! Капитане, едва не изскочих от дрехите си! Прозорците ги нямаше! Бяха изчезнали. Навсякъде се виждаше плътна стена! Изведнъж стана светло и от стената изскочиха десетина юначаги с въжета в ръце и един огромен човек след тях. Смалих се, когато ме погледна. Изплаших се до смърт! И ако преди малко щях да изхвъркна от дрехите си, сега щях да изпадна от гащите си! Това бе проклетият тип — Сатаната, разбрахте ли? Той само стоеше и ме пронизваше с поглед. После започна да ми задава въпроси. Капитане, всичко му разказах. Сякаш беше Бог. Направо ми обърна вътрешностите. Както на вас, но къде по-подробно. Той измъкна целия ми живот, като започна от бебешката люлка. И как само се смееше — ужасно! Но вие вече сте го чули. А в следващия миг стоях до масата и отново разказвах, вече на доктор Консърдайн. Оттогава съм тук, капитане. Той ме осъди на смърт, сър, и рано или късно ще се заеме с мен. Ако други не го изпреварят и не се заемат с него. Но аз съм му полезен и докато е така, няма да ме докосне. Отгоре на това казва, че го развличам. Прекрасно развлечение! Кара ме да застана пред Консърдайн и пред другите и да разказвам всичко за работата си, за мечтите си, за най-съкровените си чувства, за Меги, о, всичко за нея, сър. Боже, колко го мразя! Кръвожаден синеок мръсник, кучешки син! Но той получи мен. И вас, сър!

Гласът на дребното човече се усили до опасна височина, в него ясно се долавяха нотки на истерия. Почувствах в какво напрежение живее. Но освен че простичкият му разказ и лондонското произношение ми даваха известен отдих, усещах, че трябва да му дам възможност да се разтовари. Изглежда бях първият човек, който се бе отнесъл към него със съчувствие след затварянето му на това място. Разбира се, тук аз съм единственият му приятел и на него му се струва, че ме е изпратило самото Небе. Дълбоко ме развълнува фактът, че той бе изтичал при мен веднага щом ме бе познал. И несъмнено рискуваше много.

— Хари, по-тихо! По-тихо! — прошепнах аз и го потупах по ръката. — Ти вече не си сам. Ние двамата заедно ще намерим начин да се измъкнем.

— Не! — В пълния мрак, можех само да си представя как клати отчаяно глава. — Вие не го познавате, сър. Няма да успеем да се измъкнем. Той няма да ни предостави време. Не. Жив оттук няма да се измъкна.

— Как разбра къде съм? И как ме намери?

— Минах през стените — отвърна той. — В тази сграда няма нито една стълба или честна врата. Нищо, освен проходи в стените, движещи се ламперии и асансьори. Наблъскани са като семе в тиква. Само Сатаната знае всички комбинации. Консърдайн, дясната му ръка, също знае много, но аз знам повече от него. Трябва да знам. Тук съм вече две години. И досега не съм напускал това проклето място. Той ме предупреди. Ако се опитам да изляза, ще ме убие. Пълзях, пълзях, пълзях наоколо като плъх и при всяка възможност минавах презходите. Там има много проводници и трябва да се внимава. Не зная всичко, но и това не е малко. През цялото време вървах след вас и Консърдайн.

— Но кой е Сатаната? — запитах аз. — Искам да кажа, откъде е? Нали не е от ада?

— Май е мелез между руснак и китаец. Че има нещо китайско, е сигурно. Не знам откъде се е появил. Не посмях да питам. Чух, че купил това място преди десет години. Хората, които съборили старата къща и издигнали този замък с всичките му проходи, били китайци.

— Но ти сам пък не си в състояние да поддържаш този огромен дом — досетих се аз. — И Сатаната едва ли ти е поверил грижата за всичките си проходи.

— Той ми позволява да използвам робите му кефт.

— Вече на два пъти чувам тази дума. Какво представляват те?

— Те ли? — В гласа му усетих страх и отвращение. — От тях ми се разтреперват краката, сър. Той ги упоява с кефт. Опиумът, кокаинът, хашишът ряпа да ядат пред този наркотик. Дава на всеки негов собствен рай, докато не се събуди. Убийството е най-малкото, на което са съгласни, та да си получат необходимата доза. Момчетата в нощници, които стояха край стълбата, са от тяхната пасмина. Чували ли сте за Планинския старец, който изпращал убийците си? Един приятел ми разказа за него по време на войната. Сатаната върши същото. Изпиеш го веднъж и повече не можеш без него. Той ги заставя да вярват, че когато ги убият заради него, ще ги изпрати на такова

място, където ще ги очаква вечно щастие, каквото веществото им дава само за определено време. Те са готови за Сатаната да извършат всичко. Всичко!

Накрая зададох въпроса, който отдавна исках да задам.

— Ти познаваш ли момиче на име Ева? С големи кафяви очи и...

— Ева Демърест — отвърна той. — Бедничката. Той и нея купи. Боже, какъв срам! Той ще я отмъкне в ада, а тя е ангел... Тихо! Пушете!

Той дръпна ръката си. Чух слаб звук от отсрещната стена. Дръпнах от пурата и с въздишка се протегнах в креслото. Отново звук, по-точно призрак на звук.

— Кой е тук? — рязко попитах аз.

До стената пламна светлина и до образувалия се отвор видях да стои лакеят Томас.

— Викахте ли ме, сър? — Погледът му обискираше стаята и когато се спря на мен, в него имаше подозрение.

— Не — отвърнах равнодушно.

— Сигурен съм, че се звънна, сър. Наистина — заколеба се той, — вече заспивах...

— Значи ви се е присънило — казах аз.

— Тогава ще ви оправя леглото, сър, щом съм тук.

— Добре. Изпушвам си пурата и си лягам.

Докато оправяше леглото, извади от джоба си кърпа и една монета падна на пода до краката му. Той се наведе да я вземе. Но тя се оказа непокорна, измъкна се от пръстите му и се търколи под кревата. Той клекна и зашари с ръка. Колко внимателно и естествено бе направено. Аз тъкмо си мислех дали просто ще погледне под леглото, или ще измисли някаква хитрост.

— Томас, искате ли да пийнете нещо? — запитах го сърдечно, когато се изправи на крака, продължавайки да оглежда стаята.

— Благодаря, сър. — Той си наля почти пълна чаша. — Ако не възразявате, ще го разреда с вода.

— Щом така ви харесва повече.

Отиде в банята и запали светлината. Аз продължих да смуча невъзмутимо пурата си. Излезе — очевидно се убеди, че няма никой. Изпи си питието и тръгна към стената.

— Надявам се сънят ви да бъде спокоен, сър.

— И аз се надявам — отвърнах жизнерадостно. — Изключете светлината, моля.

Изчезна, но аз бях сигурен, че стои там зад стената и се напруга да чуе всеки звук. Малко по-късно се прозях шумно, станах от стола, отидох до кревата и легнах, без да се старая да пазя тишина.

Известно време лежах, без да заспя, и обмислях положението. Какво бе казал Баркър? Замък без стълби и „честни“ врати. Огромен лабиринт от тайни входове и плъзгащи се стени. И един дребен крадец, който пълзи през стените, няма възможност да излезе навън и търпеливо изучава различните секрети. Именно такъв съюзник ми бе нужен, действително рядък съюзник!

Ами Сатаната?! Обещава рай на робите си и ги тъпче с мощен наркотик. На другите предлага рая с помощта на седемте стъпки. Каква цел всъщност преследва? И какво ще спечели от това?

Е, какво пък, утре, като се видя отново с него, вероятно ще зная повече.

А Ева? Проклетият шпионин Томас ни прекъсна точно когато щях да узная нещо за нея.

Добре, ще си поиграем със Сатаната — е, с известни ограничения.

Аз заспах.

ОСМА ГЛАВА

Когато се събудих, Томас ми подбираше костюм от шкафа. Чух как във ваната тече вода. Отдавна ли се намира в стаята? Не можех да преценя. Но сигурно я бе обискирал внимателно. Аз лениво гадаех какво бе възбудило подозренията му. Погледнах часовника си, но той бе спрял.

— Добър ден, Томас — обадох се аз. — Колко е часът?

Той надникна от шкафа като изплашен заек.

— Един следобед, сър. Не бих ви безпокоил, но шефът иска да закуси с вас в два.

— Добре — отидох в банята.

Докато се наслаждавах на водата, полуоформеният план, който се появи в главата ми, когато заспивах, изведнъж изкристализира в мозъка ми. Незабавно ще опитам щастието си със следите. Но няма да измина цялата дистанция. Ще стъпя на два отпечатъка, не повече. Нужно ми бе да разбере още доста неща, преди да рискувам да дам напълно душата и тялото си на Сатаната.

Надявах се, че само един от двата отпечатъка ще бъде негов. В най-лошия случай ми предстоеше година служба. Какво пък и против това не възразявах. В действителност исках да му противопоставя не простото щастие на хазарта, а ума си.

Не исках да избягам от него. Добре бе да стана част от обкръжението му, адско или не. С Баркър имах уникално предимство. С негова помощ ще се опитам да смъкна синеокия дявол от черния му трон, ще разруша властта му и — защо трябва да се боя от истинската дума — ще го ограбя.

Или, казано с прилични думи, ще си възмездя загубите. Аз имах двадесет хиляди долара. Следователно, за да си разчистим сметките, трябва да взема от него двадесет милиона... Ето това ще бъде истинска игра! И се разсмях.

— Вие сте весел човек, сър — каза Томас.

— Птиците, Томас — отвърнах в същото настроение, — пет навсякъде. Да, Томас, навсякъде! Дори тук!

— Прав сте, сър. — Той ме погледна със съмнение.

Бях готов в два без четвърт. Лакеят ме заведе в залата, а оттам с нов асансьор, се издигнахме по-високо отпреди. Показах се в малък вестибюл, чиято единствена врата се пазеше от двама високи и яки роби.

Минах през нея и бях заслепен от слънчевата светлина, която сякаш се съсредоточаваше на девойката зад масата. Тя ме видя и се надигна. Това бе Ева, но съвсем друга, не онази, която така изкусно помагаше да ме отвлекат вчера. Тогава ми се стори привлекателна, сега разбрах колко това определение не съответства на действителността.

Девойката бе прекрасна. Ясните ѝ сини очи ме гледаха сериозно и със странно внимание. Малката горда глава на принцеса, бе обляна от слънчева светлина, от която златната диадема в косите ѝ сияеше в червено. Устните изглеждаха още по-сладки, отколкото... когато ги бях опитал. Под моя поглед тя се изчерви.

— Ева, това е мистър Къркхайм. — Консърдайн произнесе това сериозно и личеше колко много се забавлява. — Струва ми се, че с мис Демърест вече сте се виждали.

— Мисля — отвърнах бавно аз, — че виждам за пръв път мис Демърест. Надявам се, че и тя... така смята.

Не можех да се извиня по друг начин. Ще поеме ли подаденото маслинено клонче? Очите ѝ се разшириха като от укор и от удивление.

— Само като си помисля — печално каза Ева, — че един мъж може толкова бързо да забрави как ме е целувал. Това едва ли е комплимент. Вие, доктор Консърдайн, как смятате?

— Струва ми се напълно невъзможно — каза истината докторът.

— Не — въздъхна Ева, — не, мистър Къркхайм, не мога да се съглася с вас, че това е първата ни среща. Знаете ли, вие имате удивителен начин да накарате човек да ви запомни. А една жена не забравя така лесно как са я целували.

Аз пламнах. Ева вече бе дала достатъчно доказателства, че е превъзходна малка артистка. Но какво означаваше този епизод? Не вярвах, че е чак толкова оскърбена от действията ми в метрото. Бе прекалено умна за това. Ала тя не ми вярваше и аз не ѝ харесвах.

— Думите ми — изрекох — са предизвикани изключително от учтивост. Всъщност, мис Демърест, аз смятам, тези целувки са щедро възнаграждение за предизвиканите ми неудобства, свързани с тайнственото пътешествие до тук.

— Е, какво пък — студено каза тя, — сделката е сключена и ние сме квит. Не се трудете да бъдете учтив с мен, мистър Къркхайм. Бъдете самия себе си. Така сте къде-къде по-интересен.

Преглътнах гневния отговор и се поклоних.

— Напълно сте права — отвърнах по същия студен начин. — Струва ми се, че нямам причини да бъда учтив с вас.

— Съвсем не — каза тя равнодушно. — Откровено казано, колкото по-малко се сблъсквам дори с вашата естествена същност, толкова по-добре ще бъде и за двамата ни.

През ума ми мина, че изречението е някак си странно. И в кафявите ѝ очи се криеше някаква загадка. Какво искаше да каже? Дали нещо, което Консърдайн не би трябвало да заподозре? Чух изхилване, обърнах се и се оказах лице в лице със Сатаната.

Не зная колко дълго ни бе слушал. Погледът му бе вперен в девойката. Видях как пламнаха елмазените му очи, как по лицето му пробяга някакъв порив, сякаш скритият дявол в него облиза устни.

— Карате ли се? Не е добре! — с меден глас ни се скара той.

— Да се караме ли? Съвсем не — студено възрази Ева. — Работата е там, че аз не харесвам мистър Къркхайм. Съжалявам, но е така. По-добре веднага да му го кажа и в бъдеще да се избягваме, освен ако вие, Сатана, не решите, че трябва да сме заедно.

Меко казано, обезкуражително. Не се опитах да скрия досадата си. Сатаната ме погледна и отново се изхили. Стори ми се, че бе доволен.

— Какво пък — каза той. — Дори аз нямам власт над пристрастията. Мога само да ги използвам. Между другото, аз съм гладен.

Той седна начело на масата. Ева бе от дясната му страна, аз отляво, а докторът до мен. Прислужваха ни слугата манджурец и някакъв китаец.

Очевидно се намирахме в кулата. Прозорците бяха така високо, че виждах само небето. По стените висяха картини на Фрагонар и Буше. Несъмнено те бяха получени благодарение на „убедителността“

на пратениците на Сатаната. Останалото в стаята съответстваше на картините: тя бе обзаведена със същата поразителна еkleктика и своеобразно разбиране за прекрасното, каквото бях забелязал и в голямата зала, и в помещението, където за пръв път бях видял този синеок дявол.

Ева не ме уважаваше, бе студена с мен, но вежлива, а в разговора си със Сатаната и Консърдайн блестеше с ум и остроумие. Изглежда и тримата бяха забравили трагедията в храма и наказанието на Картрайт. Сатаната бе в добро настроение, но добротата му бе дяволска, само така мога да я характеризирам; напомняше ми за див звяр, игрив, защото не е гладен, жесток, но до известна степен смекчил изтезанието на жертвата си. Въображението ми създаде ярка картина: Сатаната като тигър разкъсва тялото на човека, който преди няколко часа бе отправил към вратите на ада.

Но в лъчите на слънчевата светлина не изглеждаше така ужасен. И ако, както казваше Баркър, си падаше по развлеченията, отлично можеше и да забавлява. Разговорът се насочи към Чингис хан и половин час Сатаната ни разказва за владетеля на Златната орда и черния му дворец в изгубения град Хара Хото в Гоби. Това ме накара да забравя за настоящето, сякаш виждах и слушах света, който бе изчезнал преди десет столетия. Разказите бяха трагични и комични, раблезиански и нежни, и толкова ярки, сякаш сам е бил свидетел на описваното. Слушах го и мислех, че и не би трябвало да е иначе. Дявол или не, но той ме очароваше.

Накрая заповяда със знак на слугите да излязат и неочаквано ме попита:

— Е, Джеймс Къркхайм, да или не?

Направих се, че се колебая. Склоних глава на ръката си и погледнах за миг Ева. Изящните ѝ пръсти закриваха устата ѝ, сякаш едва сдържаше напирещата прозявка — но лицето ѝ преbledня, а преди миг не бе такова. Усетих как осезателно ме потиска волята на Сатаната.

— Да или не? — повтори той.

— Да, ако вие, Сатана, отговорите на един мой въпрос.

— На никого не е забранено да пита — отвърна той.

— Бих искал да знам какъв... работодател сте, преди да се реша на игра, в която мога да проиграя живота си. Човек — това са целите

плюс начините, с които се опитва да ги постигне. За вашите методи вече имах възможност да си съставя мнение. Но целите ви? В миналото, Сатана, този въпрос не би бил необходим. Всеки, който е имал вземане-даване с вас, е смятал, че вашата цел са душите за пещите ви. Но както разбрах, адът се е модернизирал заедно със стопанина си. Пещите са излезли от мода и повече не е необходимо гориво за тях. Но както и преди, вие отвеждате възможните си последователи до върха и им предлагате земните царства. И така, въпросът ми е: каква полза имате вие от това днес?

— Ето една от причините за отвращението ми към мистър Къркхайм — каза Ева. — Той не признава нищо, което да не е отразено в счетоводните книги. Душата му е като на бакалин.

Не обърнах внимание на това нападение. Но Сатаната се разсмя през непомръдващите си устни.

— Достоен въпрос, Ева — отвърна ѝ той. — Не забравяйте, че дори аз си водя сметки... и ги поисквам, когато му дойде времето.

Последните думи произнесе бавно и замислено, като непрекъснато я гледаше; аз отново забелязах онази сянка на дяволско злорадство да минава през лицето му. Тя изглежда също я забеляза, защото прехапа треперещата си устна.

— Тогава отговорете! — казах рязко и така се опитах да отвлека вниманието на Сатаната от нея.

Той ме погледна, сякаш подбираше думите си.

— Да го наречем — проговори най-после той — забава. Аз съществувам, за да се забавлявам. Само затова оставам в този свят, в който е казано и направено всичко, и забавата, в една или друга форма, е единствената цел, която прави живота поносим. Както виждате, целта ми е проста. Но какво ме забавлява? Три неща. Аз съм велик драматург, най-великият от всички съществували, защото пиесите ми са реални. Аз подготвям сцените на моите пиеси, било фарсове или комедии, било драми или трагедии, било епопеи. Аз ръководя актьорите. Аз съм единственият зрител, аз виждам всяко действие, всяка линия в моите пиеси от начало до край. Понякога това, което започва като фарс, се превръща в трагедия, а трагедиите стават фарсове, едноактните пиеси се развиват в епопеи, правителствата си отиват, великите се сгромолясват, низшите се издигат. Някои живеят само заради шахмата. Аз обичам да играя с живи фигури и

едновременно десетки партии по целия свят. Това ме забавлява. Ако наистина съм Князът на мрака, което виждам, че вие, Джеймс Къркхайм, не признавате напълно, моето изкуство ме прави партньор на друг свръхдраматург — моят древен небесен съперник, известен от най-разпространената местна религия като Йехова. Не, то дори ме слага над него, аз преписвам наново сценариите му. И това също ме забавлява.

Под учтивата саркастична насмешка усетих истината. За този студен чудовищен интелект мъжете и жените са само марионетки, които той размества по световната сцена. Страданието и мъката, болката, душевна или телесна, са само забавни реакции на създадените от него ситуации. Подобно на мрачната сила, чието име бе приел, душите за Сатаната бяха негови играчки. Техните гримаси го развличаха. И в това бе възнаграждението за дейността му.

— Това е първото от трите — продължи той. — А второто? Аз съм ценител на красотата. Всъщност красотата е единственото, което може да предизвика у мен... това нещо, наречено емоция. Понякога се случва човекът — неговите мозък, очи, сърце, ръце, да създаде предмети, които носят печата на съвършенството, чиито създател по традиция се сочи небесният ми съперник. Това може да бъде картина, статуя, резба, кристали, вази, платове — някоя от десетките хиляди вещи. Но в нея да е включено съществуването на красота, която хората наричат божествена и която търсят винаги — сляпо, пипнешком, защото е забавна. Най-прекрасните предмети — от време на време — взимам за себе си. Но те са ми интересни, ако ги взема по свой начин. Тук се появява третият момент — играта, хазартът. Например, като поразсъждавах, реших, че Мона Лиза да Винчи от Лувъра притежава качества, които ми подходат. Да я купя, естествено, не бих могъл; пък и нямах желание да я купувам. Но тя е тук. В този дом. Позволих на Франция да има прекрасно копие, на което моите експерти възпроизведоха дори микроскопичните пукнатинки в боите. Едва сега започват нещо да подозират. Но никога няма да бъдат сигурни и това ме забавлява повече, отколкото ако го знаеха точно. Джеймс Къркхайм, хората на земята рискуват живота си в търсенето на различни съкровища. Повярвайте ми, никъде и никога не е имало съкровище, подобно на моето. Дори да се обединят десетте най-богати хора на земята, пак не ще бъдат в състояние да го купят. То струва повече от

целия златен запас на Великобритания. Стойността му в долари, лири стерлинги или марки е нищо за мен. Но да притежавам тази красота и да ѝ се наслаждавам, да живея заедно с нея е нещо... много! И да знам, че плодовете на най-добрите вдъхновения, изпращани от древността от моя небесен съперник, сега са мои, е... забавно. Ха! Ха! — зарева той бурно.

— Третото и последното — прекъсна смеха си — е играта. Колекционирам души и прекрасното. Но и като играч съм също така превъзходен, както и като колекционер. Именно рискът усилва наслаждението, което ми доставят моите пиеси. Той допълва последния щрих на моите... придобивки. Аз съм щедър противник. Заложеното от мен е неизмеримо повече от това, което дават съперниците ми. Но те са длъжни да играят с мен!

Няколко мига ме гледа с наведена напред глава.

— Що се отнася до останалото — добави той, — както вече успяхте да забележите, не ме интересуват традиционните пещи. Какво става с човек, когато напуска този свят, никак не ме занимава. Аз смених древното си владение с това, където така добре се забавлявам. Но, Джеймс Къркхайм — сините очи проблеснаха, — този, който ми противоречи, открива, че не съм загубил нищо от онова древно изкуство, създадено от ада. Сега готов ли сте да отговорите?

— Напълно, сър — поклоних се аз. — Ще играя с вас. Независимо дали ще загубя, или ще спечеля, вие в нищо не ще можете да ме упрекнете. Но, ако позволите, още един въпрос. Вие казахте, че този, който стъпи на четирите щастливи стъпки, може да осъществи всяко свое желание. Прекрасно, ще мога ли да получа... — показах Ева, — нея!

Усетих дишането на девойката да секва, видях в очите на Сатаната да се появява студена заплаха. Вместо него заговори Консърдайн:

— Бъдете разумен, Къркхайм. Ева ви го каза направо. Вие сте нежелан кандидат за неин съпруг.

В гласа му прозвуча безпокойство и желание да умилюсти някого. Кой — мен или Сатаната? Това ме заинтересува. Може би той...

— Да се омъжа за вас? За нищо на света! Дори и за да си спасявам живота! Дори и за да се спасявам от изтезания!

Гласът ѝ бе пълен с гняв. Тя скочи на крака, очите ѝ пламнаха, бузите ѝ се зачервиха. Спокойно срещнах погледа на Сатаната.

— Нима съм споменавал... за брак? — учтиво уточних аз.

Както и предположих, той прие думите ми откъм лошата им страна. Подозрителността и заплахата изчезнаха така бързо, както се бяха появили. Да, той прие най-лошата страна, но не и Ева.

— Сатана — тя тропна с крак и изрита стола до себе си с такава сила, че той полетя на земята, — Сатана, аз също имам един въпрос. Ако изкача стъпалата, ще ми позволите ли да постъпя с този човек както си поискам?

Той гледаше поред ту нея, ту мен. Очевидно ситуацията го забавляваше. Сините му очи игриво проблясваха: той заговори и в гласа му зазвучаха успокоителни нотки.

— И на двама ви ще кажа: Не! Ева, Джеймс Къркхайм вдигна хвърлената ръкавица. В този случай аз не мога да се откажа. Ако загуби и трябва да ми направи една услуга или да ми служи една година, аз съм задължен да го защитавам. Длъжен съм да му предоставя друга възможност, ако поиска. Но ако той се откаже да играе... тогава, Ева, попитайте ме отново.

Той млъкна и ме погледна. Не се съмнявах в значението на погледа му.

— Не, Джеймс Къркхайм, защото всичко, което казах на Ева за вашето положение, може да се приложи и за нея. Тя също има свое право за играта. Но — доброжелателността изчезна и тонът стана заплашителен — имам още една причина. Избрал съм за Ева изключително отговорна задача. Ако тя я изпълни... ще бъде извън досегаемостта на всеки човек. Не я ли изпълни... — Той не завърши, само я погледна с немигащите си, пламтящи очи.

Видях как кръвта се дръпна от лицето ѝ, очите ѝ се отпуснаха смутено...

Чу се рязък трясък и звън на счупено стъкло. Консърдайн държеше в ръката си тежка чаша от дебел планински кристал и я бе стиснал така, че се смачка като тънка хартия. Докторът побърза да си пхне ръката в джоба, но аз видях бликналата кръв.

Сатаната се загледа с непроницаеми очи.

— Вашата сила, Консърдайн — забеляза той, — често е опасна... за притежателя ѝ.

— Честна дума, Сатана — със съжаление отвърна докторът, — размечтах се и ми се стори, че дланите ми са обхванали една шия...

— Аз бих казал, че това е предупреждение... — спокойно произнесе Сатаната — да оставиш... тази шия на мира.

— Нямам друг избор — разсмя се Консърдайн, — понеже тази шия е на мой стар враг, който от десет години не е жив.

Сатаната го изучава още няколко секунди, но предпочете повече да не коментира. После се обърна към мен.

— Вие взехте решение — каза той. — Кога искате да изкачите стълбата?

— Готов съм по всяко време — отвърнах аз. — И колкото по-скоро, толкова по-добре. Дори веднага, ако е възможно. Усещам, че ще ми провърви.

— Консърдайн, подгответе храма — разпореди се Сатаната. — Ева, помолете хората в къщата да се съберат след половин час.

Той погледна след тях. Девојката мина през стената, без да каже нито дума и без да се огледа. Консърдайн предпочете вратата към вестибюла. Няколко минути Сатаната мълчаливо ме разглеждаше. Пушех спокойно и чаках да ме заприказва.

— Джеймс Къркхайм — най-последно изрече той, — казах ви, че ми харесвате. Всичко, което видях във вас досега, ме кара да ви харесвам още повече. Но трябва да ви предупредя. Не давайте възможност на чувството ви на неприязън или досада към Ева Демърест да стане причина за някаква, дори и най-малка вреда за нея. Не сте човек, който може да бъде заплашван, но... обърнете внимание на това предупреждение.

— Не мисля за нея, Сатана — отвърнах аз, — но признавам, че ме интересува какво е високото ѝ предназначение?

— Височайшата съдба — отново в гласа му зазвуча неотвратимост. — Най-висшата чест, която може да се падне на една жена. Ще ви разкажа, Джеймс Къркхайм, за да приемете сериозно моето предупреждение. Рано или късно, аз ще бъда принуден да посетя другия ми свят. Когато това стане, ще предам този свят в ръцете на своя син и наследник; негова майка ще бъде Ева!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Смятам за едно от най-големите си постижения, че успях да възприема това тържествено оповестяване с абсолютно външно спокойствие. Разбира се, бях подготвен. Независимо от кипящите в мен гняв и ненавист, вдигнах чашата и ръката ми дори не трепна, а гласът ми издаде само естествения за такива случаи интерес и удивление.

— Действително, висока чест, сър — казах аз. — Мисля, че ще ми простите, ако изразя известно недоумение по повод на избора ви. Смятам, че по би ви подхождала някоя императрица или поне особа с кралска кръв...

— Не, не — прекъсна ме той, но видях, че погълна ласкателството, — вие просто не познавате това момиче. Пристрастността ви е заслепила. Ева е съвършенство като шедьоврите, които ме заобикалят. Красотата ѝ се съчетава с природен интелект. Притежава смелост и индивидуалност. Ако някои качества, които са необходими за сина ми, ѝ липсват, аз ще съумея да му ги дам. Той ще бъде мой син. Аз ще го възпитавам. Той ще стане такъв, какъвто го създам.

— Син на Сатаната! — натъртих аз.

— Собствен син на Сатаната! — В очите му пламна блясък. — Мой истински син, Джеймс Къркхайм! Вие разбирате, че тук няма нищо от рода на така наречената... любов. Е, някаква емоция... да, но само каквато предизвикват у мен истински красивите неща. Всъщност това е изключително въпрос на селективен подбор: тази мисъл възникна у мен отдавна, но с предишните образци... не ми провървя.

— Искате да кажете...

— Раждаха се момичета — каза той мрачно. — Аз бях разочарован. Затова прекратиха съществуването си.

Сега под непроницаемата тежка маска на лицето пролича китаецът. Отчетливата раздалеченост на очите се увеличи, а скулите още повече изпъкнаха.

Кимнах замислено.

— Но ако вие отново... — исках да добавя „бъдете разочарован“.

Той ме прекъсна с такъв взрив на демонична ярост, каквато видях вече в епизода с Картрайт.

— Не казвайте това! Дори не смейте да го помислите. Първото й дете ще бъде син! Казвам ви — син!

Не зная какво бих могъл да отвърна или да направя. Заплахата, която прозвуча в гласа му, и високомерието, с което говореше, отново разпалиха тлеещия у мен гняв. Спаси ме Консърдайн. Чух да се отваря вратата и ожесточения поглед се насочи натам. Така получих възможност да дойда на себе си.

— Всичко е готово, Сатана — обяви докторът.

Станах нетърпеливо и това нетърпение не беше фалшиво. Усецах, че у мен се надига възбуда и безразсъдна екзалтираност.

— Времето ви настана, Джеймс Къркхайм. — Гласът на Сатаната отново бе безизразен, лицето му стана мраморно, очите му засвяткаха. — Още няколко минути — и ще мога да бъда ваш слуга, а светът — ваша играчка. Кой знае! Кой знае! — Той тръгна към далечната стена и тя се отдръпна пред него. — Доктор Консърдайн, заведете неофита в храма.

Той ме изгледа почти ласкаво — скритият дявол си облиза устните.

— Владетел на света! — повтори той. — А Сатаната ще се превърне във ваш покорен слуга и роб! Кой знае! — и побърза да изчезне.

Консърдайн дълбоко въздъхна и заговори преднамерено сухо:

— Искате ли да пийнете нещо преди опита, Къркхайм?

Поклатих глава, а възбудата ми растеше.

— Знаете правилата — рязко каза Консърдайн. — Вие сам избирате четири от отпечатъците. Всеки миг можете да спрете и да чакате последствията. Един отпечатък на Сатаната и сте длъжен да изпълните... едно задължение. Два негови отпечатъка — принадлежите му пълна година. Три — завинаги сте негов. И повече шансове нямате, Къркхайм. Но стъпите ли на четири щастливи следи — и вие сте над света, както ви обеща. Обърнете ли се назад по време на изкачването — тогава ще трябва да започнете отново. Нали ви е ясно всичко?

— Да вървим — изхриптях аз и усетих, че гърлото ми бе пресъхнало.

Докторът ме прекара през стената и тръгнахме по един мраморен коридор. От него влязохме в асансьор, който се спусна надолу. Плъзна се настрани панел. И се озовахме в обвития с паяжина храм.

Намирах се пред стълбата в полукръга ярка светлина, зад която се криеше амфитеатърът. Оттам до мен достигнаха неясен шепот и шум. Колкото и да беше глупаво, помолих се Ева да си е избрала по-добро място. И веднага открих, че треперя. Изругах се вътрешно и се овладях, като се надявах никой да не е забелязал моментната ми слабост.

Погледнах черния трон, срещнах насмешливия поглед на Сатаната и веднага се успокоих. Самообладанието ми напълно се възвърна. Той отново бе облечен в черната си мантия. Зад него искряха прозрачните очи на неговия двойник. Вместо четиринадесет души в бели облекла и с камшици в ръце сега на половината път до върха на стълбата стояха само двама пазачи. И още някой липсваше — черноликият дявол палач!

Какво означаваше това? Може би Сатаната ми подсказваше, че дори да стъпя на три негови отпечатъка, няма да бъда убит? Или няма защо да се страхувам от смъртта, докато не завърша предвидената за мен задача? Или това бе просто една уловка? Най-вероятно.

Не можех да си представя, че Сатаната ще бъде така загрижен за мен, че да ми даде отсрочка. Навярно като бе намалил охраната и скрил палача си, той искаше да ми внуши именно такава мисъл. И да ме принуди да стъпя на четирите стъпки, вярвайки, че ако загубя, ще получа отсрочка и по някакъв начин ще се измъкна.

Но дори и днешната му цел да е благоприятна за мен, нима не може изведнъж да му хрумне колко забавно би било да повика палача с примката от женски коси и да ме предаде в неговите ръце — както се случи с нещастния Картрайт?

Подобно на този нещастник се взрях в лицето на Сатаната. То бе така непроницаемо, че по нищо не можех да се ориентирам. И много по-ясно отпреди разбрах адската изобретателност на играта. Защото сега трябваше да я играя аз.

Отместих погледа си от Сатаната. Погледнах пламтящите следи, после златния трон. Короната и скиптърът примамливо просветваха.

Отново ме обхвана прилив на възбуда, всеки мой нерв бе обтегнат докрай.

Само ако можех да ги спечеля! И всичко онова, което те предлагат!

Сатаната натисна лоста между двата трона. Чух бръмченето на контролния механизъм и видях седемте отпечатъка да засилват сиянието си.

— Стъпалата са готови — провъзгласи Сатаната и пхна ръката си под мантията. — Те чакат своя покровител, своя избраник! Вие ли сте това? Качвайте се и ще разберете!

Приблжих се до стъпалата, започнах да се изкачвам и без да се колебая, поставих крака си на първия отпечатък. Знаех, че зад мен неговият символ пламна на онова кълбо...

Но на коя страна, моята или на Сатаната?

Отново се заизкачвах, този път доста по-бавно и спрях пред следващия отпечатък. Но спрях не за да преценя вероятността от добър или лош резултат. Всъщност започна да ме обхваща треската на хазарта и почти забравих решението си първия път да се задоволя само с две стъпки.

Здравият смисъл ми казваше да забавя движението и да се успокоя. Здравият смисъл, борейки се с възбудата, ме накара да отмина тази следа и да тръгна към следващата. И стъпих на нея!

На кълбото би трябвало да се запали още един символ... Мой или на Сатаната?

Треската ме обхвана напълно. Очите ми заблестяха като на Сатаната. Сърцето ми заби яростно, пръстите се вледениха, през главата ми премина електрическа вихрушка. Малките огнени отпечатъци танцуваха и трепереха от нетърпение да ме поведат напред.

— Настъпи ме! — зовеше единият.

— Не, мен! — призоваваше друг.

Викаха ме короната и скиптърът. Видях на трона призрак — самия себе си, тържествуващ, увенчан с короната, със скиптъра в ръка, зад мен Сатаната и целият свят бе в краката ми!

Може би е истина, че мислите си имат обвивка, че силните желания и емоции оставят след себе си нещо материално, което остава, живее наоколо и може да бъде повикано, разбудено, пуснато да се разхожда по белия свят и когато се появи някой, изпълнен със същите

желания, те почти се материализират и заемат предназначенията им място. Във всеки случай сякаш призракът на желанията на всички, които са се изкачвали по тези стъпала преди, се устреми към мен и ме призова да вървя напред... Напред!

Но техните желания бяха и мои. Нямахте защо да ме подтикват. Аз сам исках да вървя напред. В края на краищата тези две следи, на които стъпих, можеха да бъдат и щастливи. В най-лошия случай, ако се отчитат вероятностите, резултатът ще бъде равен. Но ако е така, то няма особен риск, ако стъпя на още една следа.

Какво ли има на кълбото?

Ох, само да знаех!

Изведнъж ме обхвана студ. Сякаш призракът на отчаянието на всички, които са се изкачвали преди мен и са загубвали, прогони гладните призраци на желанията. Блясъкът на короната и скиптърта помътня и стана зловец.

За миг ми се стори, че пред мен святкат не седем детски следи, а следи от седем копита!

Овладях се и погледнах Сатаната. Той седеше с глава напред, гледаше ме и от силния шок разбрах, че цялата му воля е напрегната да ме накара да се изкачвам. И веднага след това възприятие дойде и друго. Сякаш някаква ръка ме докосна по рамото и ме подкани да продължа и същевременно нечии устни ми зашепнаха право в ушите противоположната заповед:

— Спри веднага!

Това бе гласът на... Ева!

Цяла минута стоях неподвижен и в мен се блъскаха тези два противоположни импулса. Изведнъж мозъкът ми се проясни, треската изчезна, очарованието на сияещите следи и страстта към короната и скиптърта изчезнаха. Аз обърнах мокрото си от пот лице към Сатаната.

— Достатъчно... за този път! — едва успях да изрека.

Той мълчаливо ме гледаше и зад студения блясък на погледа му усетих гняв от неосъщественията цел и някакво злобно удивление.

— Това е право на всеки играч — проговори той. — Вие можете да спрете, когато поискате. Можете да се огледате.

Обърнах се към кълбото. И двата отпечатъка, на които бях стъпил, принадлежаха на Сатаната!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Така станах слуга на Сатаната за една година и бях задължен да изпълнявам всяка негова заповед. Останалата част на деня прекарах в стаята си в размишления и надежди, че ще доловя котешкото пристъпване на Баркър. Явно, че свободата ми продължаваше да бъде силно ограничена. Още не бях равностоен на цялата банда. Внимателното сондиране на почвата, когато се връщахме с Консърдайн, намекът, че сега, когато съм станал слуга на Княза на мрака, ми е нужно да се запозная по-добре с неговата крепост, получи вежлив, но твърд отказ. Като лекар той ми предписа тишината на стаята ми и така да се успокоя след напрежението, което преживях.

Надявах се случайно да срещна Ева, но малкото ум, който ми беше останал, ми подсказваше, че много по-важно е да се видя с дребничкия крадец. Докато го очаквах се опитах да анализирам треската, която ме тласкаше нагоре. Смятах се за по-хладнокръвен и уравновесен. Всъщност бях едновременно обезпокоен и засрамен. Ако призная, че Сатаната ми бе наложил волята си и така ме бе тласкал нагоре по стъпалата, това обяснение би могло до известна степен да смекчи уязвената ми гордост.

Но в такъв случай, макар и да смятах, че волята ми е силна, тя се оказа много по-слаба от тази на Сатаната. Не се ласкаех, че заслугата да спра пред следващата стъпка, която можеше да ме остави завинаги в негова власт, е моя. На място ме закова предупредителен шепот, но дали той бе на Ева или на моето подсъзнание?

И ме удивляваше отношението на Сатаната. Защо така се стремеше да ме застави да вървя нагоре? Просто природен инстинкт на играча? Желание да спечели? Или видът на двата символа върху неговата страна на кълбото събуди у него кръвожадност? Ако един или два отпечатъка бяха на моята страна, как щеше да действа? Или той още от началото е искал да вървя докрай... и да загубя?

Но ако е така — защо?

Нямах отговор на тези въпроси. И Баркър не се появяваше. Накрая с помощта на Томас се преоблякох и бях съпроводен през стените и проходите в още една огромна стая, размерите и пищността на която напълно биха подхождали на Медичите в периода на разцвета на това величествено семейство. Двадесетина мъже и жени начело със Сатаната седяха около голяма овална маса. Безупречният вечерен костюм му придаваше подчертано саркастична нотка. Очевидно бях закъснял, но също очевидно тук не обръщаха голямо внимание на формалностите.

— Да ви представя нашия нов колега — Джеймс Къркхайм.

И без повече церемонии Сатаната ми показа мястото. Останалите се усмигнаха, поздравиха ме и продължиха разговорите си. Като седнах, с тайно задоволство забелязах, че съседката ми отдясно е известна актриса от Бродуей, чието име не слиза от афишите. Бързият ми поглед по масата откри играч на поло със завидно американско родословно дърво и международна известност, и блестящ адвокат с отлична репутация сред ръководството на Демократическата партия. Останалите ми бяха неизвестни, но всички бяха белязани от печата на интелигентността. Ако събралите се отговаряха на двора на Сатаната, организацията му действително бе необикновена, както обичаше да се хвали. Но Ева я нямаше тук. Вместо нея съзрях Кобхъм.

Уолтър седеше вдясно от актрисата. По време на обяда се усилих да бъда любезен с него. Заради собствените си интереси не исках да си създавам врагове. Отначало той бе скован, но после се поотпусна. Пи много, но както успях да забележа с интерес, не толкова, колкото му се искаше. Очевидно обичаше да надига чашката. Отначало реших, че ограничението, което Кобхъм си бе наложил, предизвиква у него враждебност към присъстващите и особено внимаваше в думите си. Но после се досетих, че изпитото именно го кара да казва истината направо, без евфемизми и намеци. Той искаше голите факти и никакви отклонения от тях. Както се изрази: „никакви машинации с формулите“. Всъщност това бе пияница от типа *in-vino-veritas* със страстта на фундаменталист. Той бе забавен и видната актриса се наслаждаваше на нашия разговор.

Рано или късно, реших аз, ще напия така Уолтър, че той няма да понесе дори прикритието на неговата ясноока богиня на истината. Удивих се, когато разбрах, че е химик и дълго време прекарва в

лабораторията на замъка. Това обясняваше намеците му за разни формули. Ясно ни даде да разберем колко велик химик е. По-късно научих, че не е преувеличавал. Ето защо толкова нашироко описах Кобхъм.

Обедът преминаваше удивително приятно, с нотки на изисканост и изтънчена веселост, под които през цялото време се усещаше стоманена твърдост. Единственият намек за странното ни положение бе в мига, когато почтеният адвокат вдигна чашата си, погледна ме и предложи тост за „новопроклетия“ и когато Сатаната изпрати да донесат една кутийка и ни показа няколко великолепни скъпоценни камъни, подобни на които не бях виждал.

Той ни разказа тяхната история. Изумрудът, вграден в тюркоаз, е служил за печат на Клеопатра, с който е запечатвала писмата си до Антоний. Диамантената огърлица е същата, с която кардинал Дьо Роган искал да купи благосклонността на Мария Антоанета и с това задвижил съда, станал една от акушерките на революцията и в края на краищата струвал главата на нещастната кралица. А диадемата е сияела на главата на Нели Гуин, поставена от ръката на любовника ѝ Чарлс, краля на Англия. Този пръстен с огромни рубини мадам Дьо Монтеспан дала на отровителя Льо Воатюр, за направената любовна напитка, която трябвало да накара изстиналото сърце на Краля Слънце отново да затупти страстно.

Накрая Сатаната подари на дребничката францужойка, която седеше от дясната му страна, гривна със сапфири, като каза, че тя е принадлежала на Лукреция Борджия. Зачудих се с какво я е заслужила и не беше ли ироничен намек за това споменаване името на предишната ѝ собственичка? Но дори и да бе така, то не се отрази на нейната радост.

Невероятно се увеличи уважението ми към Сатаната, тъй като на събирането не бе придадена мелодраматична тайнственост, никаква маскировка или разни изтъркани номера вместо имена. Хората му се срещаха лице в лице. Очевидно самата мисъл за предателство бе невъзможна, а вярата им в защитата на Сатаната — абсолютна. Не се съмнявах, че всички или повечето от тях бяха свидетели на изкачването ми по стълбата и че са видели трагедията на Картрайт. Но нищо в поведението им не подсказваше това.

Те пожелаха на Сатаната лека нощ. Аз станах и понечих да си тръгна с всички, но той ме спря с поглед и кимане на главата.

— Почакайте, Джеймс Къркхайм.

Това бе заповед. И скоро ние бяхме сами, масата прибрана, а слугите изчезнали.

— И така — очите без мигли ме гледаха над края на голямата чаша, — вие загубихте!

— Не чак толкова много, колкото бих могъл, Сатана — усмихнах се аз. — Ако се бях качил още малко нагоре, падането ми би могло да бъде като вашето през древността — право в самия ад.

— Това пътешествие — учтиво отбеляза той, — бе доста интересно. Но годината минава бързо и вие отново можете да се опитате.

— Да се опитам да пропадна ли? — разсмях се аз.

— Вие играете със Сатаната — напомни той и поклати глава. — Не, грешите. Моите планове изискват присъствието ви на земята. Въпреки това хваля благоразумието ви при изкачването. И си признавам, вие ме изненадахте.

— В такъв случай започвам службата си със забележително постижение. — Аз се изправих и му се поклоних.

— Нека тази година бъде успешна и за двама ни — пожела той. — А сега, Джеймс Къркхайм, давам ви първата задача!

Седнах и зачаках, пулсът ми леко се ускори.

— Юнанските нефрити — каза той. — Наистина работата бе организирана така, че те да останат при вас, ако се окажете достатъчно умен. Истина е и че би ме забавлявало притежаването на тези брошки. Аз бях принуден да избирам между два интереса. Очевидно и в двата случая трябваше да изпитам полуразочарование.

— Казано с други думи, сър — намесих се аз, — забелязали сте, че дори вие не можете два пъти да изядете една и съща баница.

— Точно така — съгласи се той. — Още един недостатък на този така зле устроен свят. Сега нефритите са в музея. Какво пък, нека си стоят там. Но музеят е длъжен да заплати за моето полуразочарование. Реших да получа нещо, което му принадлежи и отдавна ме интересува. Вие... ще убедите музея... да ми го даде, Джеймс Къркхайм!

— Какво е то? — запитах аз. — И какъв ще бъде начинът ми... на убеждаване?

— Лесен — отвърна Сатаната. — Всъщност, на това изпитание са били подлагани всички воители в древността, преди да ги посветят в рицарско звание. Аз се придържам към този обичай.

— Подчинявам се на правилата, сър — казах аз.

— Преди много столетия — започна той разказа си — фараонът заповядал на най-великия златар на своето време, Бенвенуто Челини, да изработи огърлица за дъщеря му. Никой не знае дали е било за рождения ѝ ден или за сватбата ѝ. Златарят направил огърлицата от най-хубавото злато, сардоникс, лазурит и зелен фелдшпат, наричан аквамарин. От едната страна върху орнамент, изобразяващ разгънат свитък със златните йероглифи на името на фараона, майсторът изрисувал сокол, увенчан със слънчевия диск — Хор, сина на Озирис, в известен смисъл бог на любовта и пазач на щастieto. От другата страна — крилат змей, носещ кръст с дръжки, сгук ansata, символа на живота. Долу се намирал клекнал бог с множество години в ръцете си, а на лакътя му — попова лъжичка, символът на вечността. Така чрез амулети и символи фараонът искал да даде вечна любов и живот на своята дъщеря. Уви! Какво са човешката любов, надежда и вяра? Принцесата умряла, умрял и фараонът, а с времето отмрели и Хор, и Озирис, и всички богове на древния Египет. Но красотата, която неизвестният майстор вложил в тази огърлица, не умряла. Тя не можела да умре. Тя е безсмъртна. Огърлицата векове наред лежала заедно с мумията на принцесата в скрития каменен саркофаг. И преживяла боговете си. Ще преживее и днешните богове, и боговете на бъдещето. Незамъглената ѝ красота продължава да ни озарява така, както преди три хиляди години, когато изтлялата гръд, на която я намерили, е била пълна с живот и любов и може би е била само сянка на същата тази красота, която в огърлицата е безсмъртна.

— Огърлицата на Сенусерт Втори! — възкликнах аз. — Познавам този забележителен предмет, Сатана!

— Трябва да го имам, Джеймс Къркхайм!

Погледнах го объркано. Ако смята тази задача за лесна, тогава каква ще бъде трудната?

— Струва ми се, Сатана — реших да рискувам, — че едва ли бихте избрали друг предмет, който да е толкова трудно да се получи с помощта на каквото и да било... убеждение. Огърлицата се пази ден и нощ. Намира се в закрыта витрина, в центъра на неособено голяма

стая, като нарочно е поставена в най-видимата ѝ част и е под непрекъснато наблюдение...

— Трябва да я имам — прекъсна ме той. — Вие трябва да я вземете за мен. Отговарям на втория ви въпрос. Как? Като се подчинявате до минутата и до секундата, без никакви отклонения от инструкциите, които ще ви дам. Вземете молив, записвайте времето на всеки епизод и запомнете всичко без ни най-малко изменение.

Той почака да изпълня първата част на заповедта му.

— Ще тръгнете оттук — заговори той — утре сутринта в 10 и 30 часа. Ще се движите така, че да излезете от колата и да влезете в музея точно в един следобед. Ще облечете костюма, който ще ви даде лакеят. Той ще ви избере палто, шапка и останалите части на облеклото. Както го изискват правилата, трябва да оставите палтото си на гардероб. Веднага трябва да отидете при нефритите, тази ще бъде причината за посещението ви. Можете да говорите с когото си искате и колкото повече, толкова по-добре. Но точно в 1 и 45 трябва сам да влезете в северния коридор на египетското крило. Там ще разглеждате колекцията до 2 и 5, а после точно на секундата ще влезете в стаята с огърлицата. И двата входа се охраняват. Познават ли ви пазачите?

— Не съм сигурен — отвърнах аз. — Възможно е. Но те са слушали за мен.

— Ще намерите начин да се представите на единия пазач в северния коридор — продължи той, — ако не ви познава. Същото ще направите и с един от пазачите в стаята с огърлицата. После ще отидете в един ъгъл на стаята, не е важно в кой именно, и ще разглеждате витрината, която се окаже пред вас. Целта ви трябва да бъде да се държите по-далеч от двамата пазачи, които могат да сметнат за чест да са близо до — той вдигна чашата си — такъв почетен посетител. Накрая, Джеймс Къркхайм, точно в 2 и 15 вие ще приближите витрината, ще я отворите с инструментите, които ще ви дадат, слагате украшението в тайния вътрешен джоб на сакото, затваряте безшумно витрината и си тръгвате.

Аз го изгледах недоверчиво.

— Вие казахте — ще си тръгна?

— Да, ще си тръгнете — повтори той.

— Вероятно — предположих с насмешка — като нося двамата пазачи на гръб.

— Вие няма да им обръщате никакво внимание.

— Така ли? Но те непременно ще ми обърнат внимание, Сатана!

— Никога повече не ме прекъсвайте — строго ми заповяда той.

— Вие ще постъпите точно както ви казвам. Не им обръщайте никакво внимание. Няма да обръщате внимание на това, което става наоколо. Запомнете го, Джеймс Къркхайм, жизнено необходимо е. Вие трябва да направите само едно: в 2 и 15 да отворите витрината и да излезете от стаята с огърлицата на Сенусерт. Нищо друго няма да виждате, да чувате или да вършите, освен това. Ще ви трябват две минути да стигнете до гардероба. Оттам отивате право към изхода. Излизате, обръщате се надясно, навеждате се, завързвате обувката си. После се спускате по стъпалата и както преди не обръщате никакво внимание какво става около вас. Наблизо ще ви чака синя лимузина, шофьорът ще трие с кърпа десния фар. Качвате се в колата и давате на човека в нея огърлицата. Часът ще бъде 2 и 20. В никакъв случай по-късно. С този човек ще пътувате един час. В 3 и 20 автомобилът ще спре зад обелиска до музея. Излизате от него, тръгвате по авенюто и на такси се връщате в Клуба на откривателите.

— Какво, в Клуба на откривателите ли? — помислих, че е сбъркал.

— Трябва ли да повтарям? — произнесе той. — Казах, в Клуба на откривателите. Отивате право при портиера и казвате, че имате работа, която изисква абсолютна съсредоточеност. Ще кажете, че не трябва да ви безпокоят нито посетители, нито по телефона. Кажете също, че вероятно вестникарските репортери ще се опитат да се доберат до вас. Портиерът трябва да им съобщи, че ще можете да им отделите време в осем часа. Внушете му, че работата ви е извънредно важна и не бива в никакъв случай да ви безпокоят. Освен това ще го помолите в седем часа да ви изпрати в стаята всички следобедни и вечерни издания на вестниците.

Той млъкна за известно време.

— Стана ли ви ясно всичко?

— Всичко, освен едно — какво трябва да кажа на репортерите — отвърнах аз.

— Това ще узнаете, когато прочетете вестниците — загадъчно отвърна той и като отпи от чашата си, ме погледна изучаващо. После заповяда: — Повторете инструкциите!

Подчиних се хладнокръвно.

— Добре — кимна той доволен. — Вие, естествено, разбирате, че това скромно приключение не е причината на желанието ми да ви притежавам. Истинското приключение тепърва предстои. Това е само изпитание. Вие трябва да го издържите. Да, Джеймс Къркхайм, заради собственото си благополучие трябва да го издържите!

Сините елмази в очите му светнаха със змийска острота. Колкото и безумен да бе, планът, който ми описа Сатаната, без никакво съмнение бе напълно сериозен. Не отговорих. Просто нямаше какво да кажа.

— А сега — той докосна звънеца, — повече никаква възбуда за днес. Аз се грижа за доброто самочувствие на поданиците ми, дори когато... преминават изпитателен срок. Вървете в стаята си и спете спокойно.

Стената се дръпна и от асансьора се показа Томас, който застана до него и ме зачака.

— Лека нощ, Сатана — казах аз.

— Лека нощ — отвърна той, — и нека вашата утрешна нощ бъде по-добра от днешната.

Беше почти единадесет. Вечерята продължи повече, отколкото предположих. Спалнята ми бе подредена и аз освободих Томас. След половин час и две солидни порции уиски със сода загасих светлината и легнах в кревата, като се надявах, че Баркър може да се появи.

Лежейки с широко отворени очи в тъмнината, повтарях получените инструкции. Ясно ми бе, че съм станал част от повече или по-малко сложна главоблъсканица. Аз бях длъжен в точно определен момент да съвпадна с ред други елементи и тогава всичко ще си застане на мястото. Или казано още по-точно, ще бъда жива фигура в една от тези игри, които така забавляват Сатаната. Длъжен съм да правя ходовете си в точно определено време. Но какво ще правят другите фигури? И ако една от тях не спази предвиденото време? Къде ще бъда аз тогава?

Спомних си ярките очи на плешивия дявол от малахит зад двата трона — двойникът на Сатаната насочваше ръката на богинята на съдбата. Странно, но това ме успокои. Етиката в случая малко ме тревожеше. В края на краищата всички музейни съкровища са резултат

от грабежи — било на гробници, могили, изгубени градове, а останалото е било откраднато, и то неведнъж.

И какво друго ми оставаше, освен да се подчинявам на Сатаната? Ако не го направех, моят край бе близък. В това не се съмнявах. А Сатаната би продължил делата си. Що се касае да го издам... та аз дори не зная мястото на сегашния ми затвор.

Не, ако искам да надиграя Сатаната, длъжен съм да играя заедно с него. Друг път нямам. И всъщност какво е значението на която и да е огърлица в сравнение с Ева!

Постарах се да запомня инструкциите, като ги повтарях отново и отново. После ми се приспа.

Баркър и тази нощ не ме събуди.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващото утро станах още преди да се появи верният Томас и влязох в банята. Без да задавам въпроси взех предложения ми костюм. Не знаех, че притежавам подобно нещо. От вътрешната страна на сакото, отляво, се намираще широк и дълбок джоб. На горния му край бяха закачени множество малки кукички с тъпи върхове. Внимателно ги огледах. Изпъкналите краища на огърлицата на Сенусерт бяха дълги около петнадесет сантиметра. Горната нишка на украсението можеше да бъде закачена на тези кукички и цялата огърлица свободно увисваше на тях, без изобщо да личи. Както бе посочил Сатаната, джобът бе направен изобретателно и именно за този случай.

Томас ми подаде сиво палто, което ми стоеше прекрасно. Беше ми съвсем непознато, но с интерес забелязах, че на шивашкото етикетче на вътрешния джоб бе изписано моето име. Той ми подаде шапката и малакското ми бастунче. И накрая — малък инструмент със странна форма, направен от мътносива стомана, и един ръчен часовник.

— Томас, аз си имам часовник — казах, докато изучавах странния малък инструмент.

— Да — отвърна той, — но на този е времето на шефа, сър.

— А, разбирам. — С възхищение забелязах, че Сатаната бе предвидил дори неточността на часовниците на неговите фигури: явно всички бяха синхронизирани. Това ми хареса. — Това пък какво е? Как работи?

— Сега ще ви покажа, сър.

Той отиде до стената и отвори шкафа. После извади здрава витрина на секция, покрита със стъкло.

— Опитайте се да я отворите, сър — каза той.

Опитах се да повдигна капака, но независимо от положените усилия стъклото не мръдна. Томас взе от мен инструмента. Приличаше на дърводелско длето с остри като бръснач краища, дължината му бе

около десетина сантиметра, имаше плоска ръчка, широка около четири сантиметра, с вграден винт.

Томас пъкна острия край между капака и стената и бързо завъртя винта. Инструментът сякаш се стопи в почти невидимата цепнатина. Последва леко щракане и лакеят вдигна капака. Подаде ми с усмивка инструмента. Видях, че острият му край се е разтворил като челюст и през него стърчи като език още едно острие. Челюстите бяха разтворени, а езикът изплезен напред от невероятно мощен лост. Всичко това заедно бе счупило ключалката като крехко дърво.

— Съвсем леко се работи с него, сър — каза Томас.

— Наистина — отвърнах сухо и отново усетих възхищение от Сатаната.

Закусих в стаята си и придружен от Томас, седнах в очакващата ме кола. Беше точно десет и тридесет. Завесите бяха спуснати и здраво закрепени. Помислих да използвам малкия инструмент, но разсъдъкът ми ме посъветва да се въздържа.

Точно в един влязох в музея с острото съзнание за джоба, изработен специално за огърлицата, и малкия инструмент. Дадох палтото и шапката си на гардероба, където служителят ме позна и ме поздрави. Насочих се право към нефритите и прекарах половин час около тях, като разглеждах други подобни украшения в компанията на помощника на главния пазач, който се оказа тук. После се изплъзнах от него и точно в един и четиридесет и пет, с точност до секундата, преминах в северния коридор на египетското крило. Не се представих на охраната в коридора — те ме познаваха. В два часа бях до входа на стаята с огърлицата.

В два и пет по часовника на Сатаната влязох вътре. Сърцето ми биеше по-бързо от обикновено, но с нищо не го показах, а само небрежно огледах стаята. На противоположния вход стоеше пазач; вторият се намираше между мен и витрината в центъра, която беше моята цел. Двамата внимателно ме гледаха. Не ги познавах.

Приблжих се до втория пазач, подадох му визитната си картичка и зададох няколко въпроса относно колекцията скарабеи, за която знаех, че скоро ще бъде показана. Служебната му подозрителност се стопи, когато прочете името ми, отговаряше така, сякаш бях от администрацията на музея. Отидох в югоизточния край на стаята и се задълбочих в изучаване на амулетите. С крайчеца на

окоето си забелязах как пазачите си шептят нещо и с уважение ме поглеждат, а после се разделиха и отидоха на местата си.

Часовникът на Сатаната показваше два и десет. Оставах още пет минути.

В стаята се намираха повече от десет посетители. Три двойки почтени чужденци на средна възраст. Момиче, изглежда художничка. Белокоп човек, който приличаше на учен. До него мъж, на лицето на когото бе изписано, че е немски професор. Двама елегантни англичани с ерудиция обсъждаха с половин глас еволюцията на йероглифа „тет“. Една развлечена жена, която изглежда въобще не разбираше къде се намира, още двама-трима души. Англичаните и девойката стояха до витрината с огърлицата, а останалите — из цялата стая.

Часовникът на Сатаната показваше два и четиринадесет.

От северното крило се разнесе тропане на крака. Прозвуча женски вик:

— Спрете го! Спрете го!

Край вратата се мярна някаква фигура на бягаща жена. След нея, съвсем близко, профуча як мъж. В ръката му проблесна нещо стоманено.

Часът бе два и петнадесет!

Веднага изтичах до витрината с огърлицата, стискайки в дясната си ръка разбойническия инструмент.

Шумът в коридора стана по-силен. Жената отново завика. Хората в стаята се втурнаха към изхода. Край мен изтича пазачът от отсрещния вход. Спрях пред витрината. Пъхнах инструмента в цепнатината между капака и стената. Завъртях винта. Чу се щракване и ключалката се счупи.

Виковете завършиха с ужасяващ вопъл, който премина в хлипащи стонове. Отново се чу тропане на крака край вратата. Чух проклетия, ругатни и последва тъп звук от падане на тежко тяло.

През това време извадих огърлицата от витрината, пуснах я в джоба си, като закачих горния ѝ край на малките кукички.

Насочих се към изхода, през който бях влязъл в стаята. Един от пазачите лежеше на пода. Над него се бе навел немецът. До тях бе приклепнала девойката, която бях взел за художничка, с ръце закриваше очите си и плачеше истерично. От залата с оръжията долетя още един отчаян вик, този път мъжки.

Между два черни саркофага се насочих към изхода на египетското крило, влязох в голямата зала, украсена с гоблени, и минах през кръстачката. Пазачът бе с гръб към мен и се вслушваше в звуците, които поради разстоянието и разположението на залите едва се различаваха. Служителят, който ми подаде палтото, изглежда нищо не бе чул.

Като излязох, завих надясно и както ми бе заповядал Сатаната, наведох се и почнах да опипвам връзките на обувките си. Някой мина край мен и влезе в музея.

Изправих се и заслизах по стълбите. В подножието, малко встрани, се биеха двама. Край тях се бе събрала тълпа сеирджии и увлечено зяпаха зрелището. Видях тичащ полицай.

Минах край тях. На десетина метра отляво на улицата ме чакаше синята лимузина. Шофьорът не обръщаше внимание на биещите се и бършеше с гюдерия полирания до блясък десен фар.

Щом се насочих към колата, шофьорът прекрати увлекателното си занимание, отвори вратата и зачака, като внимателно ме гледаше.

Времето на Сатаната бе два и деветнадесет!

Влязох в колата и седнах. Завесите бяха спуснати, вътре цареше тъмнина. Вратата се хлопна рязко и стана още по-тъмно. Тръгнахме. Някой се разшава до мен. Треперещ и нетърпелив глас ме запитва:

— Всичко ли е наред, мистър Къркхайм?

Бе гласът на Ева!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Запалих клечка кибрит. Ева мигновено се обърна, но аз забелязах на лицето ѝ следи от сълзи.

— Всичко е наред, благодаря ви — отвърнах аз. — Доколкото ми е известно, нещата се развиха напълно според плана на Сатаната. Поне аз изпълних възложеното ми както трябва. Огърлицата е в джоба ми.

— Аз... аз се безо... не заради огърлицата — тихо каза Ева с треперещ глас.

Тя безспорно бе много нервна. Нито за миг не предположих, че това е заради мен. Няма никакво съмнение, че бе разбрала зловещото значение на думите на Сатаната вчера вечерта. Може би я бяха измъчвали предчувствия. Но сега вече знаеше със сигурност. И независимо от това тя се бе безпокоила за мен.

Примъкнах се по-близо до нея.

— Сатаната ми даде да разбера, че състоянието на здравето ми и съдбата на огърлицата са тясно свързани — изрекох. — И естествено, аз се придържах буквално към дадените ми инструкции. Следващата крачка е да ви предам украшението.

Откачих огърлицата от кукичките в джоба ми.

— Как се включва светлината? — запитах. — Искам да се убедите, че ви давам именно това, което е нужно на нашия господар.

— Не... не запалвайте лампата — прошепна тя. — Дайте ми тази проклета огърлица!

Разсмях се. Колкото и да ми бе жал за нея, не успях да се сдържа. Тя ме докосна с ръка. Хванах я в своите. Тя не се отдръпна. И след малко се притисна до мен като изплашено дете. Да, много приличаше на дете, тъй както седеше в тъмнината, мълчаливо плачеше и стискаше дланите ми. В себе си на седем езика проклинах Сатаната и усетих да се разгаря студена и неумолима омраза. Най-сетне тя нервно се разсмя и се дръпна.

— Благодаря ви, мистър Къркхайм — каза спокойно. — Вие винаги сте много внимателен.

— Мис Демърест — отвърнах рязко, — стига сме си разменяли обиди. Вие сте изплашена и знаете защо. Аз също.

— От какво пък да се страхувам? — запита тя.

— От съдбата, която ви готви Сатаната. Вие сте запозната с нея. И ако все още имате някакви съмнения, то, разрешете ми да забележа, в мен не останаха никакви, след като снощи излязохте от стаята.

Настъпи мълчание и после от мрака се чу гласът ѝ, изплашен и пълен с отчаяние:

— Той иска... да ме вземе! Той... ще ме вземе! Каквото и да сторя, ще го направи! Искам да се самоубия, но не мога! Не мога! О, боже, какво да правя? О, боже, кой ще ми помогне?

— Аз ще се опитам да ви помогна, ако ми разрешите.

Тя не отвърна веднага, продължи да седи мълчаливо, като се опитваше да се овладее. Неочаквано запали светлината и като ме гледаше с насълзени очи, каза твърдо, сякаш бе взела решение:

— Мистър Къркхайм, защо спряхте след втората следа? Вие искахте да продължите изкачването. Сатаната ви принуждаваше да го направите. Защо спряхте?

— Защото чух вашия глас. Вие ми казахте да не продължавам нагоре.

Тя рязко изхлипа.

— Истината ли казвате, мистър Къркхайм?

— Кълна се на Бога! Сякаш бяхте до мен, докоснахте ме по рамото и ми заповядахте да спра, да не се качвам повече. Тези дяволски неща, короната и скипърът, ме призоваваха с хиляди гласове. Но когато ви чух — или помислих, че ви чувам, техните гласове изчезнаха.

— О! — В очите на Ева се появи възхищение, страните ѝ загубиха необикновената си бледност, а възклицанието ѝ прозвуча като песен.

— Вие ли ме извикахте? — запитах аз шепнешком.

— Гледах как се изкачвате, намирах се в тъмното... с останалите — каза тя. — И когато втората стъпка пламна на страната на Сатаната, аз с всички сили на волята си ви изпратих предупреждение. Отново и отново се молах, докато стояхте в нерешителност: „О, милостиви Боже, който и да си, дай му възможност да ме чуе! Позволи му да ме чуе, Господи!“. И вие ме чухте!

Тя млъкна, гледаше ме с широко разтворени очи, страните ѝ бързо порозовяха.

— Вие сте познали гласа ми! — прошепна. — Но не бихте го чули и дори да го бяхте чули, не бихте му обърнали внимание, ако... ако не...

— Какво ако не? — подтикнах я аз.

— Ако нещо извън нас не е било готово да ни помогне — задъхано завърши мисълта си Ева.

Сега тя се изчерви до корена на косите си и аз бях напълно сигурен, че не каза истинската причина, за която си мислеше.

Аз си бях съставил по-материалистична теория за станалото. Нещо в мен, а не извън мен бе изострило чувствителността на мозъка ми. Никога не съм се сблъсквал с убедителни доказателства, че нематериална енергия е способна да смекчи ударите по неравния път на земното ни пътешествие. Винаги съм предпочитал помощта на Доброто провидение под формата например на дребничкия краден лондончанин с неговото прекрасно познаване на Сатаната. Но и това е възможно и ако на Ева ѝ се иска да вярва, нека си вярва на воля. Затова кимнах сериозно и я уверих, че прилича на истина.

— Сред хората на Сатаната няма ли някой на когото да се доверите, който може да бъде убеден да действа против него? — поинтересувах се аз.

— Не — отвърна тя. — Консърдайн ме харесва. Мисля, че би стигнал далеч, за да ме защити. Но е свързан със Сатаната. Всички те са свързани с него. И не само страхът ги държи, вие видяхте какво се случи с Картрайт, но има и други причини. Той им плаща добре, мистър Къркхайм. И не само парите... Властта му над тях е ужасна... нечестива. О, на хората им трябва не само пари! И не само пари им дава! Вие дори не можете да си представите...

— Наркотици ли? — предположих без особено напрежение на въображението.

— Не говорете глупости — отхвърли го тя. — Добре знаете какво е способен да даде Луцифер. И той може... и го дава... и дори тези, които са загубили играта, се надяват на още един шанс... или да получат нещо по негов каприз.

— Случвало ли се е подобно нещо?

— Разбира се. Но не мислете, че го прави от милосърдие.

— Искате да кажете, че това е просто игра? Примамва ги със свободата, която изглежда така близка.

— Да — отвърна тя, — иначе от отчаяние те ще престанат да бъдат полезни за него.

— Мис Демърест — рязко попитах, — защо смятате, че аз се различавам от останалите?

— Вие дойдохте при него не по своя воля — обясни тя. — И не сте роб на седемте светещи стъпки.

— Но вчера бях много близо до това — казах със съжаление.

— Те не успяха... да ви завладеят — прошепна тя, — като другите. И няма да могат. Не бива, мистър Къркхайм!

— Не се каня да им давам такава възможност — мрачно отвърнах аз.

Вместо отговор Ева ми подаде и другата си ръка.

Погледнах часовника си и едва не подскочих.

— Остават ни само десет минути, а дори не сме си съставили никакъв план. Нужно е отново да се видим, и то колкото се може по-скоро. Трябва да продължим да мамим Сатаната.

— Това ще бъде много трудно — кимна тя. — Но ще се погрижа. Вие сега се досещате, че тази е причината да се държа така оскърбително с вас на вечерята.

— Дори преди признанията на Сатаната предположих нещо подобно — усмихнах се аз. — Надявам се, и вие разбирате, че моето не по-малко оскърбително предложение да ми бъдете дадена е предизвикано от същото.

— Нещо повече — тихо каза тя. — Аз зная какво си мислехте тогава.

Отново погледнах часовника си. Оставаха само шест минути. Трябваше да стигнат.

— Чуйте ме — казах изведнъж — и ми отговорете искрено. Кога за пръв път ви мина през главата, че именно аз ще мога да ви помогна да се измъкнете от този капан?

— Когато ме целунахте.

— Ева, а сега нужна ли ни е някаква маскировка?

— Не — искрено отвърна тя. — И какво от това?

— Ето какво! — пуснах ръцете ѝ, прегърнах я, и я целунах.

Тя ми отговори от все сърце.

— Какво съвпадение — прошепнах на ухото ѝ. — Именно в този миг взех решение да взема участие в играта.

— О... Джим — въздъхна Ева и този път тя ме целуна.

Колата се движеше бавно. Безпомощно изругах неумолимия график на Сатаната.

— Ева — заговорих бързо, като ѝ пъхнах в ръката огърлицата на Сенусерт. — Познаваш ли дребничкия англичанин на име Баркър? Електротехника? Изглежда той те познава.

— Да — отвърна тя учудено. — Познавам го. Но как...

— Свържи се с него веднага щом можеш. Нямам време да ти обяснявам. Но можеш да му имаш доверие. Кажи му да се промъкне в стаята ми в първата вечер след връщането ми. Да прави каквото ще, но да дойде при мен. Разбра ли?

Тя кимна и очите ѝ бяха широко отворени.

— Направи така, че и ти да бъдеш там.

— Добре... Джим.

Погледнах часовника. Оставаха минута и половина. Ние ги използвахме по най-добрия начин. Колата спря.

— Запомни за Баркър — прошепнах на прощаване.

Отворих вратата и излязох, колата продължи нататък. Обелискът се оказа съвсем близо. Послушно го обиколих. Излязох на Пето авеню и видях на тридесетина метра човек със същите дрехи като моите. Той размахваше малакско бастунче. Обхвана ме любопитство. Тръгнах към него и веднага спрях. Щях да наруша инструкциите на Сатаната. А това най-малко ми се искаше в момента. Затова се обърнах неохотно, спрях едно такси и се отправих към клуба. Виждах всичко в розово. Искеше ми се да пея. Минувачите весело преминаваха край мен. Ева ме бе ударила в главата като вино.

Изведнъж розовата светлина помръкна и песента заглъхна. Разсъдъкът ми се връщаше. Безспорно изчезването на огърлицата вече е открито. Вратите на музея са затворени и не пускат никой без обиск. Вероятно тревогата е била вдигната още когато съм се спускал по стъпалата. Възможно е аз да съм единственият, който е излязъл от музея.

Ако е така, сигурно ще ме заподозрат. Нарочно бях привлякъл вниманието не само на пазачите в коридора, но и вътре в самата съкровищница. Те са ме запомнили. Защо избягах независимо от

цялата тази суматоха? Значи съм имал някаква причина. Каква? Ами да изчезна с огърлицата!

Да предположим, че кражбата не е открита до затварянето на музея. Все едно, трудно ще ми бъде да обясня стремителното си напускане. Аз съм единственият, който не се интересува от станалото.

Нима Сатаната е пропуснал ход в сложната игра, нима е направил грешка в разсъжденията си? Или нарочно е планирал подозрението да падне върху мен? Но то така или иначе ще падне върху мен. С тези тежки мисли освободих таксито и влязох в клуба.

— Рано се връщате, мистър Къркхайм — усмихна се дежурният зад стойката, докато ми подаваше ключовете.

Съвършено ясно бе, че той не подозира излезлият преди няколко часа оттук Къркхайм и влезлият сега Къркхайм да са различни хора. Моят двойник действително е добър, помислих си аз.

— През следващите няколко часа ще бъда много зает — казах. — Това, което ще пиша, изисква пълната ми съсредоточеност. Нищо, абсолютно нищо, колкото и важно да ви се види, не бива да ме отвлича. Вероятно ще се обаждат по телефона, може да дойдат и посетители. Казвайте на всички, че ме няма. Ако дойдат репортери, кажете им, че ще се срещна с тях в осем часа. Към седем донесете в стаята ми всички вестници. Но не по-рано. Последните издания. Повтарям още веднъж, който и да ме търси, не ме безпокойте.

— Добре, ще поставя втория ключ във вашата преграда — отвърна той. — Това действа успокояващо и на най-настойчивите.

Влязох в стаята си, затворих вратата и внимателно се огледах наоколо. На масата се бе натрупала пощата за три дни. Писмата бяха малко, нито едно важно и всичките разпечатани. Две покани за обеда с четене на лекции. Под тях бяха приложени и закрепени с кламери копията на отговори с отказ и извинение. Подписът ми изглеждаше напълно нормален. Способността за имитация на моя двойник изглежда обхващаше не само гласа ми и външността ми. Аз с интерес разбрах, че причината да се откажа, е отсъствието ми от града в деня на обедата. Но къде, по дяволите, ще бъда тогава?

До пишещата машина имаше обемист документ. Прелистих го и разбрах, че е доклад за възможната експлоатация на някои находища на полезни изкопаеми в Китай. Адресиран бе до същия известен адвокат,

който вдигна тост за „новопрокълнатия“ на вечерята у Сатаната. Поправките бяха нанесени с моя почерк; анотацията също бе написана от мен. Не знаех причината, но бях сигурен, че адвокатът леко, с всички подробности, ще разкаже за появата на този документ. Вярата ми в Сатаната отново възкръсна. И се почувствах много по-спокоен.

Пребърках джобовете на костюмите в гардероба. Никъде нито едно късче хартия.

Точно в седем на вратата тихо се почука. Влезе Робърт, нощният дежурен, с купчина нови вестници. Гледаше ме с широко разтворени очи и бе ясно, че го терзаят безброй въпроси. Какво пък, и мен ме терзаят! Какво пишеха вестниците? Е, няма да му покажа незнанието си.

Затова с разсеян вид поех пачката и затворих след него вратата. И щом отворих първия вестник, веднага ми се набиха в очи заглавията:

ТРОЙНА ТРАГЕДИЯ В МЕТРОПОЛИТЕН МУЗЕЙ
ПОХИТЕН БЕЗЦЕНЕН ЕКСПОНАТ
ПРЕД ОЧИТЕ НА ПАЗАЧИТЕ И ПОСЕТИТЕЛИТЕ
Е УБИТА ЖЕНА, УБИЕЦЪТ Е УБИТ ОТ ДРУГ ЧОВЕК,
КОЙТО САМ СЕ САМОУБИВА, СЛЕД КАТО ГО
АРЕСТУВАТ
ИЗСЛЕДОВАТЕЛЯТ КЪРКХАЙМ РАЗСТРОЙВА
ПЛАНОВЕТЕ НА ПОХИТИТЕЛИТЕ, ВДИГА ТРЕВОГА И
ЗАПОВЯДВА ДА ЗАТВОРЯТ ВРАТИТЕ НА МУЗЕЯ
СЛЕД СЕРИЯ ОТ УБИЙСТВА, ХВЪРЛИЛИ
СЪКРОВИЩНИЦАТА В ХАОС, ПРЕСТЪПНИКЪТ
СКРИВА ОГЪРЛИЦАТА НА ДРЕВНОЕГИПЕТСКАТА
ПРИНЦЕСА И ИЗЧЕЗВА
МУЗЕЯТ МЕТРОПОЛИТЕН ЩЕ БЪДЕ ЗАТВОРЕН,
ДОКАТО НЕ СЕ ОТКРИЕ ОГЪРЛИЦАТА

Останалите заглавия казваха същото с други думи. Прочетох материалите. От време на време имах чувството, че някой ме полива със студена вода по гърба. Ще цитирам най-пълния отчет на събитието:

„Днес неизвестна жена бе убита в музея на изкуствата Метрополитен пред очите на десетина пазачи и на повече от двадесет посетители.

Убиецът ѝ се опитал да се скрие, но преди да изчезне, се спънал, върху него се нахвърлил спътникът на тази жена и го пробол с нож в сърцето.

Вторият убиец след продължително преследване бил хванат. Когато го завели в кабинета на управителя, за да изчакат пристигането на полицията, той паднал. След няколко секунди умрял, изглежда от действието на светкавична отрова, която успял да пъкне в устата си.

Двете убийства и самоубийството станали близо до египетската зала, където се съхраняват едни от най-ценните съкровища на музея. Някой се е възползвал от суматохата и разбил витрината, в която се намирала огърлицата на Сенусерт Втори, подарена от него на дъщеря му. Тази безценна реликва от миналото и предмет на възхищение на хилядите посетители била открадната. Но украшението не било изнесено извън музея. На това попречил известният изследовател мистър Джеймс Къркхайм, който заповядал да затворят вратите на музея, преди някой да напусне сградата.

Обискирането на всички, които се намирали в музея, не помогнало да се открие откраднатото съкровище. Изглежда, крадецът се е изплашил като е видял, че не може да избяга, и е скрил някъде украшението. Не е ясно дали е искал после да се върне, или просто го е захвърлил.

Музеят ще бъде затворен, докато не се намери огърлицата, което благодарение на съобразителността на мистър Къркхайм е въпрос само на време.

Нито администрацията на музея, нито полицията свързват станалата трагедия с кражбата. Вероятно крадецът се е поддал на внезапното изкушение и се е възползвал от възникналата възможност.“

Какво пък, и аз бих могъл да добавя нещичко. И ако наистина музеят ще бъде затворен, докато намерят огърлицата, пантите му ще ръждясат. Три живота — ето цената на тази дрънкулка!

Продължих да чета с вледенено сърце:

„Около два часа един от пазачите в египетското крило за пръв път обърна внимание на жената и двамата мъже, които оживено разговаряли пред експозицията от фигури ушепти, приличащи на модели от гробниците. Жената била към тридесетгодишна, привлекателна блондинка и вероятно англичанка. Мъжете били по-възрастни и приличали на сирийци. Вниманието на пазача било привлечено от своеобразната бледост на лицата им и необикновената големина на очите им.

— Приличаха на наркомани и същевременно не — разказал той. — Не съм виждал друг път такива болезнено бледи, почти прозрачни лица. Но се държаха не като наркомани. Разговаряха напълно разумно и бяха добре облечени.

Накрая решил, че са чужденци, и се загледал на друга страна. След няколко минути видял единия от мъжете до себе си. Разследването показало, че този човек съпровождал жената, която влязла заедно с него в музея в един и тридесет часа. Гардеробиерът също обърна внимание на бледите им лица и странните очи. Този мъж се насочил към малката стая, където се намирала витрината с огърлицата на Сенусерт. Но отминал вратата и продължил по коридора, където завил зад следващия ъгъл и изчезнал.

Жената разговаряла с втория мъж, който изглежда бил влязъл в музея малко преди другите двама.

Неочаквано пазачът чул вик. Обърнал се и видял как жената се опитва да избегне ударите с дълъг нож, които ѝ нанасял мъжът. Уилям Бъртън, пазачът, завикал и се спуснал към тях. В същото време се появили множество посетители, които били привлечени от виковете. Те се оказали между Бъртън и жената и той не посмял да стреля,

да не би да нарани нея или някого от зрителите. Целият епизод траял няколко секунди. Ножът пронизал сърцето на жената.

Убиецът побягнал през тълпата замръзнали от ужас свидетели, като размахвал окървавения нож. Когато минал край стаята с огърлицата, оттам също заизлизили посетители и с тях и единият от пазачите, които се намирали там на пост. Те се дръпнали, като се опитвали да бъдат по-далеч от ножа, някои паднали на земята. Настъпила паника, която се опитал да предотврати вторият пазач.

През това време убиецът завил по коридора и се оказал лице в лице със спътника на жената. Той се опитал и него да промуши, но не уцелил и забягал към залата с оръжията. Другият го подгонил на свой ред с нож в ръка. Дватама се вкопчили, паднали, затъркаляли се по покрития с плочки под и всеки се опитвал да убие другия. От всички посоки заприиждали пазачи и посетители. Полесражението се превърнало в ад. Преследвачът надделял. Всички видели как ръката му се вдигнала. Другият извикал — в сърцето му бил забит нож! Убиецът скочил и се хвърлил да бяга, където му видят очите. Започнали да го преследват. Той свърнал в египетския коридор. Там го настигнали в ъгъла и го свалили на пода. Пребили го до безсъзнание. Когато го отнесли в кабинета на управителя, тялото му изведнъж се отпуснало и натежало. Сложили го на земята. Но той бил вече мъртъв! Убил го или шок, или някаква бърза и мощна отрова, която взел, когато се убедил, че не ще може да избяга.

Аутопсията ще открие истината. Трагедията протекла просто светкавично. По-малко от пет минути изминали между първия вик на жената и третата смърт. Но това било напълно достатъчно крадецът на бижута да се възползва от предоставената възможност.

Сред посетителите на музея бил мистър Къркхайм, и шестият изследовател, който преди няколко месеца донесе в Америка знаменитите юнански нефрити, подарени на

музея от мистър Рокбилд. Мистър Къркхайм напрегнато работи над доклад за възможното добиване на полезни изкопаеми в Китай за мощен американски синдикат. През последните два дни е работил извънредно напрегнато и усетил необходимост да се отвлече малко. Решил да прекара няколко часа в музея.

Влязъл в египетската стая, където се съхранявала огърлицата и разглеждал витрината с амулети, когато чул женския писък. Видял как всички избягали от стаята и ги последвал. Не наблюдавал непосредствено убийството, но бил свидетел на хващането на втория мъж. Мисълта му била заета с необходимостта да завърши доклада си и като решил, че му стига подобна «почивка», той се отправил към изхода. Вече стигнал до вратата, когато го обхванало подозрение. Научен от работата си на наблюдателност, той си спомнил, че когато бързал да излезе от стаята с огърлицата след другите, някой покрай него влязъл вътре. Спомнил си и че бил чул след това рязко изщракване като от счупена ключалка. Тогава, привлечен от ставащото в коридора, не обърнал внимание. Но сега му се сторило подозрително.

Мистър Къркхайм се върнал обратно и заповядал да включат сигнала за тревога, след което веднага затворили вратите на музея. Понеже го познават добре, мигновено му се подчинили.

Именно тренираната наблюдателност на мистър Къркхайм и бързата му реакция попречили на крадеца.“

Следваше разказ как открили отворената витрина, потвърждение на това, че нито един човек не е напуснал музея нито по време, нито след безредиците, поголовния обиск в кабинета на управителя и извеждането на посетителите един по един под наблюдение, така че никой да не може да прибере откраднатото.

Интересно ми бе да прочета как съм поискал да ме претърсят наред с другите, независимо от протеста на управителя.

Накрая стигнах и до свое интервю, предадено почти еднакво във всички вестници.

„Честно казано — цитираха вестниците моите думи, — чувствам определена вина, че не разбрах веднага колко важно е впечатлението ми и не се върнах в стаята. Вероятно бих хванал крадеца на местопрестъплението. Но деветдесет на сто от мозъка ми бяха заети с този проклет доклад, който трябва да бъде завършен и изпратен днес до полунощ. Заедно с мен в стаята се намираха десетина души, но съвсем не си спомням как изглеждаха.

Щом чух вика на жената, сякаш се събудих от дълбок сън. До вратата стигнах почти автоматично. Едва когато вече се канех да изляза от музея, паметта ми заработи и си спомних за човека, който се шумугна край мен в стаята, и рязкото щракване.

Оставаше само едно: никой да не излиза вън от сградата, докато не бъде установено, че нищо не е откраднато. Външната охрана заслужава похвала за бързината, с която вдигна тревога.

Съгласен съм с мнението на управителя, че връзка между кражбата и убийството няма. И дали е възможна такава връзка? Някой — в никакъв случай не професионалист, защото ако бе такъв, щеше да знае, че подобен предмет не може да се продаде — се е поддал на внезапното безумно изкушение. Вероятно веднага се е разкалял искрено и се е опитал да се отърве от огърлицата. Единственият проблем е да се открие, къде я е пъхнал този нещастник.

«Казвате, че на музея му е провървяло, защото съм се оказал там — усмихна се мистър Къркхайм. — Какво пък, на мен ми провървя повече. Не бих искал да се окажа в положението на човека, който пръв е излязъл от музея, може би единственият излязъл.»

При тези думи управителят, независимо от безпокойството си, се разсмя от все сърце.“

Имаше и още много друго, но аз предавам само думите, които ми приписвах. Пазачът, когото видях да лежи на прага, разказваше как го блъснали и как „някой ме перна по ухото“. Другият пазач е участвал в гонитбата. В специалното издание на един вестник се описваше ужасната възможност крадецът да се е вмъкнал в рицарски доспехи и сега да умира от глад и жажда. Очевидно този журналист си представя рицарското въоръжение като сандък, в който можеш да се скриваш като в шкаф.

Всички вестници бяха единодушни, че едва ли някога ще се открият личностите на убитите. В дрехите им не бе намерено нищо, което би могло да хвърли светлина по въпроса.

Това бе всичко. Имах абсолютно алиби. Шахматните фигури на Сатаната си изиграха ролята, включително и тримата, които никога повече не ще се помръднат. Съвсем не ми бе приятно да чета това, съвсем. Особено се възмутих, когато един коментатор се заливаше от смях от предположението, че не съм чак толкова невинен.

Но моят двойник бе порботил прекрасно. Разбира се, той бе преминал край мен, когато се бях навел да си връзвам обувките. Спокойно е заел мястото ми без да се получи прекъсване във времето. И аз съм заобиколил обелиска покрай него и съм заел мястото му. Никой не е видял как слизам по стъпалата и сядам в колата при Ева. Допълнителна гаранция е бил отвличащият бой. В алибито ми няма нито една пукнатина.

А кои са тримата мъртъвци, които отвличаха вниманието в музея и ми дадоха възможност да открадна огърлицата? Робите на Сатаната Кефт. Като доказателство служеше описанието на странните им очи и необикновената бледност. Тези роби безпрекословно изпълняваха определената им роля с благословената убеденост, че наградата им ще бъде вечният рай.

Отново препрочетох вестниците. В осем часа пуснаха при мен репортерите. Строго се придържах към фактите от предишното си интервю. И те си отидоха скоро. В края на краищата не им казах нещо ново. Бях оставил най-отгоре доклада, който толкова ме бе погълнал, и те всички го видяха.

Дори си позволих да отида още по-далеч. Тъй като бях схванал намека на двойника ми, аз опаковах доклада, написах адреса и помолих един от репортерите да го пусне в близката пощенска кутия.

Когато всички си отидоха, поръчах да ми донесат нещо за хапване в стаята.

Но когато след няколко часа си легнах да спя, ме обхвана някакво болезнено и неприятно усещане. Повече от друг път бях склонен да повярвам на Сатаната за истинската му природа.

И за пръв път наистина се изплаших.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рано сутринта на следващия ден телефонът ме събуди. Обаждаше се портиерът. Пристигнало бързо съобщение за мен, куриерът чакал долу. Наредих да донесат писмото в стаята. Отворих го и прочетох:

Добре извършено, Джеймс Къркхайм. Доволен съм от вас. Днес направете посещение на приятелите си в музея. Следващите инструкции ще получите утре.

С.

Позвъних на портиера да освободи куриера, а на мен да изпрати закуска и сутрешните вестници.

Разбира се, това беше истинска сензация и за нея се захванаха стръвно. Отначало ме удиви, че много се пишеше за откраднатата огърлица и малко се споменават убитите. После се досетих, че липсата на връзка между тези произшествия кара вестникарите да разсъждават трезво.

Какво всъщност представляват три живота сред милионите други? Те са живели — е, повече не живеят. Има още множество хора. А огърлицата е нещо уникално.

Помислих си, че и Сатаната е разсъждавал точно така. Тези три живота са му се стрували нищожни в сравнение с огърлицата. И очевидно вестниците са съгласни с него.

Трите тела лежах в моргата и никой не идваше да ги разпознае.

Музеят, и след търсенето, продължило цяла нощ, не можеше да се похвали с успех — огърлицата я нямаше. Това бяха новините, ако можеха да се нарекат новини.

Слязох в залата и неизбежно се включих в обсъждане на станалото с другите членове на клуба.

В един часа куриер ми донесе още едно писмо. На плика имаше адрес на юридическа кантора с влияние сред обществото, която се възглавяваше от известния ми адвокат.

Вътре — чек на стойност десет хиляди долара!

В придружителната бележка се даваше висока оценка на доклада ми. Чекът е за нея, бе написано, и като аванс за евентуалните други поръчки от този род. Те ще бъдат заплатени съответно. И отново Сатаната бе казал истината — плащаше отлично. Но какви ли ще бъдат „евентуалните други поръчки“?

В три часа отидох в музея. Лесно минах през бариерите. Всъщност бях станал герой. Управителят бе разстроен, но изпълнен с надежда. Когато си тръгнах, бях къде по-нещастен от него, а относно възможностите за намиране на огърлицата няха никакви надежди. Едва успях да скрия състоянието си.

Денят мина без известия от Сатаната или неговите служители. Времето течеше и аз все повече се чувствах като в небрано лозе. Дали това е единственото, което му е нужно от мен? Щом съм изпълнил поръчката, мога да бъда изхвърлен! Може кралството му да е ад, но там се намира Ева и следователно за мен е рай. Не исках вратите му да се хлопнат пред мен. Като изхвърлен не ще мога да мина през тях. Дори не знаех къде се намират.

Сънят ми тази нощ бе неспокоен, разкъсвах се между безсилния гняв и кошмарното усещане за невъзвратима загуба. Но на следващото утро, когато четях писмото на Сатаната, изпитах чувството, че ангел с пламтящ меч се е отдръпнал от затворените врати на рая, и ме кани да вляза.

Давам прием и компанията е подходяща за вас. Можете да наредите да ви изпращат всеки ден пощата от клуба. Не приемам отказ. В четири часа ще ви чака кола.

С.

На пръв поглед сърдечна настойчива покана да си почина малко. Всъщност — заповед. Дори и да исках, не биваше да отказвам.

Съвестта престана да ме мъчи. С радост на сърцето събрах багажа си, дадох необходимите нареждания на портиера и с

нетърпение зачаках да дойде посоченият час.

Точно в четири красива лимузина спря пред клуба, познатият ми шофьор в красива ливрея излезе навън, почтително ме поздрави, взе чантата ми и ми отвори вратата на колата.

Веднага получих доказателство, че съм издържал изпитанието. Перденцата на прозорците бяха вдигнати. Позволено ми бе да видя накъде отиваме.

Тръгнахме по Пето авеню, завихме по моста Куинсбъро и оттам се насочихме към Лонг Айленд. След около четиридесет минути излязохме на магистралата Вандербилт. За петдесет минути изминахме четиридесет и пет мили до езерото Понконком. После завихме към залива на север, минахме Смит Таун и тръгнахме по пътя Норт Шор. Малко след шест пак се насочихме към залива и по тесен частен път през гъста дъбова и елхова гора стигнахме някаква къща. Шофьорът подаде нещо като пропуск на излезлия отвътре човек, вероятно пазач, който бе въоръжен с мощна пушка. След още една миля пред друга подобна къща церемонията се повтори.

Пътят заобикаляше висока и здрава стена. Спомних си, че за нея ми бе разказал Баркър, и се удивих как е успял да мине през охраната. Точно в 6 и 30 ние спряхме пред масивна стоманена врата. По сигнал от колата тя се разтвори. Излязоха няколко души, разпитаха шофьора, огледаха ме през прозореца и дадоха знак да продължаваме.

Уважението ми към Сатаната постоянно нарастваше.

След петнадесет минути бяхме пред замъка. Пресметнах, че той се намира на около десет мили от нийоркската страна на пристанището Джеферсън, в гористата местност между него и залива Ойстър. И понеже бе построен в малка долчинка, почти или съвсем не се виждаше откъм залива, който се намираще на около три четвърти миля оттук. Местността бе така пресечена и обрасла с растителност, че се съмнявах дали замъкът може да се види от обществените пътища.

Посрещна ме Консърдайн. Стори ми се, че се радва да ме види. Каза ми, че имам нова стая и ако не възразявам, ще бъде с мен, докато се обличам за вечерята. Отвърнах му, че нищо не би ме зарадвало повече, и бях напълно искрен. Той ми харесваше.

Новото ми жилище показваше, че съм получил повишение. Спалнята бе доста по-голяма, имаше обширна гостна и прекрасна баня. Мебелировката бе разкошна и... имаше прозорци. Оцених

тънкия намек, че повече не съм пленник. Вътре заварих Томас. Той се усмихна, като видя чантата ми. Облеклото вече ме очакваше на леглото. Докато се миех и преобличах, си бърбяхме с Консърдайн.

Днес, обяви той, Сатаната няма да бъде с нас. Но му е заповядал да ми предаде, че напълно съм оправдал очакванията му. Утре щял да поговори с мен. На масата ще видя множество привлекателни хора. После ще играем бридж. Ако искам, естествено, мога да взема участие. Не говорихме за произшествието с огърлицата, макар, както изглеждаше, Томас да знаеше всичко.

Искаше ми се да попитам дали Ева ще бъде на събирането, но реших да не рискувам. Когато минахме през три стени и два асансьора и влязохме в столовата, нея я нямаше там.

Събрахме се осемнадесет човека. Както ми бе обещал Консърдайн, всичките се оказаха остроумни и занимателни хора. Сред тях бяха една изключително красива полякиня, италиански граф и японски барон; и тримата често се споменаваха в новините. Мрежата на Сатаната се разпростираше надлъж и шир.

Прекрасна вечеря сред прекрасно общество — няма смисъл да се спирам на подробностите. Никой не отвори дума за отсъствието на домакина, нито пък за нашите действия. Изпитвах силно нетърпение да се върна в стаята си и да чакам Баркър. Дали знае, че сега живея на друго място? Може ли да стигне до мен? В замъка ли е Ева?

Вечерята свърши и ние се преместихме в съседната стая, където се намираха масите за бридж. Хора имаше за четири карета, двама оставаха свободни. Това ми даде възможност да избегна участието в играта. За нещастие на плановете ми и Консърдайн се възползва от същото. Предложи ми да ме запознае с някои от чудесата на това място. Нямахме как да му откажа.

Разгледахме дузина стаи и галерии, преди да мога, без да изглежда неприлично, да покажа умора. Видяното няма да описвам — то не е съществено. Но ме потресоха събраните предмети и тяхната красота. Сатаната, каза ми Консърдайн, живее в собствени апартаменти, където държи най-ценните неща от сбирките си. Това, което съм видял до сега, е само малка част от съкровищата в замъка.

Като се връщяхме, погледнахме в стаята за бридж. По време на отсъствието ни се бяха появили нови играчи и бяха добавили още маси. На една от тях видях Кобхъм с партньорка Ева.

Минах край тях, тя ме погледна спокойно и равнодушно ми кимна. Кобхъм се изправи и ние приятелски си стиснахме ръцете. Явно повече не ми се сърдеше. Докато се запознавах с новопоявилите се, Ева се облегна на стола и затананика модерна песничка:

*Срещни се с мен, мили,
когато часовникът удари дванадесет...
В полунощ, когато от лунната светлина
запламтят сърцата наши...*

Не ми беше нужна лунната светлина, че сърцето ми да запламти. Това бе съобщение. Тя се е видяла с Баркър.

След няколко мига настъпих Консърдайн по крака. Ева бе подчертано неучлива. Тя се прозяваше и нетърпеливо прехвърляше картите. Кобхъм недоволно я погледна.

— Ей, какво ти става? — неочаквано го срязва тя. — Ще играем или не? Заявявам официално, стане ли дванадесет, отивам си в леглото.

Разбрах, че тя повтаря съобщението си. Пожелах им лека нощ и заедно с доктора тръгнахме към изхода. Но влезе още една група и ни помолиха да останем.

— Не тази вечер — прошепнах му на ухото. — Нещо съм нервен. Моля ви, изведете ме отгук.

Той погледна Ева и леко се усмихна.

— Мистър Къркхайм има важна работа — обясни той. — Аз ще се върна след няколко минути.

Заведе ме до стаята, като по пътя ми показваше как действат движещите се стени и асансьори.

— Ако премислите и решите да се върнете — обясни ми той.

— Едва ли — отвърнах аз. — Малко ще почета и лягам да спя. Да ви кажа честно, Консърдайн, някак си не издържам тази вечер обществото на мис Демърест.

— Ще поговоря с нея. И защо се чувствате неудобно?

— По-добре недейте — помолих го аз. — Сам ще се опитам да се справя със ситуацията.

— Както предпочитате — отвърна той и ме осведоми, че утре сутринта ще ме чака Томас. Вероятно чрез него Сатаната ще предаде

пожеланията си. Ако ми трябва лакей, да позвъня по вътрешния телефон.

Този телефон ми създаваше чувство на уединеност, каквато не получавах със звънеца. Реших, че Томас вече няма да изпълнява задължението на мой надзирател, и много се зарадвах на това.

Консърдайн ми пожела лека нощ. Най-после бях сам. Отидох до прозореца. Той не бе с решетки, но го покриваше тънка стоманена мрежа, която имаше същата непроходимост. Изключих всички лампи освен една и се захванах с някаква книга. Часът бе десет и тридесет.

— Аз съм тук, капитане, и се радвам да ви видя.

Независимо от увереността, че Баркър ще се появи, сърцето ми подскочи и сякаш огромна тежест падна от гърба ми. Влетях вихрено в спалнята и го запрегръщах.

— Да знаеш, Баркър, аз как се радвам! Господи!

— Имам съобщение за вас, сър. — Той се усмихна и затвори малките си хитри очички. — Вече не е нужно да се крием. Никой няма да ви проверява. Сега положението ви е високо. Станахте един от тях. Добре направено, сър! Аз знам какво нещо е добрата работа.

Той извади пура, запали, седна и с възхищение ме загледа.

— Прекрасно извършена работа! — повтори той. — И без никаква тренировка. Аз не бих могъл да я извърша по-добре.

Поклоних се и му подадох шише с питие.

— Не, не — отказа ми той. — Ако вие сте в отпуск и се каните да легнете, добре. Но в нашата работа бедният Джон Ечемиченото зърно е само пречка.

— Хари, аз съм новак тук — казах с виновен вид и отместих недокоснатото шише.

Той ме погледна с одобрение.

— Когато мис Демърест ми разказа всичко — продължи той, — направо олекнах като перце. Доведете ми го, каза тя, веднага щом можете. Не е важно дали спя, или не. Искам да го видя. По всяко време, но без риск. Много иска да ви види, сър.

— Тя сама ми подсказа, че ще бъде в стаята си в полунощ.

— Отлично, ние ще бъдем там — кимна той. — Имате ли някакъв план? Да го смачкаме, искам да кажа.

Заколебах се. Мисълта, която се въртеше в главата ми, бе така неопределена, че трудно можеше да се нарече план. Дори за

разглеждане бе прекалено крехка.

— Не, Хари — отвърнах. — Още не съм запознат добре с обстановката. Трябва да се огледам и да свикна. Но знам, че ще освободя мис Демърест от Сатаната или ще умра.

Той ми хвърли поглед като уплашено куче.

— Капитан Къркхайм — каза той сериозно, — това е последното ви залагане. Най-последното, сър. Разбира се, добре е някой да ни подкрепи. И ако никой не разкрие какво замисляме. Но никой не ще тръгне срещу него, сър. Никой! Все едно да молите планината да се срути върху него и земята да го погълне.

Той помълча.

— Ето какво, сър. Ако се решите да се опълчите срещу него, аз съм с вас. Но трябва да ни е ясно, че други освен нас няма да има. Нямаме никакъв шанс да избягаме. Ако не той самият, неговите роби ще се погрижат за това. И още как ще го направят! Та ние им отнемаме рая! Това е самоубийство, капитане. И ако заподозрат мис Демърест... Боже, не искам и да си помисля! Не, трябва да намерим друг начин, сър.

— Искам да кажа, ако не се намери друг изход — уточних аз. — И ако се стигне до открита схватка, не ми се ще ти да участваш в нея. Сам ще се оправям.

— Капитане, чуйте ме. — Лицето му се изкриви, горната му устна затрепери, сякаш се накали да заплаче. — Не бива така да говорите с мен. Където сте вие, там съм и аз. Нима не сме партньори?

— Разбира се, че сме партньори, Хари — отвърнах му трогнат. — Но ако се стигне до... убийство, трябва да съм сам. Ти няма нужда да рискуваш живота си заради нас.

— Хайде де! — озъби се той. — Нямало необходимост! По дяволите необходимостта! Мислите, че ми е приятно да се пъхам между стените като стар плъх? Не бих казал нито една лоша дума срещу приличен затвор. Но тук е истински ад! А вие с мис Демърест сте като мое семейство. Не ми казвайте нищо повече, сър! Нито дума повече!

— Е, Хари, нямах това предвид — и го потупах по рамото. — Исках да кажа, че ако се стигне до най-лошото, остави на мен Сатаната, а ти се опитай да спасиш мис Демърест.

— Ние ще бъдем заедно, капитане — продължи упорито той. — Ако се стигне до убийство, аз съм с вас. — Поколеба се, преди да допълни: — Как бих искал, бога ми, да съм сигурен, че честен куршум ще го настигне!

Баркър бръкна в раната ми. Прекалено се бе доближил до най-съкровения ми съмнение.

— Млъкни, Хари! — рязко казах аз. — Нали първото, което ми съобщи, бе, че Сатаната е също такъв човек, както аз или ти. И че той може да загине от нож или куршум. Защо сега говориш друго?

— Просто блъфирах — замърмори той. — Хвалех се и така си поддържах смелостта. Не може да се нарече напълно човек, сър. Казах, че не е Сатаната. Но не казвам, че не е и дявол. О, боже, колко е грамаден! — завърши безпомощно.

Безпокойството ми се усили. Аз си мислех, че ще ме подкрепи липсата на суеверия у Баркър спрямо Сатаната, но сега същите тези суеверия го бяха обхванали и него. Тогава ще опитам да го подиграя.

— Гледай ти! — усмихнах се аз. — Смятах те за печено момче, Хари. Сатаната заявява, че идва направо от ада. Разбира се, казваш си ти, откъде другаде ще се вземе? Сигурно ако някой ти разкаже приказката за Червената шапчица, всяка старица с шал ще смяташ за вълк. Тогава се скрий под масата, момко.

Той ме погледна сериозно:

— Зад него е адът. И знае всички пароли за там.

Започнах да се ядосвам. Спорейки с него, всъщност спорех със себе си. Хари просто изричаше на глас моите мисли, които сам не си признавах.

— Е, какво пък — казах по едно време, — щом смяташ така, значи той те е надвил. Следователно си безполезен за мен, Хари. Връщай се сред своите стени и си пълзи на воля, пълзи и ще си останеш жив. Дявол или не, но аз ще се бия с него.

Исках да го засегна, но за мое учудване, Баркър не се разсърди.

— И да е дявол, и да не е, аз съм с вас — спокойно каза той. — Напразно се опитвате да ми объркате главата, капитане. Не е необходимо. Казах, че ще бъда с вас. Стига ми да пълзя като плъх в стените. Това е всичко, капитан Къркхайм.

У Баркър имаше някакво странно достойнство. Усетих, че лицето ми пламна. Той проявяваше истинско мъжество. И естествено, по-

добре бе да си каже страховете, отколкото да ги натика вътре в себе си. Протегнах му ръка.

— Прости ми, Хари... — започнах аз.

— Не трябва, сър — спря ме той. — Но тук има толкова неща... за които нищо не знаете... Ала аз знам. И вероятно не е зле да ви ги покажа. Може би ще видите един или два вълка. Колко е часът?

Гласът му звучеше твърдо, а аз се усмихнах, вътрешно доволен. В този малък на ръст човек се усещаше стомана. Той, разбира се, ми хвърли ръкавица. Погледнах часовника си.

— Единадесет и двадесет — отвърнах. — Помните ли, че имам среща в дванадесет? Води ме, Макдъф!

— Ризата ви, сър — каза той, — ще бъде като истински маяк в тъмнината. Затова се преоблечете.

Бързо измъкнах най-незабележимата риза от шкафа.

— Револвер имате ли? — попита той.

Кимнах и посочих под лявата си мишница. В клуба си бях попълнил арсенала, който Консърдайн безмилостно опустоши.

— Пъхнете го в чекмеджето — нареди той за мое най-голямо учудване.

— Защо?

— Ще се изкушите да го използвате, капитане.

— Дори и да е така, ще имам достатъчно основание за това.

— И същевременно ще вдигнете тревога — допълни Баркър. — Револверът може да ни послужи или да ни навреди, но повече ще ни навреди. Нали не искаме да оповестяваме нашето пътуване, капитане?

Уважението ми към Хари стремително нарастваше. Скрих револвера във вазата наблизо, а кобура пъхнах под възглавницата.

— Оставям те, о, изкушение — казах патетично. — И сега какво?

— Пантофите? — обяви Баркър и ми подаде чифт домашни пантофи с дебела гумена подметка. — Боксовете — и пъхна в ръцете ми двойка прекрасни медни боксове.

Пъхнах пръстите си в тях.

— Добре — прецени той. — Те не са далекобойни пистолети, но ако се стигне до бой, ще се постареем да се справим колкото се може по-тихо. Трябва да действваме бързо и твърдо, сър!

— Да вървим — предложих аз.

Той изключи светлината в гостната. Върна се в спалнята, като стъпваше абсолютно тихо, и ме хвана под ръка. Заведе ме до стената.

— Хванете се за рамото ми и вървете след мен — заповяда.

Не долових шума на отместващата се стена и не видях в тъмнината разкрилия се отвор. Но ние минахме през това, което преди миг бе стена. Хари спря и сигурно върна отново на мястото панела. После зави на деветдесет градуса и тръгна надясно, аз след него. Преброих петдесет крачки преди да спрем. Коридорът беше дълъг. За миг запали фенерчето — бяхме пред един от малките асансьори. Баркър ме хвана за ръката и се качихме в него. Започнахме да слигаме. Той въздъхна с облекчение.

— Опасното бе дотук — зашепна, — следва по-лекото.

Спускането продължи дълго, поне така ми се стори. Когато спряхме, си помислих, че се намираме близо до основите на сградата, някъде под голямата зала.

— Вървим по един от неговите пътища — отново зашепна Хари. — Не мисля, че дори Консърдайн го знае. Но тук няма да срещнем Сатаната. И вие знаете ли защо? Искам нещо да ви покажа.

Минахме през широк близо три метра коридор, тъмен и мрачен като подземие на стар затвор. После през стената проникнахме в съседния коридор, преброих осемнадесет крачки и Баркър се спря и послуша.

Право пред мен се появи светла тънка ивица и бавно, бавно започна да се разширява. На фона ѝ се откри главата на Баркър, който внимателно се взираше в разтварящия се отвор. После уверено кимна и тръгна напред.

Оказахме се в тесен полутъмен коридор, в него двама души трудно биха се разминали. Подът бе покрит с някакъв черен полиран камък, който поглъщаше светлината, идваща от скрит източник. Стигнахме до края му. В продължение на тридесетина метра подът постепенно се спускаше надолу. Светлината бе мъждива и измамна — по-точно не бих могъл да определя.

— Прилича на входа в ада, нали? — прошепна Баркър. — Е, след минута-две сам ще разберете дали е така.

Той мрачно се запуска, аз след него. Стигнахме до място, което ме озадачи. Това бе рязка чупка, след нея нямаше никакво осветление; само светлината зад нас едва разсейваше мрака. Край не се виждаше.

Движехме се в сгъстяваща се тъмнина, но подът се изравни. Неочаквано Баркър спря и долепи устни до ухото ми.

— Легнете! Нито звук! Само гледайте. Става дума за живота ни! Дори не дишайте!

Погледнах в цепнатината и усетих да ме полазват хиляди мравки. Малко по-ниско от мен, на не повече от петнадесет метра, Сатаната седеше на черния трон върху червена възглавница. Облечен бе в алена мантия. Отстрани беше клекнал маймуноподобният палач Санчал. Отляво стояха още двама души със закрити лица. Единият държеше голяма амфора, а другият — златна чаша.

От пръв поглед разбрах смисъла на тази сцена — Сатаната разтваряше вратите на черния си рай пред пропадналите души на робите кефт. В краката на Сатаната бе коленичила жена. Русокоса, не изглеждаше стара и някога е била много красива. Тялото ѝ, все още стройно, се виждаше през бялата риза — единственото ѝ облекло. Очите ѝ с алчна настойчивост бяха устремени право към друга златна чаша, която държеше Сатаната. Устата ѝ бе полуотворена и устните притиснати силно към зъбите. Цялата трепереше и сякаш се готвеше да скочи.

Палачът размаха камшика и се ухили. Тя се дръпна уплашено. Сатаната вдигна високо чашата, прозвуча дълбокият му безизразен глас:

— Жено, ти, която някога бе Грета фон Бонхайм, знаеш ли кой съм аз?

Тя отвърна също безизразно:

— Ти си Сатаната.

— И какъв съм аз?

— Ти си моят Бог!

Усетих до мен как тялото на Баркър трепери. Мисля, че и аз трепнах. Нечестивата литания продължаваше.

— Ти не трябва да имаш друг Бог, освен мен!

— Аз нямам друг Бог освен теб, Сатана!

— Какво искаш, жено?

Тя поднесе свитите си ръце към сърцето си. Гласът ѝ трепереше, говореше толкова тихо, че едва разбихах казаното:

— Мъжа и детето ми, които умряха!

— Благодарни ми, те ще се съживят за тебе. Изпий това!

В гласа му прозвуча слаба насмешка, а в очите бе застинало издевателство, когато ѝ подаде чашата. Жената я хвана с две ръце и на един дъх я пресуши. После се поклони и се дръпна. Излизайки извън моето полезрение, тя стъпваше твърдо и лицето ѝ бе възторжено, устните ѝ мърдаха, сякаш разговаряше с някого, който вървеше до нея.

Отново усетих по гърба ми да пълзи студ.

В това, което наблюдавах, имаше нещо наистина дяволско, нещо, наподобяващо напълно Княза на мрака. То се проявяваше в студеното високомерие и гордост на Сатаната по време на тази богохулна литания. Личеше в лицето му, в святкащите очи, в позата на огромното му тяло. Нещо действително адско го владееше, излъчваше се от него, обвиваше го. Вече описах това впечатление — механизъм от плът и кръв, в който се е вселил дяволът. Погледът ми следеше жената, докато ми бе възможно. Помещението бе грамадно. През цепнатината виждах само една трета от него. Стените бяха от розов мрамор без никакви украшения, с отвори, прилични на ниши, закрити със сребърни завеси. Голям фонтан хвърляше звънтящи кристални струи вода в кървавочервен басейн. Навсякъде бяха разхвърляни кушетки от розов камък, покрити с прекрасни килими. На тях лежаха, като изпаднали в дълбок сън, мъже и жени. Само в полезрението ми преброих двадесетина. Таван не се виждаше.

Помислих си, че нишите със завесите са входиове към помещенията, където живеят робите.

Зазвъня гонг. Завесите се дръпнаха. Във всяка ниша стоеше по един роб, който не отделяше усърдни очи от Сатаната. Разтреперих се. Приличаше на излизането на прокълнатите.

Сатаната повика с пръст някого. До възвишението се приближи един мъж. Заприлича ми на американец от Запада. Висок и слаб, походката му издаваше човек, свикнал да язди. Лицето му бе орлово, такива често се срещат в планините. Силната бледност и липсата на зеници го караха да прилича на гротескна маска. Устата, необикновено тънка, излъчваше злоба. Подобно на жената и той легна на пода пред господаря си. Човекът с воал протегна чашата към онзи с амфората и той наля в нея зелена течност. После предадох чашата на Сатаната.

— Стани! — заповяда той.

Молителят скочи на крака, без да откъсва пламнали очи от чашата. Нечестивият ритуал започваше отново!

— Ти, човече, който бе Робърт Тейлър, кажи кой съм аз?

— Ти си Сатаната!

— И какъв съм аз?

Последва богохулното признание:

— Ти си моят Бог!

— Ти нямаш друг Бог, освен мен!

— Аз нямам друг Бог освен теб, Сатана!

— Какво искаш, човече?

Робърт се изправи и гласът му изгуби безжизнеността си. Лицето му стана жестоко като на палач.

— Да убия човека, когото мразя... да го намеря... унищожа... да го убия бавно, много пъти!

— Ти вече веднъж го уби... прекалено бързо — злобно каза Сатаната и добави без изражение: — Благодарение на мен ти ще намериш този, когото мразиш, и ще го убиеш както желаш! Пий!

Той подаде чашата. Още два пъти звуча гонгът и още два пъти иззад сребърните завеси се появяваха обречените с бледите лица и алчните очи и изчезваха. Един от мъжете замоли власт над животинското царство. Другият — рай, пълен с жени. Сатаната им ги обеща и им даде зелената течност.

Кефт! Най-силният дяволски наркотик, който даваше на пиещите илюзията за изпълнено желание. А после обръщаше мозъка към самия него и го изяждаше. И дяволската алхимия поглъщаше душата.

Гледах като омагьосан. Ева бе забравена. Но ако аз я бях забравил, Баркър още помнеше. Цепнатината, през която гледахме, се затвори. Той ме докосна и ние станахме. Безшумно се оттеглихме през неприятния черен коридор.

Гадеше ми се.

Каква прекрасна картина — Сатаната, къпец се сред поклонението на своите роби, разпределя любов и омраза, тъмна власт и похот, раздава подигравателно и безпристрастно всекиму това, което той или тя най-много желае.

Да, това са илюзии. Но по-реални за наркоманите от живота без проклетата напитка.

Но, боже, какво ще бъде тяхното пробуждане? И след пробуждането — изпепеляващият стремеж към бягство от

действителността. Да се върнат в света на илюзиите, чиято врата се отваря само от кефта!

Не е чудно, че онези тримата в музея отидоха на смърт, като сляпо се подчиняваха. И дори Сатаната да не е този, за когото се представя, поне не е лишен от сатанинска сила.

Докато размишлявах така, не обръщах внимание накъде се движим и сляпо вървах след Баркър.

— Е, не бях ли прав? — неочаквано ми зашепна той. — Нима това не е вратата към ада? Кой според вас е, Сатаната?

Дойдох на себе си.

— Продавач на наркотици. Бардак а ла Риц. И нищо повече. Виждал съм такива свърталища за пушене на опиум в Китай, че това в сравнение с тях е просто землянка. И там наркоманите са готови да ти прережат гърлото само за една доза, както и тези роби на Сатаната.

Нито едно от тези твърдения не бе пълна истина, но ми бе приятно да говоря така.

— Така ли? — цинично ме попита Баркър. — Е, какво пък, мислете както си искате. Надявам се, че наистина мислите така, капитане.

Аз също се надявах.

— Тихо! — изведнъж прошепна той.

Движихме се като два призрака през мрака на коридора. Имах неясното впечатление, че използвахме няколко асансьора. И нямах никаква представа къде се намира моята стая.

— Стигнахме — прошепна Баркър и спря, като се заслушваше.

Пъхнах в джоба си часовника, за да не ни издаде светещият циферблат. Неволно го погледнах. Беше почти дванадесет и половина. Баркър леко ме побутна напред. Усетих слаб, едва доловим аромат.

Ева! Ние бяхме в нейната стая.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Изпреварили сме я — непредпазливо изрекох аз.

Чу се шум, някой седна в постелята.

— Кой е тук? — прозвуча тихият глас на Ева. — Пръстът ми е на звънеца.

— Аз съм, Джим — отвърнах бързо и също така тихо.

— Джим! — Засенчената лампа светна. — Къде беше? Ужасно се изплаших за тебе!

Ева се подпираше на възглавницата, кафявите ѝ очи бяха широко отворени и проблясваха, а разкошната ѝ бронзова коса бе леко разрошена. Приличаше на малко, току-що събудило се момиче. И изглеждаше най-прекрасна от всички. Всеки път, когато я виждам, ми се струва все по-хубава. Дори си помислих кога ще спре. Сега бе облечена в очарователен дантелен розов пенъоар. И знаех, че през целия си останал живот при вида на такава дреха сърцето ми ще започва да бие по-силно, дори да виси на някоя витрина.

Тя се измъкна от леглото, дотича при мен и ме целуна. Беше толкова приятно, че забравих всичко друго на света. Чух странни звуци зад мен. Хари се поклащаше наляво-надясно, стиснал ръце и полузатворил очите си, лицето му бе напрегнато в екстаз и тихо пееше като влюбен папагал. Той наистина бе сантиментален, този дребничък крадец Хари.

Ева го погледна и се разсмя.

— Ако искаш да кажеш: „Благославям ви, деца мои“, хайде, Хари — палаво каза тя.

Той примига, усмихна се унесено и дойде на себе си.

— Спомних си за нас с Меги — изрече малко тъжно Хари. — Как се срещнахме. Сърцето ми се стопли.

— Е, достатъчно — казах аз, — предполагам, че можем да започнем съвещанието. Имаме много въпроси за разглеждане, а времето ни е малко. Ева, могат ли да ни прекъснат?

— Едва ли — отвърна тя. — Откровено казано, тук никой не обръща внимание на нощните срещи. Всички си траят и не идват без покана. От друга страна, Джим, ти не си човекът, когото биха предполагали, че ще срещнат тук. Нашето взаимно отвращение е добре известно...

Сатаната непременно ще узнае... И тогава...

Нямаше нужда да завършва. Ясно си представих какво ще направи Сатаната.

— Трудно ще обясним и присъствието на Баркър — допълни тя.

— Е, Хари — попитах, — ще ви потърсят ли?

— Не, ако не стане нещо необичайно. Ако ме потърсят в стаята ми, ще кажа, че съм работил на друго място. Сатаната няма да ме търси, това го знам със сигурност.

— Какво пък, ще трябва да рискуваме — реших аз. — Но ще говорим тихо и без да палим светлината.

Ева побърза да загаси лампата и дръпна тежката завеса от прозореца. Слабо светеше луната, закривана от дантелени облаци. Аз и Баркър преместихме кушетката в тъмната част на стаята, тримата седнахме на нея.

Няма смисъл да предам какво говорехме. Но до нищо определено не стигнахме. За миг припламнаха няколко плана и веднага изгаснаха като падащи звезди. Аз още се намирах под впечатлението от видяното в нечестивия храм на Сатаната и не можех да се отпусна. Не ме изоставяше гадното предчувствие, че усилията ни са напразни. Ние бяхме като мухи в паяжината на стената на храма с отпечатъците на стъпките. Щом се отлепахме от една нишка, попадахме на следващата. Но присъствието на топлото Евино тяло, притиснало се към мен, нейната храброст и доверие ми помагаша да се боря с изчезващата ми увереност. Изход има! Трябва да има!

Мина повече от час, а не намерихме никакъв изход. Баркър започна да нервничи и да се върти на мястото си.

— Хари, какво става? — не изтърпях най-последно.

— Почвам да се безпокоя, сър — отвърна той. — И не зная защо. Но чувствам, че нещо не е наред.

Това ми се стори забавно.

— Дявол да го вземе, ти си прав — не сдържах насмешката си. — През цялото време се опитваме да въведем някакъв ред.

— Не. — Той бе упорит. — Аз... аз... съм обезпокоен. И никога не го чувствам, ако не ни чака нещо ужасно. Капитане, мисля да кажем довиждане на мис Демърест и да тръгваме.

Заколебах се. Както вече споменах, ние доникъде не бяхме стигнали. Всеки миг някой от нас можеше да бъде осенен от блестяща мисъл, която ще ни открие пътя към свободата. Но най-важното бе, разбира се, че не исках да се разделям с Ева. Ала и да не обърна внимание на безпокойството на дребното човече също не биваше. Ако той си тръгне и не може да се върне? Тогава аз ще се окажа в трудно положение. Нямах и най-малката представа къде се намира сега жилището ми и как да стигна дотам.

— Ние установихме какво не може да ни помогне — каза Ева. — Малко е изтъркано, но и това е някакъв прогрес. Денят ще донесе нови идеи. Нека утре вечер се срещнем отново.

— Добре — съгласих се аз. — Да вървим, Хари.

По неволната му въздишка разбрах колко е обезпокоен.

Ева пусна завесата и се дръпна от прозореца. В стаята стана тъмно. Тя ме стисна за ръката, после ме прегърна.

— До утре вечер има толкова много време, скъпи Джим — прошепна Ева.

— Побързайте, капитане! — чух шепота на Баркър. — Побързайте!

Внимателно тръгнах към стената.

— Боже господи! — изтръгна се от Хари.

В гласа му имаше ужас. Аз скочих напред. Лъч светлина падна върху лицето на Хари. Някаква ръка се стрелна от мрака като змия и го хвана за гърлото. Лицето му се изкриви от болка, ръцете напразно се опитваха да разтворят смъртоносната хватка.

Светлината ме удари в очите и ме заслепи. Гмурнах се напред. Преди да докосна някого фенерът падна на килима и тялото на Баркър се плъосна отгоре ми като торба пясък, изритана от слон. Отлетях назад. В стаята лампите светнаха.

Срещу мен с насочен пистолет стоеше Консърдайн. Очите му гледаха студено и заплашително. От тях вееше смърт. После погледът му се прехвърли върху Ева. Лицето му се смекчи, сякаш някакъв страх падна от плещите му. Замести го израз на удивление, примесен с недоверие. То отново стана твърдо и жестоко. Дулото на пистолета,

сочещо право в гърдите ми, не трепна. До краката ми зашеметеният Хари напразно се опитваше да стане, като дишаше тежко. Аз му помогнах да се изправи.

— Ева, какво правят тук тези хора?

Докторът говореше спокойно и равномерно, но личеше, че едва се сдържа. Разбрах по бързата смяна на изражението на лицето му какво си е помислил. Първоначално, че сме проникнали в стаята на Ева с някакво лошо намерение. После — подозрение спрямо самата Ева.

Трябваше да разсея това подозрение. Ева не бива да бъде забъркана. Нека заложа на първата карта на Консърдайн. Преди девойката да успее да отвори уста аз заговорих.

— Вие сте твърде... стремителен, Консърдайн — опитах се да говоря със същия равномерен глас като неговия. — Но ви помага този пистолет, който е насочен към човек без оръжие. Да си призная, стана ми скучно и реших да се върна към играта на бридж. Но се заблудих във вашия дяволски лабиринт. Натъкнах се на този човек, който ми каза, че работи тук. Помолих го да ме заведе до стаята ми. По някаква зла ирония на съдбата той направи най-глупавата възможна грешка и ме доведе тук при мис Демърест. Повярвайте ми, аз така се стремях да се махна оттук, както тя да ме изхвърли. Вярвам, че и самата мис Демърест ще потвърди думите ми.

Обърнах се към нея. Подхвърлил ѝ бях достатъчно правдоподобна версия.

Консърдайн не ми обръщаше никакво внимание.

— Ева, попитах какво правят тези хора тук? — повтори той.

Девойката спокойно го гледаше известно време, после се приближи и застана редом с мен.

— Доктор Консърдайн — каза тя, — мистър Къркхайм лъже като джентълмен, за да ме спаси. Истината е, че аз го помолих да дойде при мен. А мистър Баркър помолих да го изпрати до тук. И двамата не са виновни в нищо, освен че учтиво изпълниха молбата ми. Отговорността е само моя.

Вените на слепоочията на Консърдайн се издуха и пистолетът затрепери в ръката му. Лицето му пламна и ледената ярост отстъпи място на горещ гняв. Едва ли бе станал по-малко опасен, но Ева го познаваше по-добре и инстинктът ѝ подсказваше какво да прави.

— Така значи — изхриптя Консърдайн. — Искате да ме направите на глупак, а? Не обичам това! Не обичам да ме мамят! Отдавна ли се познавате?

— Никога не сме се виждали, преди вие да ни запознаете — каза Ева.

— А защо тогава сте го повикали?

— Искам да се махна от Сатаната — спокойно отвърна девойката. — Какво друго може да ме интересува?

Той я гледаше с пламнали очи.

— И защо мислите, че той ще ви помогне?

— Защото го обичам! — тихо каза Ева. — И защото той ме обича!

Докторът ни изгледа с интерес. После внезапно гневът му се разсея и очите му се смекчиха.

— Боже господи! — възкликна той. — Та вие сте същински деца!

Ева му подаде ръката си. Той я взе и леко я потупа. Огледа ни внимателно, сякаш бяхме нов и удивителен предмет за него. Включи всички лампи освен онази, затъмнената, до леглото на Ева, отиде до прозореца и погледна зад завесите. И едва тогава се върна при нас.

— Нека обсъдим това — предложи той. — Простете ми, Баркър, наистина едва не ви удуших. Простете ми, Къркхайм, че ви блъснах толкова силно. Простете ми и че не съм ви оценил както трябва. Радвам се, че е така. Ева, не съм ви шпионирал. Напоследък често мислех за вас. Предположих, че още не сте заспала. И че един разговор — аз мога да ви бъда баща — ще ви помогне. Трябваше... нещо да ви кажа. Няколко минути се колебах. Казах си, ще отместя панела и ще погледна дали спите. Когато се реших да постъпя така, проходът се отвори и чух вика на Баркър. Това е всичко.

Аз му протегнах ръка. Баркър се усмихна сърдечно и козирува.

— Не е ли по-добре аз да си вървя, сър? — предложи той.

— Още не — каза Консърдайн. — Къркхайм, отдавна ли познавате Баркър?

— Той ми спаси живота, да, спаси го — намеси се в разговора Хари. — Измъкна ме от същински ад. И понеже си казваме истината, доктор Консърдайн, ще ви кажа, че съм готов да направя същото за него и младата лейди.

Накъсо описах запознанството си с Баркър. Докторът одобрително кимна.

— Преди всичко — каза той, — за да си изясним ситуацията, искам да ви опиша собствената си позиция. Слуга съм на Сатаната и съм свързан с него с клетва. Дадох я с отворени очи, като напълно съзнавах какво върша. За разлика от вас дойдох при него напълно доброволно. Разбирам, че клетвата ви, Къркхайм, е дадена под натиск и затова сте свободен в действията си, докато аз не съм. Нито ще наруша тази клетва, нито ще престъпя думата си. Освен това съм уверен, че направя ли го, няма да живея дълго. А аз глупаво съм привързан към живота. Разбира се, бих могъл да лиша Сатаната от удоволствието да наблюдава моите мъчения, но не вярвам в съществуването след смъртта и затова намирам, че животът понякога е доста интересен. Продължавам нататък. Имам определени жизнени стандарти, апетити, желания и пристрастия, които моята връзка със Сатаната ми помага да удовлетворявам. И освен това бях престъпник, когато дойдох при него. Аз още съм такъв, но без защитата му щях да бъда преследван престъпник. Ясно ви е, нали, каква е моята клетва. Затова мисля, че правилно ще ме разберете, когато ви обещавам и предлагам чисто негативна помощ. Ще ви предупреждавам за капаните, за да им се изплъзвате навреме, ще си затварям очите и ушите за всичко, на което бъда свидетел. Например днешното произшествие.

— Това е всичко, за което можем да ви молим, сър — отвърнах аз на тази реч. — И да си призная, дори е повече отколкото се надявахме.

— Сега ще ви кажа нещо, Къркхайм — продължи докторът. — Мисля, че имате малко шансове да победите Сатаната. Смятам, че избраният път ще ви закара в гроба. Казвам ви го, защото познавам храбростта ви и съм длъжен да изложа мислите си. Казвам го и на вас, Ева, защото и вие сте смела. Разсъдете, дете мое, ще позволите ли на любимия си да поеме този път, който почти неминуемо ще го насочи към смъртта или... ще направите нещо друго.

Погледнах Ева. Устата ѝ трепереше, в очите ѝ се четеше мъка.

— Какво... какво друго да направя, доктор Консърдайн? — прошепна тя.

— Вероятно да станете мисис Сатана! — отвърнах вместо нея. — Докато съм жив, няма да го допусна!

— Това се подразбира — спокойно каза докторът. — Но не това имах предвид... — Той се поколеба, хвърли бърз поглед към Хари и смени темата, по-точно върна се към предишната. — Разберете ме правилно, аз искам да спечелите, Къркхайм, във всичко, което не нарушава клетвата ми и не заплашва привичката ми да оставам жив, ще ви помогна или поне няма да ви преча. Но разберете, аз съм слуга на Сатаната. Ако ми заповяда да ви хвана, ще ви хвана. Заповяда ли да ви убия — ще ви убия!

— Умре ли Джим и аз ще умра. Убийте ли него, вие ще убийте и мен — спокойно изрече Ева.

Тя казваше истината. Той го разбра и потрепери.

— Въпреки това, дете мое, аз ще го направя.

Знаех, че говори истината, и Ева също го знаеше.

— Вие... вие започнахте... казахте за някакъв друг път... — започна тя, но се спря.

— Не искам от вас, Къркхайм, да ме посвещавате в плановете си — бързо я прекъсна докторът. — Само едно — искате ли да го убийте?

Заколебах се, въпросът бе опасен. В края на краищата Консърдайн сам ме предупреди, че не мога да му се доверявам напълно. Всъщност какви са границите на неговата клетва?

— Аха, значи включвате и това — така изтълкува мълчанието ми. — Единствено това не бива да правите. Единственото, което е невъзможно. Може би смятате, че ако останете насаме с него, ще успеете да го убийте? Къркхайм, казвам ви го ясно, Сатаната никога не остава сам. Винаги има скрита охрана — било в стените, било в скривалища. Те ще ви застрелят, преди да дръпнете спусъка. Освен това Сатаната мисли необикновено бързо. Той ще долови мисълта ви, преди тя да започне да се претворява в действие. Ако се опитате да го убийте в присъствието на други хора, ще ви хванат, преди да стреляте втори път — при условие че успеете изобщо да стреляте. Той притежава нечовешка жизненост. Един или два куршума няма да го убият. Но най-важното е, че никога няма да достигнете до тази възможност.

Консърдайн не знаеше всичко — това бе ясно. Ако се разшири цепнатината в робската зала и през нея се провере дулото на пушка, не бих се обзаложил за живота на Сатаната. Разбира се, при условие че в основата си е човек.

— Продължавам. — Той сякаш прочете мислите ми. — Да предположим, че го убиете. Спасението ви още не се вижда. Най-добре ще бъде веднага да ви убият. На земята няма такова място, където да се скриете от отмъщението на неговите хора. Защото Сатаната не управлява единствено със страх. О, съвсем не. Както самият той ви каза, добре плаща на слугите си. Продължението на службата означава благополучие, разкош, власт, безопасност, въобще голяма част от това, за което хората се борят и сражават. Сатаната си има и светла страна освен тъмната. И хората му са разпръснати по цялата земя. Доста от тях заемат такова положение в обществото, за което дори не сте сънували. Нали е така, Ева?

— Така е — съгласи се тя и в очите ѝ се промъкна безпокойство.

— Тронът на Сатаната не се крепи само върху превитите гърбове на робите — продължи той. — Както навсякъде и винаги, има принцове и легиони. Та аз не вярвам, че ще успеете да го убиете. Ако се опитате и не постигнете целта си, ще умрете от страшна смърт. И Ева няма да бъде спасена. Убиете ли го, пак ще загинете. В такъв случай Ева ще се избави от него. Но дали тя е съгласна да получи свободата си на такава цена?

— Не! Не! — възкликна тя и застана пред мен, като разпери ръце. По лицето ѝ се изписа отчаяние.

— Консърдайн — рязко попитах аз, — защо Сатаната крие ръцете си под мантията, когато някой се качва по стълбата?

— Какво? — Той ме погледна втренчено. — Какво имате предвид?

— Три пъти го видях да седи на черния трон — поясних аз. — Два пъти с Картрайт и един път с мен. Той натиска лоста и си прибира ръцете под мантията. Какво прави там с тях, Консърдайн?

— Искате да кажете, че стъпалата са мошеничество? Ама че глупост, Къркхайм! — Предположението ми сякаш го развесели, но забелязах, че силните му ръце се свиха в юмруци.

— Нищо не искам да кажа — отвърнах аз. — Просто... размишлявам. Вие сигурно неведнъж сте виждали да се изкачват по стъпалата. Но поне един път ръцете на Сатаната да са били въвн от мантията? Спомнете си такъв случай, Консърдайн?

Той замълча. Виждах как се опитва да си спомни всички онези, които светещите отпечатъци мамеха. Лицето му пребледня.

— Не мога да кажа — проговори накрая. — Не съм обръщал внимание. Но ми се струва, че... не съм видял... — Той скочи на крака като пружина. — Глупости! Дори да е така... нищо не означава!

Бях стрелял напосоки. Е, не беше съвсем така. Изрекох една неясна мисъл, едно подозрение, което възникна у мен, докато чаках Баркър.

— Не? Значи вие смятате, че Сатаната с неговата любов към детайлите, с пресмятането на всяка възможност ще позволи на случая да го управлява? Досега някой да е спечелвал короната и скиптъра?

— Да. — Този отговор до известна степен ме смути. — За нещастие на съмнението, което вселихте в душата ми, Къркхайм, печелили са. Аз съм със Сатаната осем години. През това време три пъти виждах да се изкачват победители.

Това ме разтърси като удар право в лицето. За миг млькнах, но не и Ева.

— И какво стана с тях? — поинтересува се тя.

— Е — погледна я с безпокойство той, — един от тях поиска нещо... особено. Той умря след шест месеца.

— Аха — възкликна Ева, — значи той умря. А другите?

— Една жена загина в самолетна катастрофа между Лондон и Париж. Тя пътуваше към това, което искаше. Дори Сатаната не можеше да я спаси. Всички изгоряха.

— Какво нещастие, нали? — невинно подхвърли Ева. — И двамата са загинали. А какво стана с третия?

— Не знам — почти гневно отвърна Консърдайн. — Предполагам, че е добре. Той замина за Азия. Искаше да получи нещо като малко кралство, където да прави каквото си поиска. Сатаната му го даде.

— Добра равносметка — заразмишлява Ева, — двама мъртви, един изчезнал. Но няма нищо не сте чули за него, доктор Консърдайн? Не можете ли да разберете какво е станало с него? Може би и той е умрял, като онези двамата щастливци?

— Както каза Ева, двамата не са живели дълго — намесих се аз, — а третият е под съмнение. На мястото на Сатаната, Консърдайн, не би ли ви хрумвало да поддържате надеждата у претендентите, показвайки им от време на време, че могат да спечелят голямата награда? Аз бих го направил. И ще подбера такива, които да не

преживеят дълго. Или ако са яки и здрави, може да се устрои някакъв нещастен случай. Като например самолета, който споменахте преди малко.

— Да го вземат дяволите! — въздъхна Хари. — Каква свиня е! Никак не му е трудно да го осъществи. И го е направил, кълна се!

— Та какво прави Сатаната с ръцете си, докато са под мантията? — потретих въпроса си.

— И какво е станало с последния печеливш? — допълни шепнешком Ева.

Консърдайн трепереше, на челото му изби пот.

— Чуйте ме, Консърдайн — започнах аз, — вие споменахте, че не обичате да ви правят на глупак. И не обичате да ви мамят. Нека допуснем, че Сатаната ви премята грандиозно... Какво следва от това?

Видях колко трудно се сдържа и това ме изплаши. Та аз нямах никакви доказателства. И ако докторът реши, че съзнателно го насочвам към... Но аз не го мамех. Съмненията ми са напълно основателни. Сатаната криеше ръцете си под мантията. И нещастията с печелившите ги знаеше той, а не ние.

— Баркър — обърна се той към Хари, — вие сте виждали механизма, който по думите на Сатаната избира светещите следи, нали? Така ли е, както той казва?

Дребничкият крадец стисна ръце, погледна ги жално, после обърна очи към мен и накрая се спря на Ева. Два-три пъти преглътна.

— Отговаряй! — заповяда Консърдайн.

— Помогни ми, Господи! Капитане! — обърна се отчаяно към мен. — Никога през живота си така не съм искал да излъжа, както сега. Бих казал, че не съм видял нищо или че механизмът не ръководи проклетите следи. Господ да ми е на помощ, мис Демърест, виждал съм този механизъм. И той наистина избира отпечатъците, доктор Консърдайн. Казвам ви, той наистина работи!

Е, какво пък. Теорията ми е разбита на пух и прах. За миг се надявах дребното човече да е по-дипломатично. Да каже например, че не е виждал механизма. Но не можех да му забраня да казва истината.

— Всичко е наред, Хари — весело казах аз. — Ние се стремим към истината. Казаното от тебе решава въпроса, поне така мисля.

— Исках да излъжа, капитане — той почти се разплака, — но да ме вземат дяволите, не мога.

Неочаквано забелязах, че Консърдайн започна да се държи странно. Не ми изглеждаше вярата му в Сатаната да се е върнала и укрепнала, но като че ли беше още по-разтревожен.

— Баркър — каза той, — най-добре си идете. Аз ще покажа на капитан Къркхайм пътя до стаята му.

Хари се насочи към една от стените и оттам жално ни се поклони. Панелът се плъзна безшумно и той изчезна в разкрилия се отвор.

Консърдайн се обърна към нас.

— Сега, Ева, ето защо дойдох. Казах, че много съм мислил за вас. Исках да ви спася от Сатаната. Имах предложение. Идеята заимствах от Шекспир. Нали помните как честният свещеник се опита да съедини Ромео и Жулиета и да измами враждуващите семейства? Техният Сатана в известен смисъл.

— Питие, от което Жулиета изглеждала като мъртва — прошепна Ева.

— Точно така — кимна Консърдайн. — Исках да ви предлага нещо подобно. Моите медицински познания ми дават възможност да направя така, че здравето, красотата, духът ви, с които така привличате Сатаната, да помръкнат за известно време. Да ви поставя в положение, което да направи невъзможни неговите планове спрямо вас, поне в близкото бъдеще. И да ви държа така, докато не намери достойна замяна за родителските си инстинкти... или не се случи нещо друго. Разбира се, много е рисковано, Ева. Очакването може да бъде прекалено дълго... и аз да не съм в състояние да ви върна това, което съм ви отнел. Но вие може да предпочетете риска... пред обятията на Сатаната. Исках да ви предлага сама да вземете решение.

— Искали сте? — Ева сякаш престана да диша. — Ще рискувам. О, докторе, това наистина е някакъв изход!

— Нима? — рязко попита той. — Аз вече не мисля така. Ако си спомняте, в оригинала, откъдето взех идеята, планът пропаднал заради Ромео. Аз не подозирах, че вие си имате Ромео.

— Не ви... не ви разбирам напълно — прошепна Ева.

— Дете мое — той взе ръцете ѝ, — искате ли да се откажете от любимия? Никога да не го виждате, никога да не разговаряте с него, никога да не си пишете? Не с дни или седмици, дори месеци, а дълги

години? Да убиете любовта си към него и да живеете само със спомени!

— Не — отвърна направо Ева и тръсна къдравата си глава.

— Но дори да я убедите, Консърдайн, как мислите, какво ще правя аз? — Това предложение възбуди у мен негодуване и опърничав гняв. — Ще скръстя ръце, ще вперя поглед в небето и ще занареждам: „Да бъде твоята воля“? О, не, не е за мен!

— Никого не убеждавам — спокойно отговори докторът. — Само подсказвам единствения възможен изход. Ако постъпя както предлагам, какво би станало? Ще я лекувам известно време, така че Сатаната сам да се увери в неуспеха на лечението. Тогава той ще нареди да я дадат в някаква болница, където ще я лекуват други доктори. Затова симптомите не бива да бъдат фалшиви. Не съм само аз медик сред обществото на Сатаната. Тук има и други прекрасни специалисти. А и да ги нямаше, той щеше да ги наеме. И ще я лекуват дотогава, докато не се разбере, че болестта на майката представлява неизбежна слабост за бъдещото потомство. Прости ми, дете мое, но трябва да казвам нещата направо, нямаме време за празни приказки. Специалистите бих измамил. На времето бях много добър... — той помълча малко и въздъхна тъжно, — е, не е чак толкова важно. Но Сатаната е избрал именно вас, Ева. Лесно няма да се откаже. Ако му бяхте нужна само като жена, щеше да бъде много по-лесно. Но вие сте нещо повече за него. Трябва да му родите син. Колкото и да ми се доверява, само по моите думи няма да се откаже от вас. Трябва да се убеди... да изчезнат всички съмнения... и в това се крие опасността за вас... дори може би вашата смърт.

Той млъкна и погледна със съжаление в обезпокоените ѝ очи.

— Рискът е прекалено голям — казах аз. — Нека отначало опитам по моя начин, Консърдайн.

— Прав ви път, Ромео — усмихна се той леко. — Ще ви се наложи, Къркхайм. Вие направихте другия начин невъзможен. Смятате ли, че животът ви без Ева няма смисъл?

— Не смятам, а знам със сигурност — отвърнах рязко.

— И вие, Ева, чувствате същото... към Джим?

— Да — тихо каза тя. — Но ако трябва... да спася живота му...

— Нищо няма да стане — отвърна Консърдайн. — Познавам доста добре хората. Каквото и да решите, Ева, той ще се опита да ви

освободи. А и вие няма да седите с покорно скръстени ръце. Рано или късно ще се издадете. Тогава ще трябва да се разделя с глупавата ми привързаност към живота. Това не мога да допусна. Но нека допуснем, че избягате. Къде ще се скрият двата заека от гонещите ги хрътки? Кучетата на Сатаната не знаят почивка. Вие винаги ще живеете със страх. Струва ли си такъв живот? Възможно е да имате дете? Сигурни ли сте, че Сатаната ще го пощади? Той умее да си отмъщава. И така, повтарям въпроса си: струва ли си такъв живот?

— Не — отвърнах аз решително, а Ева въздъхна и поклати глава.

— Какво трябва да правим тогава?! — прошепна тя.

Консърдайн започна да се разхожда из стаята. Спря пред мен и аз отново видях изпъкналите като възета вени на слепоочията му. Очите му се превърнаха в студена стомана. Той три пъти ме удари с юмрук в гърдите.

— Разберете какво прави Сатаната с ръцете си под мантията!

Обърна се рязко, като явно не се доверяваше повече на самообладанието си. Ева и аз го гледахме и се чудехме на силата на обхваналия го гняв.

— Да тръгваме, Къркхайм. — Той се овладя. И като прекара пръстите си през косите на Ева, ласкаво ги разроши. — Същински деца — повтори и се запъти бавно и предпазливо към панела.

— До утре вечер — прошепнах на Ева.

Тя ме прегърна и ме целуна.

— До утре, скъпи Джим — прошепна.

Когато излизах, аз се обърнах — тя продължаваше да стои в същата поза, с разперени ръце и широко отворени печални очи. Малко момиче, което се бои да легне в леглото си. Усетих сърцето ми да бие силно. Решителността ми се върна. Стената се затвори.

Вървах мълчаливо след Консърдайн към моята стая. Когато стигнахме, той влезе вътре заедно с мен и няколко секунди ме гледа мрачно. Неочаквано се почувствах смъртно уморен.

— Надявам се да спите по-добре от мен — каза той неочаквано и изчезна.

Бях прекалено изморен, за да размислям над думите му. Изхитрих се по някакъв начин да се съблека и заспах, преди да се завия...

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди ме телефонът. Още не бях се разсънил напълно и без да съзнавам къде се намирам, вдигнах слушалката. Гласът на Консърдайн ме поля като студен душ.

— Добро утро, Къркхайм. Не бих си позволил да прекъсвам прекрасния ви сън, но си помислих, че ще се съгласите да закусите с мен, а после да пояздим. Тук има отлични коне, утрото е толкова свежо и прекрасно, че е просто жалко да се изпуска.

— Добре — отвърнах аз. — След десет минути ще бъда готов. Как да ви намеря?

— Позвънете на Томас. Чакам ви. — Той затвори телефона.

През прозореца слънцето сияеше. Погледнах часовника си. Наближаваше единадесет, бях спал почти седем часа. Обадих се на Томас.

Добрият сън, плаването в басейна и яркото слънце изместиха сянката на Сатаната отвъд хоризонта. Подсвирквайки си, с вътрешно разкаяние се надявах, че и Ева се чувства така прекрасно. Лакеят ми донесе костюма за яздене. Баркър би го нарекъл „истински разкош“. После Томас ме заведе в обляна от слънце старомодна и приятна стая, която имаше излаз към широка затревена тераса. До малки елегантни масички закусваха десетина души с приветлив вид. С някои от тях се бях запознал снощи.

В ъгъла се намираше Консърдайн и аз седнах до него. Хапнахме отлично, поне аз се насладих на храната, докато докторът явно мислеше за друго. Повече говореше и думите му, леко иронични, ми бяха интересни. За нашата среща в стаята на Ева не бе споменато нищо, дори намек. Аз, естествено, следвах неговия пример.

По едно време станахме и се запътихме към конюшнията. Консърдайн си избра силна черна кобила, която запръхтя насреща му, а аз — строен жребец. В лек галоп минахме покрай пистата с препятствия и навлязохме в гъсталаци от млади елхови и дъбови

дървета. Често срещаме хора от охраната, които се изпъваха и поздравяваха Консърдайн. Яздехме мълчаливо.

Неочаквано излязохме от гората. Консърдайн дръпна юздата и конят му спря. Намирахме се на върха на нисък хълм. На стотина метра под нас блестеше водата на залива. А на четвърт миля навътре в морето гордо се полюшваше яхта красавица, дълга шестдесет и широка не повече от девет метра. Изглеждаше приспособена за океански плавания, здрава и бърза. Цялата блестеше с белотата си и позлатените си украшения.

— Това е яхтата „Херувим“ — сухо обясни Консърдайн. — Собственост на Сатаната. Даде ѝ това име, защото изглежда безупречна и невинна. Има и второ прозвище, но то е неприлично. Между другото, прави тридесет възела в час.

Погледът ми се прехвърли от яхтата на пристана. Край него беше наредена цяла флотилия от катери и бързоходни моторни лодки. Забелязах и старомодна къща, която се къташе сред дърветата малко встрани от брега.

Погледът ми следваше извивките на брега. На няколкостотин метра от пристана се издигаше купчина скали — грамадни камъни, оставени от древните ледници, които някога са покривали този остров. Трепнах и се вгледах по внимателно.

На една канара стоеше Сатаната в черната си мантия и скръстил ръце, гледаше сияещата яхта. Докоснах рамото на Консърдайн.

— Вижте — прошепнах неволно аз. — Сата... — и замълчах.

Скалата вече бе пуста. Бях си отклонил погледа за частица от секундата, но през това време той бе изчезнал.

— Какво видяхте? — запита ме Консърдайн.

— Сатаната — отвърнах аз. — Той беше на скалата. Къде ли се дяна?

— Там има тунел — равнодушно ме осведоми докторът, — който води от голямата къща до брега.

Той тръгна обратно към гората. Последвах го. Изминахме още четвърт миля и се оказахме на неголяма полянка, през която течеше бистър ручей. Консърдайн слезе от кобилата и метна поводите през шията ѝ.

— Искам да си поговорим — каза той.

Пуснах жребеца да пасе и се настаних до доктора.

— Къркхайм, заради вас светът под краката ми се разклати — започна рязко той. — Вие посяхте черно съмнение у мен. Едно от малкото неща, за които бях готов да си заложа живота, бе играта на Сатаната. Смятах, че седемте стъпки са честни. А сега... сега вече не мога да твърдя това.

— Значи, не вярвате на Баркър?

— Нека говорим открито, Къркхайм — студено ме предупреди докторът. — Вие предположихте, че Сатаната управлява кълбото от черния си трон със собствените си скрити ръце. Ако това е истина, той има достатъчно ум да направи така, че Баркър да не види нищо особено в механизма. Вие го знаете, затова, повтарям, нека говорим открито.

— Мисълта, че Баркър може би греши, ми мина през главата — отвърнах аз. — Но предпочетох сам да стигнете до нея. И без това бях казал достатъчно.

— Дори прекалено много — или малко... Вие посяхте у мен съмнението, следователно вие трябва да ме избавите от него.

— Какво искате да кажете?

— Само това, че сте длъжен да откриете истината. Върнете ми вярата в Сатаната или превърнете съмненията във факт.

— И ако направя второто... — започнах предпазливо.

— Ще му нанесете удар, по-силен от куршум или нож. Няма да бъдете сам в борбата. Обещавам ви това!

Гласът му беше хрипкав, дръжката на камшика се счупи с трясък в силните му ръце.

— Консърдайн — рязко го попитах, — защо толкова силно ви вълнува предположението, че Сатаната не играе честно? Мисля, че вие сте му най-приближен от тук присъстващите. Службата при него ви дава възможността да осъществите всичките си желания. Казахте, че той е вашият щит срещу правосъдието. Тогава какво значение има за вас дали играе честно със седемте стъпки, или не!

Той ме сграбчи за рамото и аз изстенах от болка.

— Защото над мен виси смъртната присъда на Сатаната!

— Над вас ли?! — възкликнах учудено и изпълнен с недоверие.

— Преди осем години получих тази присъда. Осем години ме изтезаваше според капризите си. Понякога намекваше, че може незабавно да изпълни наказанието. Понякога почти обещаваше да го

отмени. Понякога ме караше да мисля, че ще ми даде друга възможност да се изкача по стълбата. Къркхайм, не съм страхливец, но смъртта ме изпълва с ужас. Ако знаех, че е неизбежна, бих я посрещнал спокойно. Но смятам, че тя е вечна тъмнина, забрава и пълно унищожение. Нещо у мен не приема това, кара ме да се гърча от ужас и отвращение. Къркхайм, аз обичам живота! Ако играта е честна, той е в правото си. Но ако не е честна — значи през всичките тези осем години си е играл с мен, надсмивал ми се е, правил ме е за посмешище. И ще продължи да ми се надсмива, когато безропотно приема смъртното наказание, на което ме е обрекъл, защото аз вярвам, че съм свързан с дадената клетва. Това, Къркхайм, не може да се прости. Аз поне няма да простя! И не само това. Виждал съм множество мъже и жени, които изкачваха стълбата и рискуваха всичко само по една дума на Сатаната. Виждал съм как някои приемаха спокойно смъртта, както аз бих я приел. Но тяхната и моята чест, както се оказва, се основават на безчестие. Други си отиваха сломени и разплакани. Както например Картрайт. А Сатаната се смееше. И още много такива като мен живеят под заплахата за предстоящата присъда. И всичко това всъщност се постигало с белязани карти? Ако наистина е така, казвам ви честно, Къркхайм, то не бива да продължава! Не бива да продължава!

Той дръпна яката си така яростно, сякаш тя го задушаваше.

— Боже мой! — прошепна той. — Ще му платя! Ако е истина... С песен ще срещна смъртта... Но трябва да знам истината!

— Изчаках, докато самообладанието му се върне.

— Помогнете ми да разбере истина ли е — казах накрая. — Сам няма да успее.

Той поклати глава.

— Баркър ще ви помогне.

— Не искам да го излагам на риск. — Бях решил да прикривам дребното човече, колкото мога. — Ще ни се наложи да потичаме, Консърдайн. Ами ако срещнем някого, който не е настроен като вас? А тримата заедно бързо ще се справим.

— Не — упорито настоя той. — Защо именно аз? Това си е ваша работа, Къркхайм. Вие посяхте съмнението у мен и вие трябва да го разсеете. В края на краищата подозренията ви не се базират на доказателства. Две или три произшествия са лесно обясними.

Вероятността да грешите, е несравнимо по-голяма от възможността да сте прав. Защо тогава да си рискувам живота? И така отидох прекалено далеч. Обещах ви неутралитет и дори нещо повече. Но спирам дотук. Използвайте Баркър. Обещах нищо да не виждам и да не чувам, ако ви срещна по време на вашите... търсения. Но сега не мога да се обричам на сигурна гибел, като се присъединя към вас. Бях относително доволен от живота. Ако нещо бъркате, ще си запазя статуквото. Ако сте прав... тогава, повтарям, няма да сте сам. А дотогава — Майкъл Консърдайн упорито ще пази мястото си под слънцето.

Докторът извика черната си кобила и я яхна. Повече нямаше никакъв смисъл да продължаваме спора. Минахме през гората и след известно време се върнахме в замъка. Оставих Консърдайн в конюшната и се прибрах да се преоблека.

На леглото ми имаше бележка. Послание от Сатаната. Той се надяваше, че добре прекарвам времето си, както съм го заслужил, и иска днес вечерта да ме види. Точно в девет.

Останалата част на деня премина без произшествия. Колкото повече размишлявах над казаното от Консърдайн, толкова повече се съгласявах с неговата гледна точка. И настроението ми започна да се оправя. На вечерята отидох с повдигнат и безгрижен дух.

Както и вчера, на почетното място седеше Консърдайн. Мой съсед бе Кобхъм. А на отсрещната страна видях Ева. Тя не ми обърна никакво внимание. Но на мен ми бе трудно да не я гледам.

Кобхъм направо се наливаше. Кой знае защо, чувстваше някаква отговорност спрямо мен. На никого друго не обръщаше внимание и на мен не даваше. Приказваше интересно, но колкото повече говореше, толкова повече се изпълвах с отвращение към него. Кобхъм изложи теорията си за живота като проста електрохимическа реакция. Ясно ми даде да разбере, че нито индивидът, нито масите не означават нищо в смисъла на това, което обикновено се нарича човечност. Той беше потресаващо нечовечен.

Май към хората не изпитваше повече чувства, отколкото към епруветките си. Дори по-малко. Всъщност за него те бяха просто одухотворени мензурки, чието съдържание се различава до известна степен. И не виждаше причини да не ги разбива, опустошава или изменя съдържанието им чрез опити. Разказа ми за няколко ужасни опита с робите на кефт. Поне се надявах да е било с робите, макар той

да не спомена нищо за това. Като го слушах, си помислих, че Сатаната е по-човечен от него.

Кобхъм продължаваше да пие. Единственият резултат бе, че все повече се превръщаше в студено и нечовешко наукообразно.

— Във вашите ферменти, Къркхайм, се крият прекалено много чувства — каза той. — Вие вероятно смятате живота за нещо свещено, ако използваме досадния шаблон на изразяване; мислите, че не може да се унищожава без крайна необходимост. Глупости! Той не е посвещен от електрическият ток, който включвам и изключвам когато си поискам или от съдържанието на епруветките ми, чиято съдба решавам аз. Кога природата е давала нещо за отделния индивид? Неутрализирайте в себе си елементите, които ви размекват, Къркхайм, и ще станете велик човек. Мога да го направя, ако поискате.

Обещах му да си помисля.

Точно в осем и тридесет се появи Сатаната. Опитах се да отгатна къде ще се настани. Консърдайн му отстъпи мястото си.

Сатаната ме покани да седна от лявата му страна.

— Да прием за новия ми последовател Джеймс Къркхайм — вдигна той чашата си. — Много съм доволен от него.

Всички станаха и пиха за мен. Видях как Ева умишлено остави чашата си недокосната. По същия начин, сякаш тя го бе накарала, постъпи и Сатаната.

В осем и четиридесет и пет като по сигнал компанията започна да се разотива. След няколко минути останахме Сатаната, Кобхъм и аз. Учудих се, че Консърдайн също си тръгна. Слугите разчистиха масата и по сигнал на Сатаната изчезнаха.

— След три дни от Хавър тръгва кораб — неочаквано започна той. — Казва се „Астарта“ и е бавен като охлюв, но на него ще се намират няколко изключително красиви предмета. Смятам да предявя правата си върху тях. Там се намират платна на сър Джошуа Рейнолдс и на Ромни. Има сервиз от планински кристал: кана и дванадесет чаши, всичките гравирани чудесно и с вградени големи необработени сапфири и рубини. Най-вероятно са изработени в древния Крит за царица Пасифая. Във всеки случай са много стари. Неизвестният майстор е вложил в тях целия си гений. Дълго са пролежали в Кремъл. Комунистите ги продали. Има също и огърлица от изумруди, на всеки

от които е изгравирана глава от „Метаморфозите“ на Овидий. По света няма нищо подобно.

Той млъкна, после се наведе към мен.

— Аз трябва да ги имам, Къркхайм! Вие с Кобхъм трябва да ми ги донесете!

Не ми оставаше нищо друго, освен да се поклоня и да чакам следващите разяснения. Както забелязах, с идването на Сатаната Кобхъм нищо повече не пи и въобще не изглеждаше пиян. Той седеше мълчаливо, гледаше чашата си и потропваше по нея с пръсти. На пълните му устни играеше едва забележима цинична усмивка. Но усещах, че ме поглежда под око и сякаш чака нещо от мен. Каквото и да каже Сатаната, изглежда вече са го обсъждали заедно.

— Назначавам ви за ръководител — продължи Сатаната, — не само защото задачата изисква необикновена находчивост, но и заради точното изпълнение на инструкциите, което вие продемонстрирахте. Ще ви дам сега само общи указания, които трябва да обмислите. Подробните инструкции ще получите преди да отплавате.

Да отплавам! Значи Ева ще остане сама! Неспокойно се размърдах. Вероятно се появи загриженост върху лицето ми. Той я усети.

— Да — каза Сатаната, — прехвърлянето на ценностите ще трябва да стане в морето, преди пристигането на „Астарта“. Ще ви се наложи да участвате в нещо, което предразсъдъкът нарича пиратство, Джеймс Къркхайм. Каква романтика!

В бляскация му поглед прозираше едва забележимо злорадство.

— Вие притежавате романтична струнка. Признавам го, защото и аз я имам. Дори ви завиждам в известна степен.

— А аз съм ви благодарен — с усмивка посрещнах втренчения му в мен поглед, но дланите на ръцете ми изведнъж се навлажниха.

— „Астарта“ ще тръгне по южния маршрут — продължи той. — В това време на годината и на тези ширини бурите са малко вероятни. В деня на отплаването и вие и Кобхъм ще излезете в открито море с моята яхта, на която, както забелязах, днес така се любувахте. Освен екипажа с вас ще дойдат и десетина от моите консуматори на кефт. Ще ги ползвате в случай на непредвидени усложнения. Всички ще мислят, че „Херувим“ — прекрасно име, нали? — ще се движи край брега. Но още първата нощ корабът ще захвърли ангелската си външност и ще се

превърне в „Морски вълк“, яхтата на финансист с безупречна репутация, който в този миг, неподозирайки нищо, ще плава към Хавана. Това също е в случай на непредвидени усложнения. Разбира се, името „Херувим“ навсякъде ще бъде сменено с „Морски вълк“. След два дни в определен район вие ще настигнете „Астарта“ и ще я надминете, като останете невидими. Скоростта ѝ е петнадесет възела, а вашата — тридесет. Затова ще можете да я спрете, да вземете каквото ми е нужно и да се върнете — отново като невинния, безупречен „Херувим“ — два дни преди „Астарта“ да се появи в пристанището.

На сърцето ми олекна. Значи Сатаната не възнамерява да стори нищо на кораба и екипажа му. Иначе не би говорил за завръщането му.

Кобхъм се разсмя цинично. За миг Сатаната спря погледа си върху него. Химикът се раздвижи неспокойно на стола си.

— Вие, разбира се, сте предвидили как да спрем „Астарта“, сър? — запитах аз.

— Естествено — отвърна той. — Сега ще ви кажа как ще постъпите. През това време на годината на кораба не ще има повече от стотина пътници. Постарал съм се те да бъдат дори по-малко от обичайното. Някои от тях ще бъдат мои хора. Част от каютите са запазени за туристически клуб. Но колкото и странно да ви се види, тази поръчка ще бъде отказана малко преди вдигане на котвата. Клубът неочаквано е променил плановете си. Но щедрите му представители ще възмездят компанията за непредвидените загуби. „Астарта“ ще отплува по разписание, защото притежателите на вещите, за които ви казах, ще се безпокоят за сигурността им. Мисля, че на борда няма да има повече от тридесет души, от тях десет ще бъдат мои хора. Нали е прекрасно, Джеймс Къркхайм? Приближаваме се до нощта на вашето предстоящо приключение. През целия ден ще следвате кораба на десет мили разстояние. Очаква се нощта да бъде безлунна. В десет вечерта в салона на „Астарта“ ще има концерт. Няколко пътници ще празнуват семеен празник. Всички ще се съберат в салона, а вероятно и някои от офицерите ще ги почетат с присъствието си. Ще изключите светлините си и ще се приближите на четири мили. От „Астарта“ ще дадат сигнал, на който ще отговорите. В този миг двама души, поставени от мен, ще хвърлят няколко бомби в машинното отделение. Те са заредени с газ, изобретен от мистър Кобхъм. И веднага работещите там ще изгубят

всякакъв интерес към дейността си. Трети мой човек ще се вмъкне вътре и ще спре машините.

Сатаната замълча и започна да ме оглежда. Освен неговия усещане и погледа на Кобхъм. По някакво чудо не показах ужаса, който ме бе обхванал. С равнодушен тон и спокоен глас продължих разговора:

— И така, работниците от машинното отделение са отстранени. Какво ще последва?

Известно време Сатаната не ми отговори. Твърдият му като диамант поглед не се откъсваше от мен. Побързах да изгоня колкото се може по-далеч видението на хора, които се задъхваха и гърчеха на пода на машинното отделение. Издържах погледа му и се намръщих, сякаш бях удивен. Дали видя това, което бе искал, или не, не зная, но неочаквано неговата объркваша ме съсредоточеност се стопи.

— Какво ви става, Джеймс Къркхайм! — произнесе с благ глас. — Съвсем не е нужно да се убива. Газът на мистър Кобхъм не е смъртоносен. Той е сънотворен. Практически е с мигновено действие. За пет секунди приспива човек. И е напълно безвреден. Минават шест часа и спящите се събуждат дори без да ги боли глава. За какви кръвожадни чудовища ни взема той, Кобхъм!

Нещо ми подсказа да прикрия облекчението си по същия начин, както скрих и ужаса си.

— Остават офицерите и екипажът — равнодушно продължих аз. — Какво ще стане с тях? Казано честно, досега аз съм само зрител, пратеник. Къде са пиратските ми приключения?

— От този миг нататък нещата преминават във ваши ръце — отвърна той. — Ще се приближите до „Астарта“ и ще я превземете на бордаж с Кобхъм и още няколко души. Не е изключено да възникнат обстоятелства, които не съм могъл да предвидя, и затова разчитам на вашата изобретателност и храброст. На „Астарта“ ще възникне паника и хаос. Не бива да допуснете нито една лодка да се спусне в морето и някой да избяга от кораба. Преди да се качите на „Астарта“, с капитана и помощниците му ще се случи известна неприятност. Не, нищо сериозно, просто ще излязат вън от строя. А може и да не стане. Вероятно ще има съпротива. Смажете я. Без кръв, ако е възможно. Работата може да се усложни от метеорологическите условия. Мисля, че няма да скучаете, Джеймс Къркхайм.

Аз си помислих същото. Остана неприятното чувство, че той не ми разказа всичко.

— В последните инструкции ще намерите описанието на точните места, където ще се намират нужните ми предмети. Те ще се съхраняват в яка каса от специална стомана. Толкова са ценни, че шифъра ѝ знае само капитанът. Няма защо да го убеждавате да ви разкрие цифричките. Ще ви придружава специалист, на който никаква каса не може да се опре. Щом вземете необходимите вещи, незабавно се отделяте от „Астарта“ и с пълна пара поемате за вкъщи, като не забравяте и моите хора, за които ще бъде опасно да останат там. Това е всичко.

Замислих се. Той имаше предвид, че агентите му впоследствие може да бъдат разпитвани и да стане ясно кои са в действителност. Ами ние от „Херувим“?

— Не предполагате ли, сър, че някой от „Астарта“ може да ни разпознае по-късно? — започнах аз.

— Вие ще бъдете с маски — прекъсна ме с равномерния си глас. Кобхъм неочаквано направи нетърпелив жест.

— Относно радиото — продължих аз, — предполагам, че ще го извадят от строя още преди да започне нападението?

— Няма да е необходимо — отвърна Сатаната. — На яхтата има изключително силен предавател. С него може да бъде заглушен сигналът на „Астарта“. Опитният радист на „Херувим“ не ще позволи никакво съобщение да излезе от радиокабината на кораба.

Продължих да мисля. Май всичко бе ясно. Но защо ме гнетеше такова безпокойство? Зад загладените фрази на Сатаната се криеше още нещо, което изглеждаше много зловещо.

— Предполагам, че сте доволен от възнаграждението за малката работа с огърлицата — прекъсна той мислите ми. — За кораба, естествено, ще получите доста повече. Когато ви поканих, прекъснах заслужената ви почивка. Какво ще кажете за шестмесечно пътешествие след като изпълните новото си задължение? Ще отидете където си искате, както си искате и ще правите каквото си искате. Аз поемам разноските. И ми позволете да добавя, че можете да харчите колкото пожелаете.

— Благодаря ви, сър — отвърнах, — но не ми е нужен отпуск. Искрено казано, срещите ми с вас са много по-интересни от всичко,

което мога да преживея на друго място.

Лицето му остана непроницаемо, но усетих, че е доволен.

— Е, както решите — отвърна. — Продължавайте все така, Джеймс Къркхайм, и няма да имате причини да се жалвате от моето скъперничество.

Той се изправи. Аз също се надигнах — вежливо, а Кобхъм — предпазливо. Сатаната няколко мига ни съзерцаваше.

— Какво смятате да правите тази вечер? — попита ме той.

— Кобхъм спомена нещо за бридж — отвърнах аз, — но ако имате други предложения...

Химикът не ми бе казал нищо подобно, но толкова много говори, та се надявах да реши, че е казал именно това. Точно сега не исках да се разделям с него. Ако Сатаната имаше намерение да помоли някой от нас да го придружи, сега се отказа. Кимна ни на сбогуване и тръгна към стената.

— Няма да е лошо утре сутринта да разгледате „Херувим“. — Той се обърна към разкрилия се отвор. — Запознайте се добре с нея. Лека нощ.

Кобхъм в продължение на дълги и тягостни минути мълчаливо гледа мястото, където изчезна Сатаната.

— Добре го измислихте, Къркхайм — каза той бавно накрая. — Не зная как се досетихте, но за днес Сатаната ми стига. Много добре го измислихте!

Протегна се да вземе бутилката коняк. Аз се усмихнах — значи Кобхъм помни всичко и е разбрал моята маневра. Той си напълни чашата и я изпи на един дъх.

— Много добре! — повтори и аз забелязах, че този път алкохолът му действа бързо. — Пийнете с мен за компания.

Приех поканата му и си налях малко, а той отново напълни и пресуши чашата си.

— Срамно е да се държи с вас така, сякаш сте дете — замърмори той. — За него май не сте излезли от бебешката люлка. Вие сте мъж, Къркхайм. И сте смел мъж! Защо ви мами така? Защо ви разказва празни приказки? По дяволите, Къркхайм, вие заслужавате да знаете истината!

Ето какво било! Идва онова, скритото, зловещото, което бях усетил и което сега се канеше да се откъсне от устните на Кобхъм.

— Налейте си — предложих му шишето. — Кой се държи с мен като с дете?

Той ме изгледа с пиянски поглед.

— Вие какво си мислите, че този газ ще приспи екипажа ли? — изхили се Кобхъм. — Каква мила приспивна песничка за бедничките уморени моряци. Текста го съчини татко Сатана, а химическата музика — мама Кобхъм. И те, кълна се в дявола, Къркхайм, наистина ще заспят, но вечния си сън!

Налях си коняк и го изпих спокойно.

— Е, какво от това? — запитах аз. — Къс или дълъг сън, каква е разликата.

— Каква е разликата ли? Каква е разликата! — Той ме изгледа и нервно стовари юмрук по масата. — Господи, аз бях прав! Казвах му на Сатаната, че притежавате мъжество! Казвах му, че не е нужно... не е нужно да си мешаме форм... формулите... с вас. Каква е разликата! Налейте си, сър! Да пием!

Вдигнах чашата си. Той се тресеше от смях.

— Маски! Ха, ха, ха! Маски, че да не ни познаят! Кога? После! Колко хубаво измислено: после! Няма да го има това *после*, момко!

Стаята се завъртя пред очите ми. За какво всъщност говореше?

— Не веднага, да кажем, след... двадесет минути... Ха, ще има бах! И прекрасна бомбичка се взривява. Джентълменска бомбичка. Тиха и пълна с достойнство. Но силна! Бах! Дъното на „Астарта“ изчезва. Лодки няма. За това са се погрижили лапачите на кефт. Корабът изчезва под водата. Следи няма. Само мехури бълбукат. Край!

Той стана разговорлив като всеки пиян човек.

— Ни... н-н... нито... за секунда не се лъжете, старче Къркхайм. Той няма да рискува. Ами ако някой от „Астарта“ изведнъж ви срещне и разкаже на добрите полицаи за лошите пирати сред океана? В ада е мястото на свидетелите! Това е кредото на Сатаната. Още една неразгадана тайна на океана. Най-добрият начин! Начинът на Сатаната.

— Какво пък — казах безгрижно, — радвам се да го чуя. Аз само за това се безпокоях...

Опиянението се свлече от Кобхъм като мантия. Лицето му стана бледо и измъчено. Чашата падна от ръката му.

От тъмния ъгъл на стаята се появи Сатаната!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Без съмнение това беше дълбока криза. Време бе за бързо решение, ако такова се намереше. Не ми пукаше какво ще стане с Кобхъм. Дори незабавно да изпратят в ада този безсърдечен дявол, и пръста си няма да помръдна да го спася. Но и аз можех да споделя съдбата му. Ако Сатаната реши, че съзнателно съм се опитвал да измъквам сведения от химика, няма да пита за обяснения. Самият факт, че не бях повярвал на думите му, изискваше наказание.

Най-лошото бе, че го хванах в лъжа. Той можеше да сметне, че това ме прави безполезен за него. Но и то не беше най-важното. Главното бе, че го принудих, както казват китайците, „да си загуби лицето“. Ако Баркър бе прав за произхода му, това бе престъпление без прошка. А аз знаех, че адският интелект на Сатаната е облечен в не помалко адска гордост. И сега тази гордост е уязвена!

Единственият ми шанс за спасение бе да излекувам раната, преди той да разбере, че е нанесена. Скочих и тръгнах срещу него.

— Е — разсмях се аз, — издържах ли изпитанието?

Той веднага се хвана на въдицата. Дали бе повярвал, че съм толкова наивен, или не, не беше важно. Това беше капанът или опитът, който съм очаквал от него. И освен това не знаех колко дълго ни е слушал. Нарочно ли бе оставил с мен Кобхъм? Всичко ли е чул? Дори и да беше така, не бях казал нито дума, която да предизвика неговото подозрение. Да се съгласи с мен за него беше единственият начин да запази гордостта си, да спаси лицето си. И той постъпи точно така.

— Кобхъм, вие бяхте прав — каза Сатаната и се обърна към мен. — Кажете ми, Джеймс Къркхайм, кога започнахте да подозирате, че ви изпитвам? Любопитно ми е да разбера колко силна е вашата проникателност.

С жест ме покани да седна и сам се настани срещу мен в своето кресло. Аз упорито не поглеждах Кобхъм.

— Първо, учудих се, Сатана — започнах да обяснявам, — на отношението ви към „Астарта“. Аз не бих постъпил така. Мъртвецът

нищо не може да каже — такава е старото правило. Аз бих изпълнил вашите инструкции, разбира се — допълних смело, — но не ги одобрявам.

Очите му не се откъсваха от мен. Чувствах волята му да ме удря като чук, за да измъкна истината.

— И кога подозрението ви се превърна в увереност?

— Когато се появихте тук. — И си позволих да избухна гневно. — Аз няма да допусна повече подобни експерименти с мен, Сатана! — възкликнах с хладна ярост, която не бе предизвикана от това произшествие, но не беше фалшива. — Или ми се доверяват напълно, или изобщо не ми се доверяват. Ако ми повярвате и ви подведа, толкова по-зле за мен, пръчката е във вашите ръце и съм готов да понеса наказанието си. Но повече не искам да съм опитно зайче. Бог ми е свидетел, няма да бъда!

Помислих си, че спечелих. И не само спечелих, но и се издигнах в мнението му неимоверно по-високо отпреди. Ако диамантеният блясък на очите му можеше да се смекчи, той наистина се смекчи.

— Съгласен съм, Джеймс Къркхайм — каза той спокойно. — Но се радвам, че ви подложих на подобен изпит. Той ми показва доколко мога да ви се доверявам.

— Аз взех решение и дадох дума. — В гласа ми прозвуча лека обида. — Докато плащате честно за извършената работа, ще се подчинявам на заповедите ви, Сатана. Ако това ви е ясно, мисля, че едва ли ще имате по-верен слуга от мен.

— Ясно ми е, Джеймс Къркхайм — отбеляза той.

Сега вече се осмелих да погледна Кобхъм. Той малко по малко идваше на себе си и ме гледаше със странно изражение на лицето.

— Кобхъм — засмях се аз, — вие сте май по-добър актьор, отколкото химик.

— Кобхъм... беше... много добър слуга — каза бавно Сатаната. — И никога не съм имал повече полза от него, отколкото днес.

Видях как тялото му се разтресе, но се направих, че нищо не съм забелязал.

Сатаната се изправи.

— Елате с мен, Кобхъм — повика го той. — Ние трябва да обсъдим нещо с вас. А вие... — Той ме изгледа.

— Смятам да се прибера — казах и се поклоних. — Пътя вече знам.

Сатаната излезе от стаята, Кобхъм го следваше като пребито куче. За миг се обърна и ми хвърли странен поглед. В него благодарността се примесваше със смъртен ужас.

Отправих се към стената, където започваше пътят към стаята ми.

— Джеймс Къркхайм! — Гласът ме накара да се обърна.

До срещуположната стена стоеше Сатаната, тялото му почти закриваше Кобхъм.

— Да, сър?

— Джеймс Къркхайм, никога досега не съм бил толкова доволен от вас, както днес. Лека нощ.

— Радвам се, сър. Лека нощ.

Натиснах скритата в ламперията пружина и стената се разтвори. Влязох в малък асансьор. Сатаната и Кобхъм минаха през другата стена. За миг ми се мярнаха две яки фигури на робите кефт с познатите ми камшици с примки накрая да вървят до химика. И когато моята стена се затваряше, видях как го хванаха за ръцете.

Най-после се оказах в апартамента си. Ева сигурно ще ме чака, но нямах никакво желание днес да извършвам още една екскурзия. Сатаната клъвна подхвърленото червейче, но Кобхъм щеше да си получи наказанието — не знаех колко жестоко ще бъде то. Сатаната ненапразно зловещо подчерта „беше“ за ползата от химика. И нещастникът разбра заплахата. Видях робите, които го хванаха. Сатаната няма да забрави всичко това. Възможно е да ме повика, а може и сам да ме посети. Следователно, трябва да остана тук. Рано или късно Баркър ще се появи. По него ще изпратя съобщение на Ева.

Изключих всички лампи освен една, по-слаба, в хола, съблякох се и легнах. Запалих цигара, усетих леко повдигане и пристъпи на гореща и безсилна ярост. Работата с „Астарт“ бе прекалено жестока, дори и във варианта на Сатаната. Откровенията на Кобхъм я направиха ужасна. Разбира се, ще трябва да я извърша, какво друго ми остава? Защото откажа ли, това значи край за мен и за Ева. И друг ще ме замести. Всъщност Кобхъм направи участието ми задължително. Трябва да попреча на безсмисленото унищожаване на кораба и хората му. Почти сигурно се обричах на смърт. Но трябваше да го направя.

Знаех, че ако не се намеся и толкова хора отидат на дъното, до края на живота си не ще намеря покой. И Ева ще чувства същото.

Надеждата, отчаяната ми надежда бе да намеря начин да унищожим Сатаната, преди да отплаваме.

Неочаквано усетих присъствието на човек в стаята. Изхлузих се безшумно от постелята и се приближих до завесите. Там беше Баркър. Повиках го с пръст.

— Внимателно, Хари — прошепнах. — Влизай и си отваряй добре ушите. Знаеш ли какво се случи днес? — накратко му разказах за събитията от мига, в който излязох на езда с Консърдайн, до пиянската изповед на Кобхъм и отвеждането му от робите на Сатаната.

— Боже господи! — трепна малкият човечец. — Кобхъм е истински дявол, но ми е жал за него. Сатаната ще се погрижи той да не говори повече. Трябва да действаме бързо, капитане!

— Смятам — отвърнах аз, — че единствената ми работа сега е да не напускам тази стая. И ако мислиш, че няма да ми е трудно, лъжеш се. Нали мис Демърест ме очаква!

— Сър, вие сте прав. Аз също трябва да изчезвам. Дойдох да ви кажа нещо. Аз съм пълен глупак. Вчера намекнахте, че Сатаната прави нещо с ръцете си. Честността ме бе заслепила. Не минаха и пет минути, след като се разделихме, и се досетих какво може да прави. Дявол да го вземе, та за това има десет различни начина!

— Прав си — продължих да шепна, — но давай накратко. Как се каниш да разбереш прави ли го наистина?

— Ето над това цял ден си блъскам главата — отвърна той. — Как да се промъкна в храма и да разгледам черния трон? Златният се спуска, докато черният е вграден и не помръдва. И по всяко време на денонощието го пазят двама роби. Сменят се на шест часа и се хващам на бас, че за тази стража той подбира най-подходящите. Лесно може да се стигне до там — знам пет-шест тайни тунела до трона. Но ми трябва време, поне десетина минути, и ще знаем всичко. Но как да си осигурим тези десет минути? Да застреляме стражите — не върви. Сатаната веднага ще разбере каква е целта ни.

Той помълча известно време и усилено размишляваше.

— Ама че работа! — каза накрая той. — Ако помолим някой ангел да се спусне от небето с чаша кефт в ръка и да я размаха под

носа им, те ще тръгнат след него като гладни лъвове след парче вкусно месо. И няма да видят нищо!

Сърцето ми заби бързо и аз го хванах за рамото.

— Кълна се, Хари, ти уцели десетката! — Гласът ми трепереше от възмущение. — Знаеш ли къде държи тази адска напитка? Можеш ли да я намериш?

— Разбира се, че знам — отвърна той пренебрежително. — Казах ви, че нямам равен на себе си. И естествено, че ще мога да взема от напитката. Но какво ще правим с нея?

— Ние ще бъдем ангелите. Кефтът действа бързо, сам видях това. Но за колко време действа?

— Не знам — вдигна той рамене. — Понякога по-дълго, понякога по-късо. Но ще имаме тези десет минути, дори малко отгоре... Ето, това е! — Той се разсмя. — Каква игра само! Ако се съвземат, преди да дойде смяната им, нищо няма да кажат. Ако пък смяната ги сбара, няма да имат възможност да кажат нещо. И дори да кажат, кой ще им повярва?

— Намери напитката — казах аз. — Помъчи се това да стане още утре. А сега — безопасността. Върви си. Ако имаш възможност, предай на мис Демърест да не ме чака днес. И да не се безпокои. Но в никакъв случай не рискувай. Хари, ти си истинско чудо. Ако беше момиче, щях да те разцелувам. Върви!

Той се разсмя и мигновено изчезна.

Отидох в съседната стая и изключих светлината. За пръв път, откакто се намирах в ръцете на Сатаната, се отървах от депресията и от ужасното чувство на угнетеност, които не ме напускаха досега. Сякаш вратата към свободата започна да се открява...

Спах здраво, но се събудих посред нощ — сънувал бях Сатаната. Той се бе изправил до мен и ме гледаше. Но действително ли бе само сън? Не зная. Може да е искал да разсее някое свое съмнение. Ако е било така, сънят ми го е разсеял, защото спях напълно безгрижно. И не си блъсках главата повече — в следващия миг заспах отново.

Сутринта, когато започнах да се обличам, телефонът иззвъня. Обади ми се Консърдайн. Каза, че след закуска Сатаната иска да посетя яхтата. Той, Консърдайн, ще ме съпровожда. Значи плановете не са се изменили. Все още трябва да играя пиратската си роля.

Когато влязох в столовата, Консърдайн ме чакаше. Закусихме заедно. През цялото време ме измъчваше любопитство за Кобхъм. Но нищо не попитах, а и докторът не спомена нито дума. Отидохме на пристана и по пътя приказвахме за разни дреболии. Нито един от нас не спомена за снощния разговор. Но предполагах, че и той през цялото време мисли за него. Нямаше какво да допълня, нито пък той. Позициите бяха ясно очертани.

Чакаше ни катер и веднага ни закара на „Херувим“. Вътре яхтата бе още по-прекрасна. Як и широкоплещест мъжага с вид на нюфаундлендец ни се представи като капитан Мориси. Може това име да му бе дадено от родителите му, а може и да не е, по-вероятно — не е. Той приличаше на истински пират. Преди сто години сигурно би избрал да плава под флага Веселия Роджър. Първият помощник бе привлекателен мълчалив човек с прозвище Анаполис. А екипажът бе от такива печени типове, каквито само морето може да сътвори.

Дисциплината беше подчертано военна и достигаше апотеоза си в машинното отделение. Двигателите, изглежда изработени по специална поръчка, употребяваха нефт и представляваха истинско чудо на техниката. Беше ми толкова интересно, че не забелязах кога дойде време за обед. Не сгреших относно Мориси. Той разказваше за контрабанда с оръжие и алкохол, с което се бе занимавал, преди да постъпи на служба при Сатаната. Роден късно за пиратския флаг, той си наваксваше с каквото можеше. Беше си разбойник, но ми харесваше.

Като се върнах в замъка намерих покана от Сатаната. Подчиних се на учтивата заповед с лоши предчувствия. Но те не се оправдаха. Прекарах два прекрасни и удивителни часа. Отидохме в личните апартаменти на Сатаната. Отказвам се да предам видяното и атмосферата на тези десетки стаи, големи и малки, където се наслаждаваше на живота неговата странна и мрачна душа. Всяко помещение представляваше храм на загадъчното, храм на вечния, не поддаващ се на определение вечен дух, който човечеството нарича красота, и който то винаги се е опитвало да улови и да въплъти в материя.

Тук Сатаната бе съвсем друг. Преобрази се, омекна, в думите и в погледа му не прозираше насмешка. Приказваше само за съкровищата си. Мина ми през главата, че обича повече красотата от властта, която

смята само за средство да се сдобие с прекрасното. И колкото и злобен да бе, разбираше красотата по-добре от всеки друг човек.

Тръгнах си очарован от него. Трябваше да се преборя с мисълта, че видяното от мен оправдава средствата за придобиването му, че истинският престъпник е онзи, който пречи на Сатаната. Колкото и да е странно, усещах вина за плановете, които кроях. С труд се сдържах да не му се изповядам, да не призная всичко, да не се предам в неговите ръце и неговата милост и да не се закълна във вечна преданост. Сдържа ме само мисълта за Ева.

Възможно е именно такава да бе целта му. Отново и отново се преборвах със себе си и с отвращението, което започвах да изпитвам към замислите си. Ако това ви се струва неизвинителна слабост, мога да се защитя само с думите, че онзи, който мисли така, не е бил обект на магьосничеството на Сатаната, не е слушал проповедите му за чудото, което сам бе създал.

Дори и да бе капан, избегнах го. Но и до ден-днешен се съмнявам — може би във висшия смисъл на думата Сатаната все пак е бил прав.

На вечеря компанията ми помогна да отхвърля тази магия. Още повече ми помогна играта на бридж. Прибрах се в полунощ. През целия ден не видях Ева. Консърдайн ми намекна, че отишла в града и няма да се върне днес. Разбрах го, в смисъл че тази вечер не бива да се разхождам из замъка. Легнах да спя. Надявах се да видя Баркър, но и той не се мярна.

На следващия ден закуската ни бе украсена от няколко действително интересни хора. Сред тях — един австралийски майор, типичен и обаятелен негодник. Заедно тръгнахме на разходка с коне по маршрут, различен от показания ми от Консърдайн. На едно място яздихме успоредно на шосето. Край нас премина изящна малка кола, която се насочваше към замъка. На кормилото бе Ева. Тя ни махна с ръка. Австралиецът взе приветствието за своя сметка и отбеляза, че момичето е адски хубаво. Изведнъж всичко наоколо стана по-светло. Реших да се видя с нея вечерта. Така си помислих тогава.

Хвърлих поводите на коня на услужливия коняр и тръгнах към терасата с надеждата, че може да видя Ева и дори да разменим няколко думи. Около четири часа се появи Консърдайн и се настани до мен. Стори ми се, че изпитва известна неловкост. Пийнахме, поговорихме

за това-онова, но ми бе ясно, че нещо го безпокои. Предчувствието ме накара да изчакам сам да заговори. И накрая се престаши, въздъхна и раздвижи широките си плещи.

— Е, какво пък — каза той, — горчивото лекарство не става по-сладко от това, че отлагаме вземането му. Да вървим, Къркхайм. Сатаната заповяда.

Спомних си ясно думите на Консърдайн, че ако господарят му нареди, той без колебание ще ме задържи. Това ми подежда като шок.

— Означава ли това, че съм арестуван?

— Съвсем не — отвърна той. — Има нещо... нещо... Е, Сатаната иска да погледнете едно нещо. Защо? Не ме питайте. Просто не знам... Досещам се, но... не питайте. Да вървим.

Тръгнах след него учуден. Така стигнахме до една от кулите на замъка, поне се бяхме изкачили високо над нивото на земята. Оказахме се в малка гола стая. Приличаше на килия. Една от стените ѝ леко се извиваше с изпъкналото към нас. Консърдайн се приближи до нея и ми посочи да застана до него. Докосна скрита пружина. Появи се квадратен отвор, приличен на прозорче с размер тридесет на тридесет сантиметра, на нивото на очите ми.

— Гледайте — нареди той.

Мястото, което видях, бе изпълнено с необикновено ярка бледопурпурна светлина, която правеше неприятно впечатление. Същевременно чух тънък, треперещ, слаб, но непрекъснат звук на една нота. Не съм музикант и не успях да определя нотата, но тя бе висока, като от крилата на безброй пчели. Светлината и звукът бяха толкова неприятни, че можеха да подлудят човек.

Първо ми се стори, че гледам в кръгла зала, изпълнена с хора, които са с лице към центъра. После разбрах, че това не може да бъде. Хората бяха в една и съща поза — коленичили на дясното си коляно. И хилядите хора, ред след ред, един зад друг, ставаха все по-малки и изчезваха нейде в безкрая.

Погледнах наляво, после надясно. Същите коленичили хора, но този път в профил. Вдигнах очи към тавана — там висяха с главата надолу. Изведнъж разбрах, че всички имат едно и също лице.

Лицето на Кобхъм!

То се отразяваше навсякъде, измъчено и изтощено, отново и отново в десетки огледала, с които бе облицовано помещението. За

фокус им служеше кръгъл огледален подиум с диаметър около два метра. На този подиум беше клекнал Кобхъм, вперил очи в собствените си безбройни отражения, подсилени от ярката пурпурна светлина.

Той внезапно скочи и заразмахва яростно ръце. Като отряд роботи отраженията също скочиха и размахаха ръце. Той се обърна — и те се обърнаха. Кобхъм падна, закри с ръце очите си, но аз знаех, че макар и очите му да бяха затворени, лицата както преди го гледат. И че човек не ще може дълго да ги държи затворени в подобна зала, трябва да ги отвори и да гледа, да гледа, да гледа...

Разтреперих се и побързах да се дръпна. Гледката бе адска. Тя унищожаваше разума. Тук не можеше да се заспи. Звънът дращи по нервите и не им дава покой. Светлината прогонва съня, възбужда и без това възбудените нерви, обтяга ги до краен предел. Маймунската войска от отражения неумолимо водеше човека по пътеката на безумието.

— Боже господи! Виждал съм... — с несвързани думи и побледнели устни се обърнах към Консърдайн. — Вече съм виждал... Консърдайн... Куршумът за него ще е истинско милосърдие...

Той ме довлече обратно до прозорчето.

— Пъхнете си главата вътре — студено произнесе той. — Вие трябва да се видите в огледалата, а Кобхъм трябва да види вас. Такава е заповедта на Сатаната!

Задърпах се, но той ме хвана за врата и ме натика в отвора, като кученце в паница с вода. Стената на това място беше дебела само десетина сантиметра. Бях напълно безпомощен, сега главата ми се намираще отвъд стената. Кобхъм се надигна с труд. Видях лицето ми да се появява в огледалата. И той ме видя. Очите му започнаха да блуждаят от лице на лице. Опитваше се да разбере къде се намирам.

— Къркхайм! — изрева той. — Къркхайм! Измъкни ме оттук!

Консърдайн ме издърпа и затръшна прозореца.

— Вие сте дявол! Мръсен хладнокръвен дявол!

Сълзи ми потекоха от яд и безсилие. Нахвърлих се върху него. Той ме хвана за ръцете. Държеше ме с лекота, като малко дете, а аз се извивах, ритях и напразно се опитвах да се изскубна. Накрая яростта ми утихна и хлипайки, се отпуснах.

— Е, млади момко — каза той меко. — Аз не отговарям за това, което видяхте. Казах ви, че лекарството ще бъде горчиво. Но така заповяда Сатаната и аз само се подчинявам. Да вървим. Аз ще ви заведа в стаята ви.

Тръгнах след него, без да се съпротивявам. И не съчувствието към Кобхъм ме засегна толкова силно. Вероятно той неведнъж е наблюдавал през същото това прозорче мъченията на други хора в огледалната зала. Ако възникнеше необходимост, бих застрелял този човек без никакво колебание. Дори изпитанието на Картрайт не ме потресе така. С него бе открито, пред хора и както тогава ми се струваше, имаше шансове да се измъкне.

Но изтезанията в огледалната камера, с лишавашката от сън светлина, с бавното убиване със звук, в пълна самота, разрушаването на човешкия мозък — в това имаше нещо такова, което не може да се изрази с думи и ме разтърси до дъното на душата ми.

— Дълго ли... ще издържи? — запитах Консърдайн, когато се озовахме в стаята ми.

— Трудно е да се каже. — Гласът му продължаваше да бъде мек. — Той ще излезе оттам, абсолютно лишен от памет. Не ще знае името си, нито кой е, нищо от онова, което преди е знаел. Никого няма да познава. Подобно на звяр или птица, ще усеща само жажда и глад, топло или студено. Това е всичко. Другото веднага ще забравя. Ще живее само с дадения момент. Мине ли, тутакси ще го забрави. Безмозъчен, бездушен и празен. Някои излизат след седмица. Други се съпротивяват цели три. Никога повече.

Аз трепнах.

— Няма да дойда на вечеря, Консърдайн.

— На ваше място бих отишъл — каза той сериозно. — Така би било най-разумно. Вие с нищо не можете да помогнете на Кобхъм. В края на краищата Сатаната е в правото си. Също като мен химикът се изкачи по стълбата и загуби. Досега живееше по волята на Сатаната. А той ще ви държи под око. И ще иска да разбере как сте възприели това. Съвземете се, Къркхайм. Да вървим и се постарайте да бъдете повесел. Аз ще кажа на Сатаната, че сте се заинтересували от съкровищата му. Е, млади човече! Нима ще му дадете да разбере истинските ви чувства? Къде изчезна гордостта ви? Освен това е опасно за вашите планове.

— Консърдайн, останете с мен дотогава, моля ви.

— Така и се канех, ако пожелаете. И мисля, че и на двама ни няма да навреди едно добро пийване.

Налях си и се огледах в огледалото. Чашата в ръката ми затрепери и течността се изля на пода.

— Никога повече няма да мога спокойно да се погледна в огледало.

Докторът незабавно напълни отново чашата ми.

— Престанете! — сряза ме той. — Забравете това. Ако Сатаната бъде на вечерята, не пропускайте да му благодарите за новия интересен опит.

Но Сатаната не се появи. Надявах се, че е получил подробен доклад за поведението ми. Затова бях достатъчно весел и Консърдайн можеше да бъде доволен. Наливах се много и безразсъдно. Ева бе на масата. От време на време срещах удивения и поглед.

Ако знаеше колко малко истинско веселие и колко много черно отчаяние имаше в сърцето ми, би се удивила още повече.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На вечерята се заприказвах с някои от сътрапезниците ми, които също като мен се отказаха от играта на бридж. Около дванадесет се прибрах в стаята си. Смятах, че Баркър непременно ще се появи, дори и да не е успял да се снабди с кефт. Но щом останах сам, споменът за Кобхъм и огледалната зала се върна с нова сила. Защо Сатаната заповяда да гледам пленника? Защо сам трябваше да се видя в тези проклетите огледала? И защо той искаше Кобхъм да ме види?

На първите два въпроса можеше да има само един отговор. Това е предупреждение. Значи, моето обяснение не бе го удовлетворило напълно. Но ако е така, нима не би взел и други мерки? Сатаната нищо не оставяше на голия случай. Помислих, че е задоволен, но въпреки това е решил да ме предупреди какво би станало с мен, ако престане да бъде доволен.

Не можех да разбера защо трябваше да ме види Кобхъм. Нали паметта му ще бъде унищожена? Разумен отговор сякаш нямаше, освен да бе още един каприз. Но и капризите на Сатаната, както ги наричаше, винаги имаха някаква причина. С нежелание и тревога се предадох.

В дванадесет и половина чух ликуващ шепот от спалнята:

— Капитане, нося питието!

Изтичах в спалнята. Нервите ми се напрегнаха, гърлото ми пресъхна. Започва се! Път за отстъпление повече няма. Картите са раздадени. А противник ще ни бъде смъртта, най-страшната смърт!

— Ето го! — Баркър пхна в ръката ми двеста и петдесет грамово плоско шише, пълно със зеленикавата течност, която Сатаната даваше на робите в мраморната зала.

Кефт!

Течността беше прозрачна и микроскопичните частички вътре в нея като малки искрици отразяваха светлината. Отвинтих капачката и усетих слаба кисела миризма, която леко наподобяваше мускус. Вече се канех да опитам, но Баркър ме спря.

— Не го докосвайте, капитане — побърза да ми каже. — Това питие са го варили в ада. Вие и така сте близо до него.

— Добре де — завинтих капачката. — Кога тръгваме?

— Веднага — отвърна Хари. — Пазачите в храма се сменят точно в дванадесет. Сега е най-подходящото време. О, да... — Той порови в джоба си. — Помислих си, че подхождат на сценария — и се усмихна. В ръката му се появиха две златни чаши, в които забулената фигура с каната наливаше наркотика.

— Трудно ли ти бе да ги намериш, Хари?

— Работа за няколко минути — презрително отвърна той. — Не ми се иска да мисля, че ще трябва да ги връщам, но май ще се наложи. Ама аз си зная работата — добави той с гордост и надежда.

— Вярно, Хари, знаеш я.

Той се поколеба.

— Капитане — каза накрая. — Няма да крия от вас — имам чувството, че отиваме в стая, където от ъглите съскат отровни змии.

— Е, може да намерим защитни дрехи — отвърнах бодро.

— Тогава да вървим? — запита той.

— Да вървим!

Изключих светлината в първата стая. Минахме през стената на спалнята в полутъмния проход и по него стигнахме до един асансьор. Спуснахме се. Тръгнахме по дълъг коридор, перпендикулярен на първия. Още едно спускане и се оказахме в абсолютна тъмнина. Хари ме хвана за ръката и ме поведе като слепец. Неочаквано спря и освети стената, после натисна на едно място — настрани се плъзна капак на вдлъбнатина с множество превключватели.

— Контролното табло — обясни ми Баркър на ухото. — Намираме се точно зад стола, на който тогава седяхте. Лягайте!

Аз се проснах на пода. Той безшумно се отпусна до мен. Още един капак с размери петнадесет на тридесет сантиметра се отвори с бързината на затвор на фотоапарат.

Погледнах в храма.

Пролуката, през която се вирах, се намираше на височината на пода. Тя се закриваше от креслото, в което бях проследил изкачването на Картрайт. Като извих врата си, успях между краката на креслото да видя помещението в хоризонтален разрез.

Ярка светлина падаше право върху черния трон. Той бе празен, но страшен. Отстрани на около три метра стояха двама роби. Високите и яки мъже държаха в ръцете си готови за удар камшици с примки накрая. Бледите им лица изглеждаха като мъртви под ярката светлина. Очите им без мигли не примигваха.

А зад трона блестяха сини очи. Каменният Сатана ме гледаше злобно. Побързах да отместя поглед от този образ и тогава видях задната част на храма. Тя също бе ярко осветена. И се оказа дори по-голяма, отколкото си представях. В полукръг се редяха нагоре черните седалки, те бяха поне триста.

Цепнатината се затвори. Баркър ме докосна с ръка и аз се изправих.

— Дайте ми наркотика — прошепна той.

Дадох му шишето с кефт. Златните чаши бяха у него. Той отново освети таблото. Хвана ме за ръката и постави пръстите ми на две лостчета.

— Бройте до шестдесет — каза ми, — после ги дръпнете. Светлината ще угасне. Не си махайте пръстите от тях, докато не се върна. Започвайте. Едно... две...

Той изключи фенерчето си. И макар да не чух никакъв шум, знаех, че бе изчезнал. Като стигнах шестдесет, дръпнах лостчетата. Струваше ми се, че времето в тъмнината върви много бавно. Но мисля, че минаха най-много три до четири минути. Баркър се появи пак така беззвучно. Дръпна ръката ми и включи светлината в храма.

— Лягайте долу — прошепна той.

Легнахме на пода. Цепнатината се отвори още веднъж. Двамата пазачи на черния трон стояха на същото място. Те примигваха от внезапната светлина. И се въртяха нервно като ловджийски гончета, усетили наблизо плячка. Трепереха от възбуда и размахваха примките наляво и надясно; оглеждаха се на всички страни.

На черния трон стояха двете златни чаши, пълни с кефт.

В същия миг и робите ги забелязаха. Не повярваха на очите си. После се спогледаха. Като два автомата, привеждани в движение от един и същ импулс, направиха крачка напред и отново погледнаха блестящата примамка. Неочаквано на лицата им се изписа израз на страшен глад. Нишката се скъса и те се хвърлиха към черния трон.

Сграбчиха чашите и ги изпиха на един дъх!

— Боже! — прошепна Баркър. Дишаше тежко като човек, скочил в ледена вода.

И аз не се чувствах по-добре. Имаше нещо ужасяващо в това спускане към зелената течност. Нещо адско имаше в неудържимото им желание, унищожило всичко друго в мозъка, освен един-единствен порив — да изпият наркотика.

Те се обърнаха, като още държаха чашите в ръце. Отначало единият, после другият се отпуснаха на стъпалата и очите им се затвориха, телата се отпуснаха, но пръстите продължаваха да стискат чашите.

— Време е — каза Баркър.

Той затвори пролуката и контролното табло. Обърна се и бързо ме поведе по тъмния коридор. Направихме рязък завой. Чу се слабо съскане. От тесния отвор проникна лъч светлина.

— По-бързо! — подтикваше ме шепнешком Баркър.

Стояхме на подиума зад черния трон. Под нас лежаха телата на двамата пазачи.

Седемте стъпки блестяха примамливо.

Баркър коленичи. Лостът, с който Сатаната задействаше механизма на стъпките, лежеше хоризонтално в специално ложе в камъка. Дребният човечец бързо започна да прави нещо в основата му. Дръпна настрана някаква пластина. Под нея видях множество малки зъбни колелца. Ловката ръка се протегна и нещо придвижи. Контролното кълбо се спусна от тавана.

Баркър внимателно отпусна лоста. После го вдигна и го натисна, както правеше Сатаната. Не чух познатото бръмчене, изглежда той бе изключил още нещо.

— Ще трябва да се качите и да слезете по стъпалата, капитане — нареди той. — И по-бързо, сър! Стъпвайте на всеки отпечатък!

Изтичах до стъпалата, обърнах се с лице към стълбата и започнах бързо да се изкачвам, като натисках силно всяка стъпка. На върха спрях и погледнах контролното кълбо. На бялата половина святкаха три символа, на черната — четири. Сърцето ми се сви.

— Стегнете се — каза Хари. — Сякаш паднахте духом, а не бива. Нали го очаквахме. Почакайте още една минута.

Той отново се наведе над зъбните колела и нещо заработи. После възкликна радостно и скочи на крака, лицето му просветна, очите му

горяха. Изтича до черния трон и го задуши като възбуден териер. Неочаквано се настани на трона и започна да натиска на различни места.

— Елате — повика ме той. — Седнете на мястото ми. Сложете си пръстите тук... и тук. Когато ви кажа, натиснете силно.

Той отскочи, а аз седнах на черния трон. Поставих пръстите си на посочените места — седем вдлъбнатини, които едвам се виждаха. Като ги пипах, бяха меки, сякаш не са от камък.

Баркър се върна при механизма и продължи да прави нещо.

— Сега натиснете — нареди ми той. — Всичките едновременно.

Вдлъбнатините леко поддадоха. Погледнах кълбото — върху него нямаше нищо, нито един светец символ.

— Сега ги натискайте едно по едно.

Изпълних заповедта му.

— Господи, каква свиня! — възкликна Баркър. — Мръсна, кръвожадна свиня! Подла гадина! Капитане, елате и вижте.

Слязох при него и погледнах зъбните колела. После обърнах очи към кълбото. И отново върнах поглед на зъбците, не вярвайки на видяното.

— Хванахме го! — прошепна Баркър. — Хванахме го!

Той бързо превъртя колелата на старите им места и затвори кутията. Кълбото се върна на мястото си под тавана.

— Чашите — подсети ме Баркър, но сам изтича до неподвижните роби и ги измъкна от безжизнените им пръсти. Хванахме го! — повтори той.

Минахме зад черния трон. Баркър отмести панела, през който бяхме влезли, и отново се оказахме в тъмния коридор. Обхвана ме диво ликуваме. Но в него имаше и частица съжаление, ехо от следобедните часове на възхищение от красотата. Това, което открихме, завинаги лишаваше Сатаната от властта му над неговите поданици.

Ние му отнехме трона!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Добрахме се до полутъмния коридор, откъдето лесно можех да стигна до моята стая. Баркър спря и ме предупреди със знак.

— Чуйте! — почти въздъхна той.

Далечният слаб шум приличаше повече на нечие мърморене. Някъде близо зад стената се движеше човек. Нима вече бяха открили спящите роби?

— Вървете си в стаята — шепнешком ми нареди Баркър. — Бързо!

Побягнахме и почти веднага спряхме. На десетина крачки от нас се появи човек, сякаш израсна от стената с вълшебна бързина. За миг се облегна на нея и аз долових тихите му ридания. После се обърна към нас...

Това бе Кобхъм!

Лицето му бе посърнало, набръчкано и отпуснато. Очите му, заобиколени от черни кръгове, в мрачното осветление ми заприличаха на празните дупки в озъбен череп. Те ме гледаха така пусто, че разбрах — мозъкът на този човек е опустошен. Устните му бяха подпухнали и от тях течеше кръв, сякаш той ги бе хапал непрекъснато.

— Вие сте Къркхайм! — Той се олюля и тръгна към мен. — Да, помня ви! Идвам при вас. Скрийте ме!

Бърборенето се приближи. Видях Баркър да надява един бокс на пръстите си и усетих, че се готви да скочи върху идващия човек. Хванах го за ръката.

— Безсмислено е — предупредих го. — Ще го намерят. Той е почти луд, но ще го принудят да разкаже всичко. Аз ще го взема с мен, Хари! Не му се мяркайте пред очите!

Хванах Кобхъм за ръка и го поведох към панела, който водеше в спалнята ми. Отворих го и бутнах нещастника вътре. После влязох и аз, а Баркър ме последва.

— Скрийте се тук — казах на Кобхъм и го вкарах в шкафа с дрехите. Затворих вратата и заедно с Баркър бързо се върнахме в

първата стая.

— Никак не ми харесва — прошепна Баркър.

— Това е единственият изход — отвърнах аз. — После ще мислим как да се избавим от него. Едва ли ще го търсят тук. Няма да ме заподозрат. От къде на къде? Но все пак има такава възможност. Ако те намерят тук, ще си имам неприятности. Можеш ли да си отидеш, без да рискуваш?

— Да. — Гласът и очите на малкото човече бяха разтревожени. — Разбира се, че ще мога. Но, боже мой, капитане! Как не искам да ви оставям сам!

— Престани! — срязях го рязко. — Иди при Консърдайн. Разкажи му какво открихме. Същото разкажи и на мис Демърест. Ако нещата не тръгнат както трябва, действай както намериш за добре, Хари.

Той изстена. Чух лек шум в спалнята. Приближих се до вратата на шкафа и погледнах вътре. Кобхъм се въртеше неспокойно.

— Тихо — наредих му аз. — Те могат да се появят всяка секунда.

Угасих лампите и се върнах в първата стая. Баркър си бе отишъл. Съблякох сакото и жилетката си, взех няколко книги и се разположих удобно до масичката за вестници и списания. Запалих лулата си и започнах да чета. Чувствата ми бяха силно изострени и нервите ми напрегнати, но се утешавах с надеждата, че правя впечатление на човек, погълнат от четене.

Неочаквано усетих някакъв поглед. Някой стоеше зад мен и ме гледаше. Продължих да чета. Мълчаливото разглеждане ставаше непоносимо. Прозях се, протегнах се, станах и се обърнах...

Зад мен стоеше Сатаната!

От главата до петите бе облечен в алени дрехи. Зад него се виждаха шестима роби. Още двама стояха до отворения панел в спалнята.

— Вие ли сте, Сатана? — възкликнах удивено и това ми чувство бе наистина искрено. Прехвърлих много варианти, но сред тях не бях включил Сатаната сам да тръгне на лов за хора.

— Удивени сте, Джеймс Къркхайм. — В безизразния му глас се долавяше нотка на загриженост. — Аз също се учудих, когато не отвърнахте на почукването ми.

— Нищо не съм чул — отново бях искрен.

Действително ли бе чукал?

— Както виждам, четенето ви е увлякло — продължи той. — Но може би вие се чудите защо вашето мълчание ме обезпокои? Преследвам един беглец, един опасен и отчаян човек, Джеймс Къркхайм. Следата ни доведе дотук. Помислих, че може да се е скрил във вашите стаи. Да ви е нападнал и вие да сте пострадали.

Това звучеше напълно разумно. Спомних си какво необикновено разположение ми показа днес Сатаната. Съмненията ми се разсеяха и се поотпуснах.

— Благодаря ви, сър — казах. — Но никого не съм видял. Кой е този човек?

— Човекът, когото търся, е Кобхъм.

— Кобхъм ли? — погледнах го така, сякаш нищо не бях разбрал. — Но аз смятах, че той...

— Вие сигурно смятате, че той е в огледалната стая — прекъсна ме Сатаната. — Несъмнено сте се чудили защо съм го затворил там. Той наистина бе един от моите доверени помощници. И много ценен при това. Но неочаквано Кобхъм, комуто вярвах и когото ценях... престана да съществува. В него се бе вселил друг дух, комуто повече не мога да се доверявам и който заради това се превръща в заплаха за мен.

Сърцето ми замря, когато видях насмешката в твърдите ярки очи и разбрах, че нарочно бе повишил гласа си, та да се чува и в съседната стая.

— Бедничкият Кобхъм — провлечи думите Сатаната, — нима не мога да отмъстя за него? Трябва да отмъстя. Ще накажа този дух-узурпатор, ще го мъча, докато той сам не завика, че иска да напусне откраднатото тяло. Бедничкият ми Кобхъм, когото загубих. Сега му е все едно какво ще стане с тялото, което му принадлежеше някога... Той ще бъде отмъстен.

Насмешката в гласа му звучеше още по-ясно. Усетих гърлото ми да се свива.

— Казахте, че нищо не сте видели? — запита той отново.

— Нищо — отвърнах аз. — Ако някой бе влязъл в стаята, щях да го чуя. — Веднага разбрах грешката си и се изругах наум.

— О, не — каза Сатаната с равен глас. — Забравяте, че сте били увлечени от четенето. Вие и мен не чухте. Нито когато почуках, нито

когато влязох. Не мога да ви подложя на риск. Ще се наложи да разгледаме стаите.

Той даде заповед на робите си. Преди обаче да се мръднат, вратата на шкафа с дрехите се разтвори и Кобхъм изхвърча навън. С един скок се оказа на половината път до отворения панел. Проблесна стоманено острие. Още миг и той бе до двамата роби на изхода. Единият падна с прерязано гърло. Другият се дръпна, като се държеше за хълбока, през пръстите му потече кръв.

И Кобхъм изчезна.

Сатаната даде кратка заповед. Четирима от робите се втурнаха към панела. Останалите захванаха ръцете ми с примките на камшиците. Сатаната ме погледна и насмешката в погледа му наистина стана дяволска.

— Така си и помислих, че той ще дойде тук. Затова именно му дадох възможност да избяга, Джеймс Къркхайм.

Така значи, паяжината е изплетена от Сатаната! И той ме хвана в нея.

Неочаквано ме обхвана неудържим гняв. Повече няма да лъжа. Нито да нося маска. Никога повече няма да се изплаша от него. Разбира се, той ще ми причини болка. Може и да ме убие. Вероятно се кани да направи и едното, и другото. Но сега аз знаех кой е той всъщност. Цялата му загадъчност падна... и освен това имам коз, за който той не подозира. Аз дълбоко въздъхнах и се разсмях.

— И така да е! — казах цинично. — Но аз забелязах, че този път вие не съумяхте да му попречите да избяга. Жалко, че не преряза проклетото ви черно гърло, вместо да убива този беден ваш дявол.

— Аха — без да изрази никакво негодуване, отвърна той, — истината започва да се излива от уязвения Къркхайм като водата от скалата, която Моисей разсякъл. Но вие отново грешите. Аз отдавна не съм се наслаждавал на лова на хора. Кобхъм е идеална плячка. Затова и оставих панела отворен. Той ще издържи дълго, предполагам доста дни.

Той каза нещо на един от държащите ме роби. Не разбирах този език. Нещастникът се поклони и изчезна безшумно.

— Да — обърна се отново към мен Сатаната, — той ще издържи дълго. Но вие, Джеймс Къркхайм, не! Кобхъм не може да избяга. Вие също. Вечерта ще обмисля какво забавление ще ми предоставите.

Излезлият роб се върна с още шестима. Сатаната отново даде заповед. Робите ме обкръжиха и ме поведоха. Не се съпротивявах. И не погледнах Сатаната.

Но да не чувам проклетия му смях не можех!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мина един ден и чак вечерта видях Сатаната отново. Други хора освен роба, който ми носеше храна, въобще не видях. Мисля, че ме закараха в една от подземните килии. Тя бе доста удобна, но без прозорци и естествено, без врати. Тук ми развързаха ръцете и ме оставиха сам.

Гневът ми бързо мина и ме обхвана отчаяние. Баркър ще се постарее да се добере до Консърдайн. Бях напълно сигурен в това. Но ще успее ли? Ще му повярва ли докторът? Съмнявах се. Консърдайн не бе човек, който вярва на голи думи. Трябва сам да се убеди. Дори ако допуснем, че повярва, гневът му може да предизвика прибързани действия, които да го присъединят към нас с Кобхъм. И Сатаната ще тържествува.

А Ева? Какво ще направи тя, като чуе от Хари какво се е случило? Не се съмнявам, че дребното човече ще намери начин да разбере какво е станало с мен.

Какви ли дяволски помисли подготвя Сатаната за своето... забавление?

Така че нощта ми не бе никак весела. Денят се проточи безкрайно. Но когато видях Сатаната, се надявах, че чакането не ми се е отразило на лицето.

Той влезе внезапно, без никакво предупреждение, целият в черно. Зад него пристъпи Консърдайн. Очите на Сатаната проблеснаха. Погледнах доктора. Дали вече се е видял с Баркър? Но той изглеждаше спокоен и ме гледаше равнодушно. Сърцето ми направо спря.

Сатаната седна. Незабавно го последвах, без да чакам покана, извадих табакерата си и вежливо му предложих цигара — детинска дързост, за която веднага съжалих. Той не обърна внимание на този жест и започна да ме изучава.

— Не ви се сърдя, Джеймс Къркхайм — заговори. — Ако можех да изпитвам съжаление, бих ви пожалил. Но вие сам сте причина за днешното си положение.

Той замълча. Аз нямаше какво да кажа.

— Вие искахте да ме измамите — продължи той. — Вие ме лъгахте. Опитвахте се да спасите от моето правосъдие човек, когото бях осъдил. Вие се противопоставихте на моята воля. Дори се осмелихте да ме правите на глупак. Ударът с „Астарта“ е под въпрос и не знам дали вече е възможен. Не мога повече да ви се доверявам. Вие сте абсолютно безполезен за мен.

Какъв трябва да е моят отговор?

— Мисля, че ще ме премахнете — отвърнах безгрижно. — Но защо си хабите времето да оправдавате още едно от вашите убийства, Сатана? Смятам, че убийството е ваша втора природа и няма защо да го обяснявате, подобно е на желанието да ядеш или да пиеш.

Очите му проблеснаха.

— Вие съзнателно спечелихте доверието на Кобхъм. Щяхте да се опитате да спасите „Астарта“, въпреки че знаехте за моята заповед — каза той.

— Вярно — съгласих се с него.

— Вие ме лъгахте — повтори той. — Мен!

— Лъжа за лъжа, Сатана — отвърнах аз. — Вие започнахте. Ако бяхте откровен, щях да ви кажа, че не бива да ми поверявате тази задача. Но вие не го направихте. Съзрях лъжата. Какво пък, човек, който веднъж излъже, може да лъже и за всичко останало.

Хвърлих бърз поглед към Консърдайн. Той си оставаше все така равнодушен и непроницаем.

— Когато Кобхъм се изпусна, аз изгубих вярата си във вас — продължих аз. — Та вашите убийци от „Херувим“ биха могли да имат заповед от вас да ме убият, след като измъкна кестените от огъня заради вас. Една ваша марионетка вече ви каза: „Обвинявайте себе си, Сатана. Не мен!“.

Консърдайн внимателно ме гледаше. А аз започвах все повече да нервнича.

— Баща на лъжата — казах аз, — или ако използвам другото ви древно име — княже на лъжците, цялата работа може да се изрази с две думи. Вие не ми вярвате. Аз знам прекалено много. Прекрасно. За тези неща трябва да обвинявате себе си. Но аз ви познавам. И ако мислите, че ще моля за милост, значи вие не ме познавате.

— Консърдайн — спокойно каза Сатаната, — какъв чудесен материал пропада! Джеймс Къркхайм, можеше да ми бъдете много полезен. Колко жалко, Консърдайн!

Той ме погледна благосклонно.

— Откровено казано, не виждам как вашите знания могат да ви помогнат — продължи Сатаната. — Струва ми се, че вие трябва да знаете какво ви издаде. Да, аз искам да ви помогна, Джеймс Къркхайм. — Гръмогласният поток продължи да се лее. — Защото е възможно да съществува свят, където отиваме, когато се прекъсва нишката на живота ни. Възможно е там дори да намерите моя двойник. И се постарайте да не повтаряте грешките си.

Мълчаливо слушах тази зловеща палячовщина — в края на краищата аз съм любознателен човек.

— Вашата първа грешка бе, че споменахте играта на бридж. Забелязах, че Кобхъм се учуди. Вие прекалено бързахте. Нужно бе да изчакате по-удобно време. Запомнете: когато се окажете в другия свят, не прибързвайте толкова. Очевидно сте имали причина за това. И аз сметнах за нужно да разбера тази причина. Урок номер две: в другия свят, където скоро ще отидете, никога не давайте на противника възможност да ви подслушва. Когато се върнах, вие изобретателно се въздържахте да забележите явния ужас на Кобхъм. През целия разговор не го погледнахте. Прекалено наивно, Джеймс Къркхайм. Позволихте си да подцените интелекта, с който се опитвахте да влезете в двубой. А би трябвало незабавно да изобразите пълно негодуване. Трябваше да принесете в жертва Кобхъм, като ми го предадете. В онзи прекрасен нов свят, където ще се пренесете, никога не подценявайте противника си. Но аз ви дадох още един шанс. Познавам Кобхъм, предположих, че след моето... добросъвестно лечение той ще потърси спасение при вас. По време на... лечението той ви видя, позволих му да избяга и както предположих, тръгна право към вас. Ако в мига, когато се появи, вие го бяхте хванали и вдигнехте тревога, т.е. да го принесете в жертва, може би щях да продължа да ви вярвам. Това бе слабост и сантименталност от ваша страна. За какво ви е Кобхъм? Помнете, в новия свят избягвайте всякаква сантименталност.

От тази продължителна цинична реч ми станаха ясни две неща. Сатаната не знаеше, че съм излизал от стаята и съм срещнал Кобхъм в

коридора. Това до известна степен ме ободри. Но нещастникът е хванат. Ще ме издаде ли?

— Между другото, как е Кобхъм? — поинтересувах се учтиво.

— Не е добре, бедничкият, не е добре — отвърна Сатаната. — Но днес ми достави не чак толкова лошо развлечение. Сега се намира в тъмния ъгъл на лабораторията, лежи и почива. Скоро ще получи възможност да излезе оттам. По време на своето внимателно направлявано блуждаене из сградата му се дава възможност да получи малко храна и пиене. Не искам да капне преждевременно — да умре от глад и жажда и така да ме лиши от забавлението ми. Не, великолепният Кобхъм ще ми предостави още много весели часове. Няма да го пратя обратно при огледалата. Те му помогнаха да си покаже ноктите. Обещавам ви, на края аз лично ще му съобщя за интереса ви, защото вие няма да бъдете способен сам да го направите.

Сатаната стана рязко и каза:

— Джеймс Къркхайм, след половин час ще се изправите пред съда. Пригответе се за храма. Консърдайн, да вървим.

Плахата надежда, че ще ме остави насаме с доктора, се изпари. А така ми трябваше да поговоря с него! Но той тръгна след господаря си. Стената се затвори след тях. Консърдайн дори не се обърна.

Спомних си Картрайт. Докторът го бе довел и стоеше до него през цялото време, докато не започна да се качва по стълбата. Може и за мен да дойде?

Но той не се върна. След половин час в килията влязоха четирима роби с изпепелени очи. Двама застанаха пред мен, двама зад мен и ме поведоха по дългите коридори и нагоре по каменната рампа. После спряха. Чух да звучи гонг. Отмести се един панел. Робите се канеха да ме блъснат вътре, но аз махнах ръцете им и влязох самичък. Стената зад мен се затвори.

Оказах се в храма.

Стоях в полукръга ярка светлина. Пред мен се издигаха стъпалата. Дочух приглушен шепот от лявата ми страна, където се намираше амфитеатърът. Там долових някакво движение и смътно ми се мярнаха бели лица. Всички места бяха заети. Стори ми се, че чувам гласа на Ева да ме зове, шепнейки...

— Джим!

Не я виждах.

Погледнах подиума. Всичко бе така, както и тогава, когато наблюдавах изкачването на Картрайт. Златният трон блестеше. На него искряха скъпоценните корона и скиптър. А на черния трон седеше Сатаната. Непосредствено до него се хилеше дяволското лице на палача Санчал и ръката му полюляваше примката от женски коси.

Гонгът отново удари.

— Джеймс Къркхайм! — прогърмя гласът на Сатаната. — Приближете се за съда!

Тръгнах напред. Спрях пред стълбата. От черния камък ме гледаха седемте сияещи отпечатъка на детски крачета. От всяка страна ги пазеха по седем роби на кефта, облечени в снежнобели дрехи. Очите им не се откъсваха от скромната ми особа.

Мислите стремително се стрелкаха в главата ми. Да викна ли за тайната на черния трон на тези, които мълчаливо седят и ме гледат от полукръглите редици на каменните седалки? Знаех, че преди да произнеса няколко думи примките на робите ще ме задушат. Да се хвърля към Сатаната и да се опитам да го убия? Те ще ме хванат на половината път.

Оставаше ми само едно — да се качвам бавно. За четвърти и последен път да стъпя на шестия отпечатък. Той не е далеч от черния трон. По-близо е от седмия. И да скоча върху Сатаната. Ще го хвана за гърлото и ще забия зъби и нокти в него. Добера ли се, не мисля, че лесно ще ме откъснат, жив или мъртъв.

А Баркър? Сигурно той си има свой план. Не би подхождало на дребното човече да се крие и спокойно да ми позволи да се качвам.

А Консърдайн? Знае ли нещо?

И Ева!

Мислите ми се объркаха. Не можех ясно да мисля. Хванах се за последната мисъл и не откъсвах очи от гърлото на Сатаната. Точно под ухото му ще забия зъбите си.

Но ще ми позволи ли да се изкачвам по стъпалата?

— Джеймс Къркхайм — прогърмя гласът на Сатаната. — На златния трон съм поставил короната и скиптъра на земната власт. Това да ви напомня за възможностите, от които вашето непокорство ви лиши завинаги.

Аз ги погледнах. За мен сега те не бяха повече от парчета разноцветно стъкло. Но от полутъмните редици долетя ехото на

многобройни въздишки.

— Джеймс Къркхайм, вие ме предадохте! Вие сте изменник! Аз трябва да обявя присъдата ви.

Той отново замълча. В храма настъпи пълна тишина. Тя направо ме потискаше. Прогони я остро свистене — палачът бе прекарал ноктите си по камшика. Сатаната вдигна ръка и този звук също замря.

— Но аз съм склонен да проявя милосърдие. — Може би само аз долових зловния блясък на твърдите като диамант очи. — Човек цени най-много три неща. Те всъщност са самият човек. Свързани са помежду си, но са различни. Това са душата на човека, личността му и неговият живот. Под душа разбирам онази невидима и неизвестно къде намираща се същност, ценена от религиите и смятана от тях за безсмъртна, което може и да е истина, а може и да не е. Под личност разбирам егото, мозъка, който твърди: аз съм аз, складираният памет, търсача на нови впечатления. Живота няма нужда да определям. И така, Джеймс Къркхайм, предлагам ви избор: на едната страна поставям душата ви, на другата — мозъка и живота ви. Вие можете да се присъедините към моите потребители на кефт. Пийте веществото и вашето его и живот ще бъдат в безопасност. Често ще бъдете толкова щастлив, както не сте бил в обикновени условия. Но ще изгубите душата си! Няма да усетите тази загуба. Скоро кефтът ще стане пожелан от тази така неспокойна вътрешна гостенка.

Той замълча и отново ме прониза с тежкия си поглед.

— Ако не искате да пиете кефт, ще трябва да се изкачите по стълбата. Настъпите ли върху три мои стъпки, ще изгубите живота си, бавно и мъчително, от ръцете на Санчал. Ако стъпите на четири щастливи — запазвате живота и душата си. Но сте длъжен да ми оставите вашето его, същото, което казва „аз съм аз“, вашите спомени. Това няма да бъде нито опасно, нито болезнено за вас. Няма да ви пратя при огледалата. Сън... и нож ще пререже нещо тук и там в мозъка ви. Ще се събудите като новороден. В буквалния смисъл на думата, защото ще ви отнемат спомените. И като дете ще тръгнете на ново пътешествие по живота. Но така нито той, животът, нито скъпоценната ви душа, ще пострадат.

Отново от амфитеатъра се раздаде шепот. Сатаната вдигна ръката си и всичко стихна.

— Такова е решението ми! — провъзгласи той. — Такава е моята воля! Така ще стане!

— Избирам стълбата — не се поколебах нито за миг.

— Вашият ангел пазител — отвърна ми с благ глас той — несъмнено ви поздравява за решението ви. Но помните ли, че ангелите нямат власт там, където действат правилата на Сатаната? Знаех, че такъв ще бъде изборът ви. А сега, доказвайки колко безгранично е моето милосърдие, ви предлагам път към свободата — да, към свободата, при това с недокоснати живот, личност и душа!

Гледах го и чувствата ми бяха напрегнати докрай. Прекрасно знаех, че милост от Сатаната не мога да очаквам. Знаех и тайната на стъпалата и от това дяволската му насмешка ми се стори още позловеща. Каква ли адска измислица ще ми предложи? Скоро ще разбере.

— Вината на този човек — Сатаната обърна поглед към аудиторията — се корени в чувствата. Той постави благополучието на друг човек по-високо от моето. Нека това бъде урок за всички вас. Аз трябва да съм на първо място. Но аз съм справедлив. Той може да спаси други хора, но себе си — не! Ала може би някой ще го спаси? Възможно е да се лиши от живота си, защото е застанал между мен и живота на други. Ще се изправи ли някой между мен и неговия живот?

От тъмата на храма се разнесе шепот, този път по-силен.

— Чакайте. — Той вдигна ръка. — Ето какво имам предвид. Ако някой от вас го замести и стъпи на три отпечатъка на стълбата, ще стане следното: при две щастливи стъпки и двамата ще си отидат свободни и невредими, при това ще ги даря богато; но ако две са мои — мъките им ще бъдат еднакви, същите, които обещах на Джеймс Къркхайм. Това е решението ми! Такава е моята воля! Така ще стане! А сега, ще се намери ли човек, който да се застъпи за него?

Шумът се усили. Изглежда Сатаната подозираше, че не съм сам. Това можеше да бъде капан за Баркър. Не знаех колко предан ми е Хари. Подобно предложение явно е предназначено за непредпазливи хора. Бързо отидох до първото стъпало.

— Мога и сам да се изкача, Сатана — казах. — Играта започва.

Мърморенето се усили.

Невъзмутимостта изчезна от лицето на Сатаната. За пръв път виждах как някакво чувство преобразува обичайната му маска.

Отначало това бе абсолютно недоумение, после гняв, който се надигна сякаш от самия ад. Ясно видях как външната видимост се стопи и под нея се появи скритият досега демон. Усетих някой да ме докосва по ръката.

До мен стоеше Ева!

— Махни се! — прошепнах яростно. — Веднага си върви!

— Късно е! — отвърна ми тя спокойно, после погледна Сатаната и обяви на всеослушание: — Аз ще се кача вместо него, Сатана!

Той се изправи от трона си, свил юмруци. После погледна палача. Черният дявол се бе навел напред и поклащаше примката на камшика си.

Аз заставах пред Ева.

— Вашата дума, Сатана — прозвуча непознат глас от амфитеатъра. — Какво е решението ви, Сатана?

Сатаната погледна в мрака, стараше се да познае говорещия. Направи знак на палача и той послушно отпусна камшика. Огромната черна фигура се върна на трона си. Със страшно усилие на волята усмири дявола, който за миг смъкна маската му. Лицето отново възвърна обичайната си неподвижност. Но огънят в очите не угасна.

— Такова е решението ми — произнесе той безизразно, но гласът му бе сподавен. — Така ще стане! Вие, Ева Демърест, искате да се изкачите по стълбата вместо него?

— Да! — отвърна девойката.

— Защо?

— Обичам го — спокойно каза Ева.

Ръцете на Сатаната, скрити под мантията, трепнаха. Тежките му устни се изкривиха. На гигантското плешиво кубе се появиха капчици пот. Неочаквано той протегна ръка и дръпна лоста — отпечатъците засвяткаха, сякаш ги бяха запалили...

Но не чух познатото бръмчене на скритите зъбни колела!

Какво означава това? Погледнах Сатаната. Или греша, или овладелият го гняв не му позволява да го забележи. Но нямах време да разсъждавам.

— Ева Демърест — разкъса тишината гръмовният му глас, все още странно приглушен, — вие ще се изкачите по стълбата! И всичко ще бъде според решението ми. Но ви казвам — никой от тези, които са се качвали и загубвали, не е умрял от такава смърт, от каквата ще

умрете вие. Тяхната смърт ще бъде истински рай в сравнение с това, което ще изпитате, ако загубите. Същото ще стане и с вашия любовник. Отначало наблюдавате неговата смърт. Преди да умре, той ще ви обърне гръб с отвращение и ненавист... ще съжелява, че въобще ви е познавал. А после ще ви предам в ръцете на Санчал. Но не за да ви убие. Не и не! Когато ви се насити, ще ви дам на моите роби на кефта, на най-нисшите... а после отново ще ви дам на Санчал, този път да ви обладава с камшик, с ножове, с нагорещено желязо... за негово развлечение... и за мое.

Той дръпна яката на мантията си така рязко, сякаш се задъхваше. Сетне направи знак на двамата роби до най-долното стъпало. Последва заповед на непознат език. Те се приближиха до мен. Аз напрегнах мускулите си, канейки се да направя отчаян скок към този синеок дявол на черния трон. Ева закри очите си с ръце.

— Джим, скъпи — бързо прошепна тя под това прикритие, — не се съпротивявай. Баркър! Нещо ще стане...

Робите ме сграбчиха. Позволих им да ме отведат до креслото, откъдето преди няколко дни гледах как Картрайт тръгна към съдбата си. Захвърлиха ме на него. Белезниците за краката и ръцете щракнаха. Воалът се спусна върху лицето ми. Робите се дръпнаха назад.

Измина само миг и отдолу дочух шепот:

— Капитане! Белезниците не държат! В дясната цепнатина има пистолет. Аз трябва да бързам. Когато ме видите, грабвайте пистолета и действайте!

— Ева Демърест! — провъзгласи Сатаната. — Стъпалата ви чакат! Време е да се изкачвате!

Тя тръгна. Без да се колебае постави крак на първия сияещ отпечатък. На щастливата половина на висящото кълбо се запали символ. Долових нарастващ ропот от затъмнения амфитеатър. Сатаната седеше неподвижно.

Ева се изкачи по-нагоре и стъпи на следващата детска стъпка... Ясно забелязах как Сатаната неочаквано се наведе напред, впи поглед в кълбото и в очите му проблесна недоумение. Ропотът в залата се превърна в истински рев.

На щастливата страна се запали втори символ!

Тя извоюва нашата свобода!

Но как бе станало това? И какво прави Ева?

Тя се изкачи до третата стъпка и натисна силно с крак.

Трети символ на кълбото до другите два!

Лицето на Сатаната се кривеше. Ревът от задната част на храма се превърна в паника. Напразно Сатаната шареше с ръце под мантията.

А Ева продължи да се изкачва. Стигайки до следващия отпечатък, тя го настъпваше. И един след друг на щастливата половина на кълбото се появяваха сияещите символи.

Седем символа — всички на щастливата половина!

Нито един на половината на Сатаната!

Шумът стана оглушителен. Сатаната скочи от черния си трон. Стената зад него се разтвори, от нея изскочи Баркър с пистолет в ръка, право до Сатаната, и се прицели в корема му. Шумът в залата затихна, сякаш над помещението се спусна бял покров на тишина.

— Горе ръцете! — извика дребното човече. — Горе! Раз-два или ще ти разпръсна червата по стената!

Сатаната вдигна високо ръце.

Аз също се хвърлих напред. Белезниците се разтвориха така стремително, че се изтърсих на пода. Пъгнах ръка в цепнатината и напипах пистолета. Грабнах го. А през това време палачът Санчал се приготви да скочи. Стрелях от пода с точност, която ми достави радост — уцелих го в главата, той падна и се търколи по стъпалата.

Робите на кефта бяха като зашеметени и не помръдваха в очакване на заповед.

— Само едно мърдане на тези твари и ти ще се разлетиш на парченца — отново се разнесе гласът на Баркър. — Бързо ги предупреди! — и той яростно мушна с дулото хълбока на Сатаната.

Господарят на живота и смъртта заговори. Гласът, който се изтръгваше от устните му, приличаше на истински кошмар. И досега не обичам да си го спомням. Думите на заповедта бяха произнесени на непознат език и у мен се появи съмнение, че в нея имаше нещо повече от нареждането просто да не мърдат от мястото си. Те свалиха камшиците си и се дръгнаха до стената.

С един скок се изкачих по стълбата. Ева бе до Баркър. Тя заобиколи трона на Сатаната от другата му страна и ние се срещнахме.

Шумът и виковете в амфитеатъра се усилиха. В полумрака се водеше непонятна борба. Хората се мятаха по редовете. По краищата на светлия кръг се появиха множество фигури.

Напред излезе Консърдайн. Лицето му бе бледо като на мъртвец. Очите му пламтяха по-силно от тези на Сатаната. Ръцете му се протягаха напред, пръстите бяха като ноктите на хищник. Той напредваше като ходеща смърт и не откъсваше поглед от Сатаната.

— Още не — прошепна Баркър. — Спрете го, капитане.

— Консърдайн! — извиках аз. — Стойте!

Той не ми обърна никакво внимание, вървеше напред бавно, като на сън и както преди, не откъсваше очи от Сатаната.

— Консърдайн! — рязко изкрещях. — Спрете! Иначе ще ви застрелям! Казвам го напълно сериозно! Не искам да ви убивам, но направите ли още една крачка, ще ви застрелям. Бог ми е свидетел!

Той спря.

— Вие... не ще го убиете, нали? Ще го... оставите на мен! — Гласът му бе стигнал непозната височина. С неговите уста приказваше самата смърт.

— Ако можем — отвърнах аз. — Но се постарайте да задържите останалите. Едно движение срещу нас и Сатаната ще умре. И някои от вас заедно с него. Нямаме време да отделяме приятелите от враговете.

Докторът се обърна и произнесе няколко думи. Всички млъкнаха.

— Сега, капитане — Баркър бе рязък, — пъхнете цевта на пистолета в ребрата му и го дайте насама. Аз ще покажа нещо на присъстващите.

Изпълних указанията на Хари и забих пистолета в областта на долните ребра на Сатаната. После го затиках към златния трон. Той не се съпротивяваше, вървеше спокойно, вяло и дори не ме поглеждаше. Гледах го и ме обхващаше смътно предчувствие. А Сатаната бе вперил очи в Консърдайн. Лицето му оставаше неподвижно, но дяволът, неусмирен, надничаше през трепкащите зеници. Помислих си, че той смята доктора за главния предател, който бе организирил клопката, а ние сме просто негови оръдия.

Но защо проявява такава покорност?

Дори под дулото на пистолета очаквах от него нещо друго. Стори ми се, че освен смъртоносна заплаха, в погледа му просветва някакво презрение. Може би има скрит коз? Безпокойството ми нарастваше.

— Сега гледайте насама. Ще ви покажа какво правеше тази подла свиня с вас — говореше Баркър.

Аз не отмествах очи от Сатаната и следях непрекъснато какво прави. Но знаех, че от това нямаше никаква необходимост.

— Той обещавахе много неща — продължаваше дребният човек с гъгнешия си глас на лондончанин. — Изпращаше ви в ада! А през цялото време се е смял над вас, смял се е до смърт. А вие сте като групичка доверчиви деца. Сега ще ви го покажа. Мис Демърест, слезте, моля ви, долу и после отново се качете.

Видях как Ева слиза по стъпалата.

— Момент, моля. — Тя спря пред стълбата, а Хари продължи: — Ето, аз седя на трона. Вдигам лоста. Но после натискам на това място на седалката. Виждате ли добре? Сега, мис Демърест, изкачвайте се!

Тя се заизкачва, като стъпваше на всички отпечатаъци. С крайчеца на окото си гледах бялото кълбо. На него не се появяваше нищо, нито един символ на нито една от половините му.

Ни гък от присъстващите. Като зашеметени те очакваха продължението.

— Няма никаква разлика къде стъпваш — обясняваше Баркър. — Не се отбелязва. Защо? Когато натискам края на трона, долу, където е механизмът, излиза малка пластинка. В същото време зъбците, които, въртейки се, карат сигналните лампички да светват, се отместват в другата посока. Когато той е искал, всичко е работело добре и правилно. Механизмът е бил настроен вярно, докато на трона не е имало никой. Но сядайки на проклетия си черен трон, той скривал ръцете си под мантията и изключвал механизма. И цяло стадо слонове да премине в тържествен марш по стълбата, кълбото дори не би мигнало.

Залата зашумя отново. Мъже и жени с проклетия се втурнаха напред.

— Стойте! — завиках аз. — Назад! Задръжете ги, Консърдайн!

— Чакайте! — почти зави Баркър. — Чакайте! Това не е всичко, което тази свиня е правила с вас!

Шумът бързо утихна. Погледите отново се насочиха към Баркър. Сега Консърдайн стоеше в подножието на стълбата. Лицето му бе преbledняло още повече. Очите му бяха впити в Сатаната и кръговете около тях изглеждаха като нарисувани. Дишаше така тежко, че разбрах — Хари трябва да побърза, докторът няма да може дълго да се сдържа. А аз не исках да стрелям в него.

Но всичко това занимаваше само част от съзнанието ми. Неочаквано разбрах, че Сатаната се вслушва и то не какво става в храма, а в някакви звуци извън него. Той иска с цялата си нечестива воля да стане нещо. И забелязах огънче на тържество върху мраморното му лице.

— Сега ще ви покажа — продължаваше Баркър. — Тук, на този край, се намират седем малки вдлъбнатини в камъка с каучукови подложки. Като разедини контактите на стъпките, той поставя пръсти върху каучуковите уплътнители. Три са съединени така с контактите, че сигналът се появява върху неговата половина на кълбото. Останалите четири предизвикват появата на символи на светлата половина. Когато стъпвате на отпечатък, той натиска нужното му копче и се появява символ — такъв, какъвто му трябва. Така че не вие карате сигналите да светват! Той е причината!

— Още миг само! — Баркър явно се наслаждаваше. — Сега ще седна в креслото и ще ви го демонстрирам. Нека се убедите на какви глупаци ви е правил.

— Джим! — извика ме Ева и в гласа ѝ имаше тревога. — Джим! Забелязах, че до стената имаше седем роби. Сега са шест. Един е изчезнал!

В същия миг разбрах какво чака Сатаната. Бях прав, когато усетих в заповедта му към робите нещо повече от простата команда да не мърдат. Той им бе наредил при първа възможност да се измъкнат и да вдигнат тревога.

Да насъска срещу непокорната тълпа своите бездушни, безжалостни дяволи, за които бе истински бог — само той им откриваше вратата към рая! И възползвайки се от това, че вниманието ни бе насочено към Сатаната, един от робите му бе избягал. Но отдавна ли?

Тези мисли прелетяха през главата ми за части от секундата. В същия миг адът, който бе подготвян отдавна в този храм, се разтвори. Без никакво предупреждение, бързо като нападаща змия, Сатаната удари надолу. Хвана ме за ръката. Пистолетът ми отлетя настрани и стреля във въздуха. Викът на Ева се смеси с резкия възглас на Баркър.

И същевременно забелязах Консърдайн да се хвърля нагоре по стълбата право към Сатаната. Неочаквано храмът бе залян от ярка светлина. За кратък миг видях ада, сякаш на стопкадър. Тези, които

следваха доктора, и другите, които останаха верни на господаря си, се бяха вкопчили един в друг.

Сатаната се приготви да ме хване и да ме хвърли срещу Консърдайн. Но аз се оказах по-бърз, паднах, извих тялото си и с цялата си тежест ударих яките крака. Той се олюля, стъпалото му се плъзна по края на подиума. Крачка напред, крачка назад в желание да запази равновесието си.

Консърдайн стигна до него и сграбчи веднага гърлото му. Могъщите ръце на Сатаната обвиха противника в немилосърдна прегръдка. Двамата паднаха и като едно тяло се затъркаляха надолу.

Зазвуча истински вълчи вой. От всички страни на храма стените се разтвориха и вътре нахълтаха робите на кефта.

— Бързо, капитане! — Баркър ме обърна и тласна към златния трон. — Натам! — извика с последни сили и побягна.

Хванах Ева за ръка и го последвахме. Той падна на колене и трескаво започна да прави нещо до стената. Разнесе се щракване и част от нея се отмести. Видях пред себе си тесен отвор, от който започваше стръмна стълба.

— Вървете напред! — нареди Баркър. — И по-бързо!

Ева се мушна в отвора. Тръгвайки след нея, за последен път погледнах храма през краката на трона. Бе се превърнал в арена на смъртта. Бляскаха ножовете на робите. Хората викаха отчаяно. Навсякъде се водеше борба. Консърдайн и Сатаната не се виждаха. Към нас по стълбата бягаха роби...

Баркър със сила ме натика в отвора и скочи след мен, като почти се приземи на главата ми. Стената се затвори.

— По-бързо! — викаше Баркър. — Боже господи! Сега ще се добере до нас!

Стъпалата ни отведоха в малка празна каменна стая. Над главата ни продължаваше шумът на битката. Краката на биещите се се блъскаха по тавана като палките на барабан.

— Наблюдавайте стълбата. Къде е pistolетът ви? Вземете моя!

Баркър пхна pistolета си в ръката ми, веднага се обърна към стената и започна да я опипва. Изтичах до мястото, където стълбата свършваше в стаята, и чух как горе се опитваха да отместят стената.

— Готово! — възкликна Баркър. — По бързо!

Един от камъните на стената се отмести. Влязохме вътре и веднага зад нас отворът се запуши. Нищо не виждах в тъмнината. Намирахме се в един от дългите и сумрачни коридори, които като улеи пронизваха навсякъде замъка на Сатаната.

Горе борбата продължаваше.

После се раздадоха пет резки взрива.

И внезапно, като по команда шумът стихна.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Настъпилата тишина, меко казано, ни обезкуражи. Петте резки звука напомняха изстрели на карабина. Но кой можеше само с пет куршума да прекрати подобна схватка?

— Не се чува никакъв шум. Какво значи това? — прошепна Ева.

— Някой е победил — казах аз.

— Сатаната ли? — изплака тя. — Ти мислиш, че е Сатаната?

Не заех кой е победил в сражението — Сатаната или Консърдайн. Разбира се, отчаяно исках това да бъде докторът. Но тъй или иначе, общият резултат от схватката би трябвало да бъде в полза на проклетите роби, наблъскани до шията с наркотика. Те бяха въоръжени с ножове и не се замисляха за нищо. Ако Консърдайн бе убил Сатаната, без никакво съмнение робите веднага го бяха изпратили по следите на господаря си. Но не посмях да го кажа на Ева.

— Дори да е спечелил Сатаната, властта му свърши — казах аз. — Повече не бива да се страхуваме от него.

— Естествено, ако се измъкнем оттук — мрачно се намеси Хари. — Честно казано, повече бих се радвал, ако отгоре се носеха звуците на голям празник.

— Какво ти става? — запитах го изумен.

— Ами празникът би ги отвлякъл — отвърна той, като погледна Ева с крайчеца на окото си. — Но тук... какво да ви кажа...

— Бъди така добър и не ме смятай за слаба жена, Баркър — ядно подхвърли Ева. — Не ми щади чувствата. Какво искаше да кажеш?

— Е, добре. Казвам го направо. Нямам никакво понятие къде се намираме.

Аз подсвирнах.

— Но пътя дотук знаеше, нали?

— Ами! — отвърна той. — Действах наслука, капитане. Знаех, че има проход зад тунела и стая накрая на стълбата. В нея Сатаната крие златния трон. Дори веднъж я зърнах отгоре. Затова реших, че там

непременно има изход. Провървя ми и го намерих. Но не знам как да излезем оттук.

— Може би най-добре ще бъде да се движим нанякъде — предложи Ева.

— Разбира се — съгласих се аз. — Имаме само един пистолет. И всеки миг могат да се появят робите.

— Предлагам да тръгнем надясно — каза Хари. — Ние сме близо до личните помещения на Сатаната. Това поне зная. Дръжте пистолета у себе си, капитане.

Тръгнахме предпазливо по коридора. Баркър оглеждаше стените, поклащаше глава и си мърмореше неразбрано. А мен нещо ме глождеше още от онази минута, когато Ева бе изскочила от тъмната страна на амфитеатъра и бе застанала до мен. Сега имах време да си го изясня.

— Хари — запитах аз, — как направи така, че символите да се появяват само на едната част на кълбото? Какво попречи на Сатаната да ги направлява от черния си трон? Той така се стараше. Ти изглежда си бил в храма, след като се разделихме?

— Направих го, преди да си тръгнем, капитане — захили се той доволно. — Нали забелязахте, че се ровех в механизма?

— Мислех, че го настройваш отново.

— Наистина правех нещо подобно — продължи да се хили. — Но според собствените ми разбирания, така че приспособлението на трона му не работеше. Знаех, че следващата среща в храма ще бъде с вас. Страхувах се само да не забележи липсата на бръмченето. Слава богу, не забележа. Прекалено се бе разпенил...

— Хари — прегърнах дребното човече през рамото, — ти напълно ми се отплати за това, което бях направил за тебе.

— Е, е, нека изчакаме да се измъкнем оттук...

Той млъкна изведнъж...

— Какво е това? — промълви след известно време.

Прогърмя още по-силен взрив от онези, които бяха в храма. И то близо до нас. Подът на коридора се разлюля под краката ни. После проехтя още една експлозия.

— Хвърлят бомби! — възкликна Баркър.

Третият взрив бе съвсем близо.

— Да ги вземат дяволите! Време е да изчезваме оттук! — Баркър започна да души стените като териер. Неочаквано изхъмка и вдигна ръка. — Намерих нещо. Сега искам тишина. Стойте зад мен, аз ще погледна.

Той натисна стената, тя се плъзна и видяхме един от малките асансьори. Чух облекчената му въздишка и се натикахме вътре.

— Къде? — Той затвори панела. — Нагоре или надолу?

— Ти как смяташ?

— Ами храмът е на нивото на земята. Ние сега сме под него. Тръгнем ли надолу, ще се окажем край „оборите“ на робите. Нагоре — ще трябва да минем през храма. Но не спираме ли никъде, ще успеем, капитане, там сега едва ли има повече роби оттук.

— Нагоре — решително произнесе Ева.

— Добре, нагоре — повторих след нея.

Асансьорът започна бавно да се изкачва. Нова експлозия ни разклати и на главите ни се посипа мазилка.

— Наближаваме — прошепна Ева.

— Ако се доберем до покоите на Сатаната, ще потърсим личния му тунел. — Баркър спря асансьора. — Той е тук някъде, наблизо. И това ще бъде най-добрият ни шанс, капитане. Провърви ли ни, ще се озовем в безопасност на брега.

— Хващам се на бас, че в замъка всички знаят какво става и се опитват да се измъкнат. Ние бихме могли да се възползваме от катера.

— Мирише на изгоряло — обяви Ева.

— И още как. — Баркър насочи нагоре асансьора с максималната му скорост.

Пред нас в стената се появи цепнатина и от нея се изви облак дим. А Баркър в същия миг спря асансьора и внимателно отвори панела. Надникна навън, огледа се и ни кимна да излизаме. Показахме се в малка стая, облицована с тъмен камък. От едната ни страна се намираше бронзова врата. Очевидно това бе вестибюл. Но накъде водеше вратата?

Докато стояхме в нерешителност, чухме още два взрива, един след друг. Стори ми се, че избухнаха на същия етаж. Последва трясък като от падаща стена. Асансьорът, от който току-що излязохме, полетя с трясък надолу. От появилия се отвор нахлу гъст дим.

— Боже мой! — развика се Баркър. — Това проклето място е цялото в огън! — и затвори стената преbledнял.

Неочаквано се сетих за Кобхъм. Той с неговите джентълменски бомби трябваше да продъни „Астарта“. Сатаната бе споменал, че химикът се крие някъде близо до лабораторията. По време на нападението на робите в храма той изглежда е избягал и е отишъл право там, а сега в пристъп на безумна отмъстителност си играе с приготвените бомби.

Опипах бронзовата врата — тя не бе заключена. Като държах пистолета си готов за стрелба, бавно започнах да я отварям.

Ние се оказахме в единия край на разкошна зала, истинска съкровищница на красотата, която бе създал за себе си Сатаната. Това вълшебно място ми бе произвело такова впечатление, че си бях тръгнал от него с мисълта, да не се ли откажа от Ева и да се предам напълно в ръцете на Сатаната. В тихото иначе помещение се виеше дим, обхванал и безценните картини, и гоблените, и дърворезбите, и изделията от камък. Побързахме да го преминем и влязохме в следващото, което бе още по-голямо.

Зад стелеция се дим, съвсем наблизко, проехтя нов взрив. И през тази стена от пушек вървеше, спъвайки се, Сатаната!

При вида му и тримата се притиснахме един до друг. В устата ми изведнъж се появи неприятна сухота и усетих как потта намокри корените на косите ми. Това не беше страх. Това бе нещо повече от страх.

Защото Сатаната, който вървеше, спъвайки се, към нас, бе сляп!

Очите му не бяха вече нито сини, нито ярки, нито твърди като диаманти. Мътни и сиви, те ми напомняха неполирани ахати. Мъртви очи! Сякаш пламък ги бе изгорил. Край тях и над тях се стелеше червена боя като върху маска.

Сатаната бе изгубил някъде мантията си. На подпухналата му шия личаха следи от пръстите на Консърдайн. Едната му ръка бе увиснала безпомощно. Другата стискаше до гърдите малка статуетка от слонова кост на Ерос. От всички прекрасни вещи, заради които бе градил плановете си и беше убивал и грабил, изглежда, тази му е била любима; в статуетката бе открил най-чистия и най-съвършен дух на красотата, а нея, колкото и да бе низък, той прекрасно разбираше и единствено на нея се покланяше.

Той се спъваше на всяка крачка, обръщаше напразно глава насамнатам като ослепял звяр и сълзите непрекъснато се лееха от невиждащите очи и блестяха по страните му.

А през завесата от дим и пламък по следите му се промъкваше Кобхъм. През лявото му рамо висеше торба, натъпкана до скъсване. Нещастникът бръкна в нея и извади кръгъл предмет колкото портокал, с мътен метален блясък. Смееше се непрекъснато, както Сатаната плачеше.

Кобхъм спря.

— Сатана! — извика тържествено той. — Спри! Време е скъпият ни господар да си почине.

Спъващата се фигура продължаваше да се движи. Насмешката в гласа на Кобхъм изчезна и се превърна в заплаха.

— Спри, куче! Стой, когато ти заповядвам! Или искаш да ти пъхна бомба в пазвата?

Сатаната спря, като трепереше и здраво стискаше статуетката.

— Обърни се, Сатана! — надсмиваше се Кобхъм. — Нима ти, господарю, ще ме лишиш от светлината на твоите очи?

И Сатаната се обърна.

В същия миг Кобхъм ни забеляза и ръката му с бомбата се метна нагоре.

— Уолтър! — викна Ева и застана пред мен, като разпери ръце. — Уолтър! Не трябва!

Не се опитах да стрелям. Казано честно, дори не помислих за това. Не можех да се отърся от вцепенението, което ме бе обхванало при вида на Сатаната. Само бързата реакция на Ева ни спаси от сигурна смърт.

Кобхъм свали ръката си. Сатаната не се обърна. Съмнявам се, че въобще чуваше нещо. Изглежда, освен болката и гласа на мъчителя си не чувстваше нищо друго. А и на химика се подчиняваше единствено с цел да предпази от унищожаване статуетката в скута си.

— Ева! — Безумието отчасти се смъкна от лицето на Кобхъм. — Кой е с вас? Елате по-близо.

Ние запристъпвахме напред.

— Къркхайм? И дребният Хари? О! Стойте на мястото си! Не мърдайте! Вдигнете ръце! И двамата. Задължен съм ви, Къркхайм, но не ви вярвам. Ева, къде отивате?

— Опитваме се да избягаме, Уолтър — меко каза Ева. — Ще дойдете ли с нас?

— Да тръгна с вас? Ха! С вас?! — Безумието отново го обхвана. — Не мога, тук има само част от мен. Останалото е в стаята с огледалата. По една частичка във всяко огледало. И не мога да си тръгна без тях.

Той млъкна и започна да размишлява. Димът се съгъстяваше. Сатаната стоеше неподвижен.

— Раздвоение на личността — обясни Кобхъм. — Направи го Сатаната. Но ме държа там недостатъчно дълго. Аз избягах. Още малко и целият щях да отида в огледалата. В тях, през тях, отвъд тях. А така — продължи Кобхъм с ужасяваща безлична сериозност — експериментът остана незавършен. Но аз не мога да си отида и да оставя тези парченца от себе си. Нали ме разбирате, Ева?

— Ева, внимавай — пошепнах на ухото ѝ. — Не му възразявай.

Но той чу.

— Затваряй си устата, Къркхайм — злобно изсъска. — Аз говоря с Ева.

— Ние можем да ви помогнем, Уолтър — спокойно продължи Ева. — Елате с нас...

— Аз влязох в храма — прекъсна я той, като говореше съвършено спокойно по новата тема, на която се прехвърли повреденият му мозък. — Взех бомбите си. Хвърлих няколко. Използвах сънотворен газ. Консърдайн лежи до стълбата. Гръбнакът му е счупен. Сатаната тъкмо се вдигаше от него. Притисна устата и носа си с ръка и побягна. Пръснах няколко капки от еликсира ми в очите му и го подгоних пред себе си. Това е всичко. Той тръгна насам като плъх в дупката си. Сега е сляп...

Настроението му рязко се промени. Започна високо и безумно да се смее.

— Да идвам с вас ли? Да го оставя сам? След всичко, което ми е сторил? Не, не, Ева! Не, кълна се във всички ангели на небето. Ние ще се поразходим, Сатаната и аз. Заедно. И мъничките ми парченца в огледалата ще ни придружават. Пътешествието ще бъде дълго, дълго. Но направих така, че началото му да бъде бързо!

— Кобхъм — намесих се аз, — искам да спася Ева. Търся тунела към брега. Как да го намерим? Или пътят натам вече е затворен?

— Къркхайм, наредих ви да мълчите! — срязва ме той. — Всички са свикнали да се подчиняват на Сатаната. Сега той ми се подчинява. Сега всички ми се подчиняват. А вие сте непослушен. До стената, Къркхайм!

Трябваше да се подчиня и се приближих до стената.

— Искате да знаете как се стига до тунела? — запита той, когато прилепих гръб до стената. — Идете във вестибюла. През дясната стена — нали ме чувате добре, Хари? — Той погледна злобно над главата ми. — Шестият панел отляво на коридора. После по другия коридор, надолу до края. Оттам през последния панел отдясно — и започва тунелът. Това е всичко. А сега, драги Къркхайм, да видим дали вие ще тръгнете с тях? Дръж! — Той внезапно метна ръката си напред.

Стори ми се, че бомбата лети прекалено бавно. Времето ми стигна да си представя какво ще стане с мен, ако не я хвана, ако я изпусна или ако я задържа прекалено рязко. Но ми провървя, не стана нищо подобно.

— Добре, вървете — усмихна се Кобхъм. — Вземете я за всеки случай, може да се срещнете с робите. Мисля, че храма го очистих. Това са газови бомби, Къркхайм, газови бомби. Те сега спят и пируват на сън. — И отново се разхили. — Изчезвайте! — изкрещя неочаквано.

Ние се върнахме във вестибюла. Не смеехме да се погледнем един друг в лицето. На излизане хвърлих поглед назад. Кобхъм ни следеше с очи. А Сатаната не помръдваше. Влязохме в стаята и затворихме вратата.

Вътре бе пълно с дим и приличаше повече на пещ, отколкото на жилищно помещение. Първият коридор също бе задимен, докато вторият се оказа значително по-чист. Когато стигнахме до края му, Баркър не успя да се справи веднага с панела. Но след доста усилия установи, че той се отваря като обикновена врата.

Пред нас не бе вход на тунел, а празна каменна стая с площ около шест квадратни метра. Срецу нас зад решетки се издигаше тежка стоманена врата. От двете страни я охраняваха двама роби. Мощните мъжаги бяха въоръжени с обичайните си камшици и ножове. Освен това държаха и карабини — първото огнестрелно оръжие, което виждах в тях.

Бомбата на Кобхъм бе в джоба ми. В първия миг поисках да я използвам, но здравият разум ми подсказа, че покривът може да се

срути над нас, най-малкото входът за тунела ще бъде затрупан. Хванах се за пистолета. Но робите ни държаха вече на мушка. Мисля, че не стреляха само защото с нас бе Хари.

— Здравейте. — Баркър тръгна към тях. — Здравейте. Как е тук при вас?

— Вие какво търсите тук? — запита един от робите и по слабия му акцент разбрах, че е бил руснак, преди да стане... това, което е станал.

— Заповед на Сатаната — рязко каза Хари и посочи пушките. — Наведете ги!

Робът, който питаше, каза нещо на другия на същия непознат език, който използваше и господарят им. Онзи отвърна с кимане. Те наведоха карабините си, но бяха нащрек.

— Пропускът! — поиска робът.

— Нали е във вас, капитане? — Баркър бързо се обърна към мен, после отново към робите. — Не, не е у него. У мен е...

Досетих се по очите му какво би искал да направя. Ръката ми продължаваше да стиска дръжката на пистолета. От бедро стрелях във втория роб. Той се хвана за гърдите и се строполи на пода. В същия миг Хари се хвърли в краката на другия роб. Нещастникът падна. Преди да помръдне, го застрелях.

Не изпитах угризения на съвестта за тези убийства. Консуматорите на кефт никога не са ми приличали на хора. По време на войната по къде по-малки поводи бях убивал много по-свестни хора.

Баркър пребърка падналите роби. Щом намери връзката с ключовете стана и изтича до вратата. След минута се оказахме в дълъг тунел, облицован с камък и осветен оскъдно.

— Трябва да бързаме — каза той, като затвори след нас тежката врата. — Не ми харесва това, което Кобхъм каза за бързото начало на пътешествието. Мисля, че има намерение да взриви лабораторията. А там има достатъчно количество взрив, за да срине целия този ад.

Ние се затичахме. След около триста метра стигнахме до още една стена. Тя превръщаше тунела в задънена улица. Баркър започна трескаво да я опипва сантиметър по сантиметър с изтръпнали пръсти. Неочаквано тя се плъзна настрана като по релси. Влязохме в отвора и побягнахме колкото ни държаха краката.

Светлината примига и угасна. Обкръжи ни пълен мрак. Земята трепереше под краката ни. После се чу глух тътнеж, който ми напомни гласа на събуждащ се вулкан. Прегърнах Ева. Подът на тунела се разклати. Грохотът на падащите камъни изпълни ушите ни.

— Господи боже! Сатаната си отива! — Гласът на Баркър се изви истерично нагоре.

Така бе, Сатаната си отиде, но заедно с Кобхъм. И останалите ги придружаваха, живи или мъртви, всички в замъка си отидоха. И съкровищата на Сатаната, цялата красота, която бе събирал, изчезна с него. Изгорени и изпочупени от ужасния взрив. Неповторимите съкровища, прекрасните предмети бяха унищожени навеки, без тях светът ще стане по-беден!

Усетих болезнена пустота. Сякаш костите ми станаха празни. Чувствах съжаление и ужас — като при огромно жертвоприношение.

Ева ме прегърна през врата. Риданията ѝ ме разтресоха. Като отхвърлих отпусащите ме мисли, я прегърнах здраво и започнах да я утешавам.

Камъните престанаха да падат. Продължихме, като си намирахме път през срутените камъни единствено с фенерчето на Баркър. Тунелът бе силно повреден. Ако се молах за нещо, то бе таванът да не се срути и изходът да не бъде затрупан, защото тогава ще загинем като плъхове.

Но развалините намаляваха с отдалечаването ни от мястото на взрива, макар и често да дочувахме звуци от падането на камъни зад нас. Накрая стигнахме грубо обработена скала, която затваряше тунела и вероятно беше негов край.

На това място Баркър трябваше да употреби всичките си сили и умения — и аз заедно с него, преди да намерим начин да я отворим. Най-сетне, когато фенерчето вече едва мъждукаше, скалата бавно се спусна надолу. Ние поехме студен свеж въздух. Наблизо се чуваше плисъкът на вълните. Само след минута се оказахме върху скалата, на която бях видял Сатаната да гледа водите на залива.

В морето се полюшваха светлините на „Херувим“. Яхтата се приближи към брега. Прожекторът ѝ освети пристана, после се прехвърли на пътя към замъка. Слязохме от скалата и по брега тръгнахме към пристана. Вдясно небето сякаш пулсираше с необикновена светлина. Силуетите на дърветата се открояваха на фона на разгарящия се огън като на японска гравюра.

Погребалната клада на Сатаната!

Стигнахме пристана. Прожекторът ни освети. Ние тръгнахме смело напред. Баркър седна в лодката, която бе завързана за кея. На яхтата решиха, че отиваме при тях. Продължиха да ни осветяват.

Моторът забоботи. Помогнах на Ева да влезе в лодката, после скочих вътре. Баркър пусна мотора на първа скорост, после превключи на пълната мощност и лодката полетя.

Луната още не бе изгряла. Над водата се носеше лека мъгла. Огънят на погребалната клада на Сатаната хвърляше зловеците си отблясъци върху бавните равномерни вълни.

Насочихме се право към яхтата. Но като изминахме известно разстояние, Баркър неочаквано рязко изви наляво и започнахме да се отдалечаваме от кораба. От палубата се понесоха викове. Мъглата се сгъсти. Лъчът на прожектора се стопи в нея и изчезна от погледа ни. Той ни бе загубил и отново се насочи към пристана.

Баркър насочи лодката към брега на Кънектикът. Предаде ми кормилото и се зае с мотора. Ева се долепи до мен. Аз я прегърнах със свободната си ръка и я притиснах още по-силно. Главата ѝ се отпусна на рамото ми.

Мислите ми се върнаха към горящия замък. Какво бе станало там? Може би звукът на взрива и пламъците ще привлекат достатъчно зрители и доброволци пожарникари от съседните селища? Всъщност, едва ли. Мястото е достатъчно усамотено и до него е трудно да се достигне. Но утре непременно ще дойдат. И какво ще намерят? Как ще възприемат откритото? И колко хора ще са се спасили?

А тези, които останаха в къщата на Сатаната? Ами загиналите от ръцете на робите и от бомбите на Кобхъм? Сред тях имаше хора с високо положение. Как ще се отрази тяхното изчезване? Вестниците още дълго ще се занимават с това.

А Сатаната? В крайна сметка се оказа обикновен измамник. И бе предаден от собствените си белязани карти. Ако бе играл играта си на седемте стъпки честно, щеше да бъде непобедим. Но той не бе поискал това, властта му се градеше на лъжата и измамата. А такава власт не може да бъде по-здрава от основите, на които се крепи.

Лъжата на Сатаната го бе предала.

Измамник — да, но и нещо къде-къде повече.

Ще ни преследват ли отмъстителите, макар и да е загинал?

Какво пък, ще трябва да рискуваме.

Отхвърлих печалните мисли и решително се насочих към бъдещето.

— Ева — зашепнах аз, — всичко, което имам, са онези шестдесет и шест долара и деветдесет и пет цента в джоба ми, когато те срещнах за пръв път.

— Е, и какво от това? — запита ме девойката и се настани удобно в скута ми.

— Няма да ни стигнат за медения месец — отвърнах. — Разбира се, съществуват и онези десет хиляди, които получих за удара в музея. Но не мога да ги взема. Ще ги дам на музея. От анонимен „дарител“.

— Естествено — равнодушно каза Ева. — О, Джим, скъпи, колко е хубаво да си свободен!

Баркър припълзя напред и взе от мен кормилото. Аз се възползвах и веднага прегърнах Ева с две ръце. Далеч напред примигваха светлинките на някакъв град и възбуждаха болезнени спомени. Въздъгнах тъжно.

— Всички съкровища загинаха! — простенах. — Защо не ми дойде наум да отнеса със себе си короната или поне скиптъра от златния трон? Имах такава възможност.

— Ха, капитане, ето короната — заяви весело Баркър.

Той се порови в джоба си. Извади короната и я постави на коленете на Ева. Скъпоценните камъни припламнаха. Ние ги погледнахме, после невъзмутимият Баркър, после отново тях... и не вярвахме на очите си.

— Е, короната малко се е огънала — продължи весело Баркър. — Наложил се да я понатисна, за да я събера в джоба си. Взех и скиптъра, но той се изхлузи някъде в суматоката и нямах време да го търся. Впрочем взех и други красиви нещица.

Той изсипа две шепи с пръстени, огърлици и необработени бисери. Ние гледахме, изгубили дар слово.

— Ще ги разделим поравно, ако вие с мис Ева се съберете заедно — каза Хари. — Надявам се, че са истински.

— Хари! — пошушна Ева и почти спря да диша. После се наведе и го целуна.

Той примигна и се обърна към кормилото.

— Това девойче ми напомня за Меги! — промълви той печално.

Усетих нещо кръгло и твърдо в джоба си. Бомбата на Кобхъм! По главата ми полазиха мравки и аз я пуснах внимателно във водата. Светлините на брега се приближаваха. Аз събрах скъпоценностите от колената на Ева и ги пъгнах в джоба на Баркър. После притиснах Ева до себе си и обърнах лицето ѝ към мен.

— Съвсем като нас с Меги! — хрипкаво прошепна Хари.

Притиснах устните си до нейните. Животът ми се стори толкова сладък!

Но устните на Ева бяха много по-сладки!

Издание:

Автор: Абрахам Мерит

Заглавие: Седем стъпки до Сатаната

Преводач: Красномир Крачунов

Година на превод: 1993

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК Орфия

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Весела Петрова

Коректор: Ангелина Кунова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4567>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.